

ЛЕЙНИ ДАЯН РИЧ ИСКАМ ТЕ ДО МЕН

Част 2 от „Сестрите Дейли“

Превод от английски: Таня Гарабедян, 2013

chitanka.info

На Ребека, Кейт и Сам. Тази книга е за вас, момичета.

ПЪРВА ГЛАВА

Фрея Дейли шляпна бръмчащата покрай главата ѝ муха, а лявото ѝ токаче потъна в чакъла под краката ѝ. Старото дървено бунгало пред нея бе с размерите на кибритена кутийка. Изглеждаше сякаш не го бяха ремонтирали от времето на Никсън, а над входната врата цифрата четири висеше с главата надолу и чакаше подходящия момент да се откачи от единствения пирон, на който се държеше.

Ясно — помисли си тя. — Къмпинг от ада.

Изпъна рамене, вдигна кожения си куфар „Луи Вюитон“ — в никакъв случай не смяташе да го влачи в прахоляка на Айдахо — и се запъти към бунгалото. Време беше да се заеме с работа. Внимателно се изкачи по късата пътека към къщичката и се опита да си представи защо, за бога, баща ѝ я беше пратил тук. „Дейли Дивелъпърс“ имаха интерес към шикозни сгради с апартаменти, петзвездни хотели и модни ресторанти в големи градове, а не се втурваха да купуват безполезни къмпинги наред пустошта.

Но явно го правеха. И ето го последният пламтящ адски обръч, през който трябваше да премине, за да докаже на баща си, че е готова да поеме компанията след оттеглянето му през есента.

Време е да скоча — помисли си тя, а после гърлото ѝ се сви, очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи и...

По дяволите.

Силно стисна очи, за да задържи сълзите.

Не сега. Не отново.

— Безполезни доктори — промърмори тя, а после бръкна в чантата си, извади кутийка „Тик-так“ и изсипа три бонбона в устата си. След трима офталмолози, един специалист по лазерна очна хирургия и един по акупунктура, който сестра ѝ Флин я бе убедила да посети, единственото, което можеше да се справи със странното ѝ заболяване, бяха бонбоните „Тик-так“ — нещо, което бе открила сама.

Концентрирай се, помисли си тя, като затвори очи и повъртя ментовите дражета в уста. Свежи. Неутрални. Безчувствени.

Спокойни.

Премигна два пъти, засмука бонбоните, а после вдиша дълбоко ментовия им дъх. Ето. Всичко е под контрол.

Пусна куфара на верандата и се подпря с ръце на парапета. Като се огледа наоколо из имота, успя да види още три къщички, а нагоре по пътеката зад тях се намираше масивна, остаряла дървена постройка, в която най-вероятно живееше собственикът. Друга пътека водеше сред дърветата — вероятно към езерото — а по-нататък, според картата, която бе видяла в документацията си, имаше около един акър къмпинг за каравани. Пейзажът беше доста приятен, ако човек си пада по такива неща, но инфраструктурата бе скапана. Стара, разнебитена, разпадаща се. Не проумяваше защо баща ѝ бе избрал това място.

Не че имаше значение. Задачата ѝ беше да склучи сделката, да се прибере у дома и да поеме компанията. И точно това смяташе да направи...

— Внимавайте там. — Гласът дойде отзад и я стресна. Тя се завъртя, загубвайки равновесие, и се стовари върху парапета. Чу изпукване и усети как светът изсвистя около нея, а после изведнъж увисна във въздуха. Вдигна поглед и видя мъж с мръсна руса коса, двудневна брада и пронизващи сини очи, надвесен над нея, стиснал с една ръка сакото ѝ, а с другата подпрян на носещата гредна на навеса.

— Мамка му — каза тя и глътна бонбоните.

Мъжът бързо я дръпна и тя се стовари на шезлонга срещу парапета.

— О! — възкликна, когато задникът ѝ се удари в твърдата седалка.

Мъжът пристъпи към нея и протегна ръка за помощ.

— Добре ли сте?

— Супер. — Фрея пренебрегна помощта му и приглади полата си. — Благодаря.

Той отдръпна ръката си.

— Извинявайте. Едва преди няколко минути разбрах, че сте подранили. Само ще поправа водопровода в банята и ще се махна след малко.

— Нима? — Тя се изправи, като мислено изчисляваше доколко проблемите с водопровода ще свалят цената при преговорите. Можеше

да извлече изгода от този майстор. — Проблеми ли има? Сериозни, изискващи пълна подмяна, или обикновен теч?

Той замълча за момент, преди да отговори.

— Кранът на топлата вода трябва да се смени.

— Разбирам — каза тя. — Подобно нещо може да означава сериозен проблем, не мислите ли?

— Ъм — той се изкашля, а после отговори: — Това е най-доброто ни бунгало в момента. — Погледна към отломките от парапета на верандата и поклати глава. — Или ще бъде, след като поправа това.

— Е, щом се счупи толкова лесно, не говори добре за състоянието на постройката, нали? Колко ремонта извършвате тук средно за седмица?

Той се наведе малко по-близо.

— Коя сте вие, все пак?

Тя протегна ръка.

— Фрея Дейли. Работя за „Дейли Дивелъпърс Инкорпорейтид“. Оглеждаме имота за евентуална покупка и водим преговори с вашия шеф...

— Нека ви прекъсна — каза той, като пое ръката ѝ. — Аз съм шефът и вече отказах, така че си спестете усилията.

Тя престана да разклаща ръката му, но не я освободи.

— Вие сте Нейт Броуди?

— Да.

По дяволите. Трябваше да го познае. Едно време щеше да е наясно, щеше да е проучила снимката му и запаметила фактите, преди да замине, вместо да ги прегледа набързо в самолета. Пусна ръката му и посегна към бонбоните „Тик-так“.

— Съжалявам — каза тя, като си взе три. — Уморена съм от пътуването.

— Е, госпожице Дейли...

— Наричайте ме Фрея, моля. — Усмихна се уверено и сдъвка един бонбон, от който усети парене по езика.

— Фрея, вижте, не зная какво са ви казали, но ако са ви пратили тук, за да ме разубедите, ще си загубите времето. Няма да го продам.

Страховно. Неохотен продавач. Време беше да смени тактиката. Усмихна се.

— Всъщност... тук съм на почивка. Баща ми ми разказа колко красиво е мястото, а аз се нуждаех от малка ваканция, затова си помислих, че Диър Гълч е добър вариант.

— Диър Крийк — поправи я той.

Мамка му.

— Да де. — Това бяха грешки на новак, а тя никога не допускаше такива, дори и когато беше новак. Усети познатото присвиване от стрес и паника в стомаха и взе още два бонбона. Трябваше да се махне от тук и да се окопити, преди напълно да е опропастила сделката. — Знаете ли какво? Мисля, че искам да си взема душ.

— Добре. Дадено.

Той мина покрай нея и отвори вратата. Тя понечи да вземе куфара си, но той я изпревари. Задържа вратата, покани я да влезе първа, а после я последва, като остави куфара до камината.

Фрея огледа бунгалото. Имаше нелоша каменна камина. Тъмният, дървен под скърцаше леко, а мебелировката се състоеше от парцалена черга, масичка за кафе, направена от шайба огромно дърво, и оранжев диван в стила на седемдесетте години. Представи си как топката на багера се стоварва върху всичко това и го превръща на прах, за да отвори място за луксозните бунгала, с които щяха да го заменят, преди да продадат земята с огромна печалба на предложилия най-висока цена. Обърна се към Нейт Броуди с неподправена усмивка:

— Благодаря. Вече мога да се справя и сама.

— Да, зная, само че... — Той посочи към банята — Топлата вода.

Тя махна с ръка.

— Знаете ли, няма нужда...

— Трябва ви топла вода. Ще отнеме само минута да я оправя и ще ви оставя на спокойствие.

— О, ами добре — каза тя и той се скри в банята. Фрея го последва и видя да се навежда над старата вана с извити крачета, с подаващ се от дървената стена кран. Огледа се наоколо и след като се завъртя напълно, осъзна, че...

— Няма душ?

— Не — отвърна той, като захвана крана с ключа — Има вана и... — Завъртя го два пъти около ръчния душ. — Ще отнеме само минута, обещавам. — После наведе глава и се залови за работа.

Тя се взираше във ваната, а паниката се усилваше без основателна причина. След нея се промъкна и задушавашата безпомощност, а после като по часовник очите ѝ се наляха със сълзи. Избяга бързо в дневната, грабна чантата си от масичката и зарови за бонбоните. Изсипа пет в ръката си и ги лапна, като притвори очи.

Ментови. Хладни. Безстрастни. Успокояващи.

— Татко?

Фрея обърна глава към отворената входна врата и видя да наднича тъмнокосо момиченце. Беше на около десет или единадесет години, с раздърпани опашки и обелени колене, подаващи се от отрязаните къси панталонки. Носеше розова тениска с бляскави, завъртани сребристи букви от край до край, които изписваха „Не ми викайте «Сладурана».“

— Еха! — каза то с ококорени очи, като оглеждаше Фрея от главата до обувките и обратно, сякаш никога преди не беше виждало жена, облечена в коприна. — Тук ли ще отседнеш?

— Какво обичаш? — попита Фрея, подсмърчайки.

Момичето пристъпи в бунгалото.

— Аз съм Пайпър. — Протегна ръка с високо вдигната глава Фрея я пое и разклати.

— Аз съм Фрея. — Пусна ръката на детето, но то продължаваше да я зяпа с наведена настрани глава и преценяващ поглед, който я притесняваше.

Фрея скръсти ръце пред тялото си и каза:

— Ъ, Нейт ли е твоят баща? Той поправя нещо в банята. Ще излезе след малко. — Обърна глава към банята и го повика тъкмо когато водата потече. Погледна отново към момичето, което продължаваше да я зяпа. — Може да влезеш, ако искаш.

Пайпър не помръдна.

— Добре ли си?

— Аз ли? — Фрея избърса очи и сдъвка един бонбон. — Екстра съм.

— Няма нищо — каза Пайпър. — Аз плача постоянно. Голяма работа.

— А аз не — отвърна Фрея. — Не съм емоционална.

— Всички са емоционални.

— Е, аз не съм. — Фрея кръстоса ръце пред себе си, чувствайки се странно разголена под прицела на момичето.

— Руби казва, че зависи от това дали изразяваш чувствата си или не и не е здравословно да ги прикриваш, защото когато поискат да излязат навън, се получава експлозия и така нататък. Като диария. Брадичката ти потрепва. Сигурна ли си, че си добре?

— Искаш ли „Тик-так“? — попита припряно Фрея, подавайки ѝ малката пластмасова кутийка.

Пайпър се усмихна.

— Да.

Фрея я пъкна в ръката на детето.

— Вземи. Имам много.

Момиченцето изсипа няколко в устата си, но това не ѝ попречи да продължи да говори.

— И защо плачеш? Всичко наред ли е?

— Не плача. Просто... — Фрея въздъхна. — Това е заболяване, разбра ли? От време на време очите ми сълзят безпричинно. — Например, когато шофирам към работата. На делови срещи. По време на благотворителни мероприятия срещу диабета с „Ред Сокс“... — Но не плача. Не съм тъжна. Просто... очите ми са такива.

Пайпър я изглежда със съмнение.

— Съществува болест, при която плачеш, без да си тъжен?

— Не е точно болест. — Фрея премигна с усилие. — Просто състояние.

— Как се нарича? Защото не съм чувала за подобно нещо. Сигурна ли си, че е истина?

— Истина е. — Само защото не беше открила лекар, който да го потвърди, не означаваше, че не е истина.

— Съжалявам, че отне толкова време, но всичко е... — Нейт млькна, щом видя Пайпър на влизане в дневната, а лицето му светна при вида на момиченцето.

Гърлото на Фрея се сви и очите ѝ отново се наляха. За щастие Нейт и Пайпър не го забелязаха.

— Какво правиш тук, Пайпс? — попита той.

Момиченцето изтича към него.

— Руби искаше да ти предам, че номер четири пристигна по-рано.

Нейт отправи към Фрея лека усмивка, но тя помръкна, когато я погледна съсредоточено.

Не плача, по дяволите, помисли си тя.

Нейт погледна Пайпър, а Фрея се възползва от възможността да изтрие влагата под очите си.

— Благодаря, че ме предупреди, хлапе — каза той, като разроши косата ѝ. — Написа ли си домашните?

— Още не — отвърна тя. — Хей, татко, чувал ли си някога за заболяване на очите, което кара хората да плачат, когато не са тъжни?

Нейт погледна дъщеря си, после гостенката. Фрея се опита да се усмихне през тънкия воал на своето разпадащо се достойнство, но съдейки по изражението на Нейт, не ѝ се отдаде особено.

— Ъ-ъ — отговори той, — знаеш ли какво, Пайпър? Трябва да вървим да довършим домашните ти. Остави госпожица Дейли на мира

— Може да я наричаме Фрея — отвърна детето. — Е, чувал ли си някога?

Нейт погледна към Фрея отново, а тя наведе глава. Просто си вървете, просто си вървете, просто си вървете...

Вдигна глава, за да го погледне, но той все още търсеше отговор за Пайпър.

— Преди няколко години имаше един играч от „Редскинс“, който страдаше от същото — отвърна той.

— Стига бе! — детето удари игриво баща си по ръката.

— Не, наистина — настоя той. — Един такъв едър. Висок метър и осемдесет, тежеше 130 килограма, най-щастливият човек на света. А плачеше постоянно. — Срещна бързо погледа на Фрея, после отново сведе очи към момичето. — Оздравя чудодейно, когато хората престанаха да му обръщат внимание. — Повдигна брадичката ѝ. — Разбра ли?

— Разбрах. — Пайпър се обърна към гостенката — Съжалявам, че не ти повярвах.

— Няма проблем — отвърна тя, после срещна погледа на Нейт и се усмихна. — Благодаря.

Той кимна и постави ръка върху рамото на дъщеря си.

— Домашните!

Пайпър извърна глава през рамо и продължи да говори.

— Ако искаш, по-късно може да дойдеш горе до къщата. Може да си поиграем на „Плесница“. Това е една игра на карти...

— Фрея е гостенка — отвърна баща ѝ. — А ние не тормозим гостите, забрави ли?

— Не я тормозя, а я каня.

— Съжалявам — каза Нейт на Фрея, побутвайки Пайпър през отворената врата.

— Няма нищо. — Тя ги последва, за да ги изпрати навън, навън, навън. Тъкмо бяха излезли, когато момичето изведнъж спря и се взря в нея от края на верандата.

— О, дявол да го вземе, какво е станало с парапета?

— Не казвай, „дявол да го вземе“ пред гостите — поправи я Нейт, после погледна към Фрея и добави — По-късно ще се върна да го поправя.

Пайпър се извърна към баща си.

— Ще се върнеш ли? О, мога да ти помогна!

— Не, имаш си домашни — отказа той, после се обърна към Фрея. — Руби е в рецепцията до пет, така че ако се нуждаете от нещо, само наберете девет по телефона. Освен това в града, на „Второ авеню“ има магазин, ако ви потрябва нещо. Просто карайте по шосе номер осем до града, после завийте наляво и не може да го пропуснете.

Пайпър сграбчи ръкава на баща си.

— Мога да отида с нея, да я разведа наоколо.

Нейт хвана ръката ѝ.

— Домашните.

— Но тя е тъжна — възпротиви се Пайпър с театрален шепот, като вероятно мислеше, че Фрея няма да чуе.

— Нищо ѝ няма — отвърна Нейт.

Момиченцето въздъхна и помахна иззад баща си.

— Довиждане, Фрея! Беше ми приятно да се запознаем!

— Довиждане, Пайпър — отговори тя.

Нейт я издърпа, а Фрея я чу да казва: „Нужни са ѝ приятели, ние трябва да ѝ станем приятели“, а Нейт ѝ отвърна: „Ш-ш-т“ и я поведе надолу по стълбите. Затвори вратата, а после и очите си, пое дълбоко въздух, за да освободи напрежението в раменете си. Докато се облягаше на вратата, се надяваше, че е в по-добра форма от парапета

на верандата. Когато отворя очи, нещата няма да изглеждат толкова зле.

Когато го стори, вниманието ѝ веднага бе привлечено от грозния оранжев диван и внезапно осъзна, че няма спалня. Това беше леглото ѝ и цветът му бе огнен. Намираше се в къмпинга на ада и щеше да спи на адски разтегателен диван.

Усети как я обзема паника, после тропна с крак по пода.

— Това не е по-силно от мен. — Отиде при куфара си, извади пижамата и тоалетните си принадлежности и се отпрати към банята — Аз съм Фрея Дейли, по дяволите, и не съм емоционална.

След това влезе в банята и се потопи в горещата вода. След като изсмука една кутийка бонбони „Гик-так“, сълзите най-сетне пресъхнаха и тя реши, че е победила.

Нейтън Броуди се взираше надолу към цвърчащите стекове от съомга пред себе си и се опитваше да прочисти съзнанието си. Денят бе дълъг и — както винаги — непродуктивен. Дори готвенето не го караше да се чувства по-добре при липсата на напредък.

Това не беше добър знак.

— О, по дяволите, пак готви нещо „гурме“ — каза Руби, като разроши косата на Пайпър при влизането си в кухнята. Хвърли деловата кореспонденция от деня на бара и погледна към Нейт. — Какво стана? Не си открил... — хвърли поглед към детето, което седеше приведено над домашното по математика — кутията с инструменти, нали?

Нейт я стрелна предупредително с очи и кимна към дъщеря си. Сто пъти беше молил Руби да не говори за това пред Пайпър, но нямаше голямо значение какво я молиш. Беше коренячка от Айдахо до мозъка на костите си и правеше каквото си пожелае.

— Какво правиш там, хлапе? — попита тя.

Момичето надраска няколко цифри и вдигна глава.

— Изчислявам проценти. Предполага се, че трябва да броя бонбони „ММ“.

Нейт вдигна поглед от съомгата.

— Тогава защо не ги броиш?

Пайпър въздъхна дълбоко и той почувства как изтръпва от ужас при мисълта за предстоящите тийнейджърски години.

— Защото като знам средния брой бонбони в пакетче, мога да пресметна приблизително и да си спестя малко време. — Подъвка крайчета на молива, после небрежно драсна едно число в тетрадката си и каза — И тогава мога да дойда с теб да поправим парапета на номер четири.

— Добър опит, но не става.

Той си пое въздух, но вместо да усети аромата на съомгата, си припомни топлото чисто ухание на жена, което бе доловил, докато издърпваше Фрея от парапета. Изведнъж осъзна, че отдавна не се бе занимавал с друго, освен да поправя бунгалата и да се грижи за детето си. Една красива жена се бе изпречила на пътя му и нервните му окончания даваха на късо.

Поклати глава, вдиша отново и този път усети съомгата. Изкашля се и погледна Руби.

— Като стана дума за номер четири, Руби, мисля, че се бяхме разбрали да не отдаваме бунгалата под наем това лято.

Руби се надигна и оправи тениската върху едрата си фигура.

— Става дума само за един уикенд. Парите ще са ни от полза. А и имаме предостатъчно време да намерим...

— Съомгата е готова — надвика я Нейт.

— ... кутията с инструменти — продължи невъзмутимо Руби. Погледнаха се за миг, докато Пайпър не затвори тетрадката си и каза:

— Не съм глупава, да знаете.

Нейт бавно премести поглед към дъщеря си.

— Зная, че не си глупава. — Извади от фурната печените картофи с розмарин, гарнира с тях съомгата и поръси редуцирания винен сос отгоре им, като избърса ръба на чинията със салфетка, преди да ги поднесе на масата. — Заповядай!

Пайпър въздъхна и вдигна вилницата си.

— Някои родители правят хотдог.

— Браво на тях. Яж. — Нейт я целуна по главата и се върна за другите порции.

Пайпър си взе една хапка, преглътна, а после каза:

— Зная, че не търсите кутия с инструменти.

Нейт замръзна над масата и задържа чинията на Руби в ръцете си. Възрастната жена посегна към нея, той я дръпна, а очите му я стрелнаха обвинително.

— Не гледай мен — възропта тя. — Още в началото ти предложих да ѝ кажеш всичко.

— Да. — Той остави чинията и се върна до плота за своята, после я сложи на мястото до Пайпър, преди да заговори.

— И какво още си мислиш, че знаеш?

Момичето запази хладнокръвие за момент, но после в очите му проблесна вълнение.

— Зная, че търсите тази — направи знак с ръце, сякаш поставяше кавички във въздуха — кутия за инструменти, откакто пристигнахме тук. Зная също, че вече сте претърсили по-голямата част от околността и не сте я открили.

— Знаеш доста — отбеляза Нейт, като хвърли поглед към Руби, която сви рамене и заби вилицата си в съомгата.

— Е... — каза момичето, като се приведе нетърпеливо напред, — какво представлява тя?

Нейт поклати глава.

— Пайпър...

— Вижте, ако зная какво търсите, може да ви помогна. Аз съм дребничка. Мога да се провря под разни неща. Освен това бих забелязала неща, които вие не бихте. Знаете ли онази история за камиона, който се заклецил под един мост и никой не можел да измисли как да го освободят, докато едно хлапе не предложило да изпуснат гумите? Ето така мога да ви помогна.

Той погледна към нея, удивен от интелигентността и ентусиазма ѝ, но и с невъзможната мечта да стане отново тригодишна.

— И се досети за всичко това сама?

Пайпър набоде един картоф.

— Да.

— Умно хлапе.

Лицето ѝ засия.

— Е? Ще ми кажете ли какво става?

— Не — отвърна Нейт. — Не искам да се тревожиш за това, разбра ли?

— Но аз мога да ви помогна. — Тя остави вилицата и се облегна назад. — Достатъчно лошо е, че сте ме лъгали през цялото това време и най-малкото, което можете да направите, е да ми позволите да ви помогна.

— Хей — каза Нейт, сочейки я с пръст. — Никога не съм те лъгал. Може и да не съм ти казвал всичко, но смятам, че не е и нужно.

Той срещна погледа на Руби и разбра, че е спечелил тази част от спора. Още от началото двамата с дъщеря му бяха сами и невинаги беше споделял с нея всичко, но никога не я бе лъгал и тя го знаеше.

Руби се изправи и постави ръка на рамото му.

— Нека донеса виното.

— Донеси „Пино“, от него сложих в соса — отговори Нейт, а после погледна към дъщеря си. Руби беше права — Пайпър и без друго сама щеше да се досети впоследствие. На този етап най-доброто, което можеше да направи, бе да приеме загубата си.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли ще ми кажеш?

— Има ли някакъв шанс да се откажеш?

Пайпър поклати глава. Нейт пусна салфетката си масата, прокара ръка по лицето си и я погледна.

— Тогава давай. Питай за всичко, което искаш да знаеш.

Пайпър наблюдаваше как Руби постави чашите за вино пред всеки от тях, напълни с мляко нейната, а своята и на Нейт — с вино. Щом Руби седна, тя заговори:

— Защо не се оженихте с Мик? — попита, впила очи в Руби.

Нейт се наведе напред.

— Хей, казах, че можеш да питаш мен...

— Няма нищо — каза възрастната жена. Кимна към Пайпър с изпълнен с уважение поглед. — Дядо ти никога не ми предложи, нито пък аз на него.

— Обичаше ли го?

Нейт погледна към Руби.

— Не е нужно да отговаряш.

Тя повдигна едната си вежда и отвърна:

— Благодаря ви, защитнико — после погледна към детето. — Дядо ти беше много чаровен мъж. — Срещна погледа на Нейт и той

отгатна по изражението ѝ думата, която умишлено изпусна.

Понякога.

Нейт имаше хиляди въпроси, които искаше да зададе на Руби още от деня, в който го бе повикала край смъртното легло на баща му. Беше ли я удрял като майка му? Беше ли се променил изобщо през последните петнадесет години от живота си? Или си бе останал същият негодник, както винаги, и ако е било така, защо, по дяволите, Руби бе останала с него?

— Татко?

Той погледна отново към Пайпър, която го наблюдаваше в очакване.

— Какво?

— Току-що те попитах — какво представлява кутията за инструменти?

А, да. Онова. Той поклати глава.

— Не зная.

Върху лицето на дъщеря му се изписаха недоволство и разочарование и тя се облегна на стола си.

— Стига де, татко.

— Говоря сериозно, Пайпс. Не зная какво представлява. Затова ми е толкова трудно да го открия. Нарекохме го „кутия с инструменти“ просто за да не те заинтригува. — Вдигна чашата си към Руби, преди да отпие. — За забележителния успех.

Руби не му обърна внимание и погледна към Пайпър.

— Смятаме, че може да е съкровище.

— Или труп — промърмори Нейт. — Възрастната жена го стрелна с поглед и той почувства леко угризение. — Извинявай.

— Труп? — Очите на Пайпър се разшириха.

— Не, това беше тъпа шега — обясни той. — Това е просто някакъв предмет с приблизително — протегна ръце на около тридесет сантиметра една от друга, както бе направил баща му малко преди да умре — такива размери. Лилаво е. Татко ме накара да му обещавам, че ще го намеря, преди да продам имота, а после почина, без да успее да ми каже какво е.

Пайпър погледна към Руби.

— И ти ли не знаеш нищо? Никога ли не ти е казвал?

Руби посегна към чашата с вино.

— Дядо ти не беше от приказливите.

Нейт видя как лицето ѝ се промени, но само за секунда, а после отново върна обичайното си сухо изражение. Беше корава старица и само по тази причина Нейт хранеше някаква надежда, че баща му се беше променил към края на дните си. Руби не изглеждаше склонна да търпи гадното отношение на баща му към жените.

— Е — Пайпър прехапа устната си, но после спря, преди баща ѝ да я порицае. — Ако не знаете какво е или как изглежда, как е възможно да го откриете?

— Основателен въпрос. — Нейт вдигна чашата си, но след като размисли, сведе поглед. — Можеш ли да ни отговориш, тате?

— А какво ще стане, ако не го откриете? — попита момичето.

Нейт не искаше и да си го помисли.

— Ще го намеря.

Пайпър си взе хапка от съомгата, сдъвка я внимателно и преглътна.

— А... нали знаеш, може просто да... останем.

Храната заседна в гърлото на Нейт и той посегна към виното, за да преглътне.

— Какво, моля?

— Ами, може просто да... останем. — Повдигна очи колебливо към него и той можеше да прочете молбата в тях. — Завинаги?

— Имам ресторант в Синсинати — отвърна той. — И трябва да се върна там. Зная, че си намери приятели тук, Пайпър, и ще можеш да завършиш учебната година с тях...

Тя изпуфтя.

— Това са само още две седмици!

— ... но аз ще открива това нещо и тогава ще се приберем вкъщи. Там също си имаш приятели.

— Зная, но... — Остави вилицата и кръстоса ръце пред себе си. — Тук ми харесва.

— И в Синсинати ти харесваше.

— Тук ми харесва, защото си близо до мен.

Стаята утихна и Нейт затвори очи.

— Миличка, знаеш, че работата ми...

Тя се наведе напред.

— Тук ходим на риболов. Прекарваме време заедно. Вечеряме заедно. Ако се върнем в Синсинати, отново ресторантът ще заеме цялото ти време и следващият път, когато те видя, ще е при завършването на гимназията.

Изглежда я така, че да ѝ покаже, че скоро ще премине границата.

— Не е честно и ти го знаеш — каза баща ѝ.

— Знаеш ли кое не е честно? През по-голямата част от живота си едва ли съм имала и един родител. Тук имам почти двама. — Посочи с глава към Руби и изражението на възрастната жена омекна както никога досега. — За пръв път през живота си имам почти истинско семейство, а ти искаш да ми го отнемеш.

Нейт се взря в детето си, неспособен да повярва, че то прибягва до такива номера. Явно у нея все пак имаше нещо от Мик Броуди, а това беше още една причина да се махнат от това място колкото се може по-бързо.

— Аз съм готвач, Пайпър, а не управител на къмпинг.

Тя се наведе напред с умоляващ поглед.

— Можеш да отвориш ресторант тук. Хората навсякъде се хранят.

— Не е същото. Между Диър Крийк, Алабастър и Ноли вероятно има десет хиляди души, а хората от тази област не представляват клиентела за моя вид кухня, знаеш го.

— Тогава готви други неща — тя изпuffтя, захвърли вилицата си и стана от масата. — И без това ми писна от тъпата съомга.

Изтича до входната врата и я затръшна след себе си. Нейт се наведе, за да я види през прозореца на дневната. Отправяше се надолу по пътеката към рецепцията. Щеше да я повика по-късно, когато се е поуспокоила. Отпусна се отново на стола и прокара ръце през косата си. Руби се изправи, доля чашата му с вино и остави бутилката на масата до него.

— Можеш просто да го продадеш — предложи тя. — Все едно да дръпнеш рязко лепенката. Колкото по-дълго останеш, толкова по-трудно ще бъде.

Нейт поклати глава, вирайки се навън в посоката, в която бе тръгнала дъщеря му.

— Дадох дума.

Руби изсумтя.

— Баща ти би продал имота на секундата, без дори да погледне назад.

Именно.

— Когато номер четири си тръгне — каза той след известно време, ще затворим бунгалата и ще ги преровим. Търсих навсякъде другаде. Трябва да е тук някъде. Не би трябвало да отнеме повече от седмица, а после и ти ще си свободна.

След продължително мълчание Руби кимна.

— Звучи като добър план.

— Значи е такъв. — Нейт стана от масата. — Междувременно имам един парапет за поправка.

ВТОРА ГЛАВА

Фрея седеше удобно на дивана с кръстосани крака, облечена в новата си червена сатенена пижама, загледана в екрана на лаптопа си. Натисна бутона за възпроизвеждане на медийния плеър и затвори очи.

Прозвуча източна музика и тя постави ръце на коленете, подобно жената от обложката на диска.

— Представете си — каза нежният женски глас. — Представете си онова, което желаете, и ще го имате.

Фрея пое дълбоко въздух и се опита да си представи как с Нейтън Броуди си стискат ръцете, сключвайки сделката. Вместо това видя само как ѝ се усмихваше, докато отвеждаше дъщеря си от бунгалото.

— Ако можете да си го представите, значи можете да го постигнете.

Вдигна рамене и ги отпусна, после завъртя глава настрана, за да разкърши шията си. Представете си. Видя се в офиса на баща си с високо вдигната глава, а всички бяха удивени и респектирали от нея, както преди. Никой не шепнеше, че се е размекнала. Никакви секретарки не ѝ подаваха салфетки и не я питаха дали иска да поговори за чувствата си.

— Ах! — Отвори очи, сви ръце, сякаш отблъскваше злото, и разкърши рамене.

Гласът от компютъра продължаваше:

— Вътре у вас има ярка, почти ослепителна светлина. Тя ще ви помогне да постигнете каквото е нужно. Представете си го.

О, по дяволите! Пак тази светлина. Тази част винаги я караше да се чувства глупаво. Извънземното от филма имаше светлинка в корема. Хората имаха вътрешности. Защо изобщо Флин ѝ бе изпратила тези глупости?

— Представете си вътрешната светлина...

— О, майната му — каза тя, като се наведе напред и затвори файла. Цялата идея беше тъпа — фактът, че въобще бе опитала

техниките на визуализиране, за да върне старото си „аз“, представляваше още едно доказателство докъде бе паднала. Истината беше, че единственото, което би я накарало да се почувства постарому, бе сключването на сделката с Нейтън Броуди и завръщането вкъщи с пълномощно за уреждане на документите. Всичко друго означаваше провал.

А това бе недопустимо.

Чу се леко почукване на вратата и Фрея извика:

— Имам всичко необходимо, но все пак благодаря. Вървете си.

От другата страна се разнесе тънко гласче, но не можа да разбере какво казва то. Въздъхна, стана от дивана, отиде до вратата и след като я отвори, видя Пайпър Броуди да се взира в нея.

— Хей! — поздрави Фрея.

— Хей! — повтори момичето.

Детето стоеше мълчаливо, загледано в нея. Фрея кръстоса ръце и се облегна на касата на вратата. Пайпър потърка кецовете си по верандата, после отново погледна към нея.

— Ти почука, нали? — попита я жената.

— Искаш ли да покараме колело?

Фрея за малко не се засмя, но в очите на момичето се четеше настойчивост, която я стъписа. Никой не я бе гледал така, най-вече защото се стараяше да избягва хора в нужда. От личен опит знаеше, че предизвикваха повече грижи, отколкото си струваше, а след като тя самата не се нуждаеше от никого, нещата обикновено завършваха зле.

И все пак, това беше много по-добре, отколкото детето да я съжалява.

— По пижама съм — отвърна тя накрая.

Пайпър я погледна.

— Това е пижама? Прилича ми на костюм.

Фрея сведе очи. Вярно, че облеклото ѝ беше с изискана кройка, но кой ходеше със сатен в офиса? Насочи погледа си обратно към Пайпър.

— Довери ми се.

Момиченцето вдигна големите си кафяви очи към нея и нацупи устни.

— Не прави така — каза Фрея.

— Как?

— Не ми пробутвай мили очи. Вече си имам такива, хлапе, и не се нуждая от твоите.

— Добре — каза Пайпър, а раменете ѝ увиснаха. — Ами... довиждане.

— О, това вече е жалко — отвърна Фрея.

— Какво? — премигна детето.

— Големите очи, начупените устни, увисналите рамене. Обикновено това действия, нали?

Пайпър помълча за миг, после отговори:

— Да.

— Това е под достойнството ти, хлапе — обясни Фрея. — В момента, в който използваш женствеността си, за да спечелиш предимство в преговорите, ти напомняш, че си момиче, и никой няма да те вземе насериозно. Използвай ума си. Спори, за да спечелиш. Опитай пак.

Фрея се изправи и добави:

— По пижама съм.

Пайпър направи колеблива крачка напред.

— На мен ми прилича на обикновена дреха.

Фрея повдигна вежди в очакване. Детето се забави, но тя виждаше, че размишлява, приближавайки се с още една крачка.

— Пък и никой няма да те види наоколо — добави то. Прозвуча по-скоро като въпрос, отколкото като твърдение, но все пак отбелязваше напредък.

Фрея погледна към краката си.

— Боса съм.

Пайпър посочи към гуменките, които Фрея използваше като чехли и бе събула до дивана.

— Ей там има чифт гуменки.

Хлапетото има набито око.

— Уморена съм.

— Физическите упражнения дават енергия.

— Нямам време.

— Ще отидем само до езерото и ще се върнем.

— Браво. — Фрея се наведе и застана очи в очи срещу нея. — Докато имаш мозък в главата, не искам да разчиташ на милите очи

отново. Ако искаш нещо, бори се за него и не приемай отказ, разбра ли ме?

— Да. — Пайпър се поколеба. — Е... искаш ли да покараме колело?

Фрея се изправи и я изгледа за миг, после добави:

— Вече не мога да ти откажа, нали?

Очите на Пайпър се озариха от радостна изненада. Фрея обу гуменките си и я последва надолу по пътеката към рецепцията, откъдето взеха малко розово колело и по-голям син велосипед с десет скорости. Качиха се и Пайпър я поведе надолу по покритата с борови иглички пътека през гората, където гъсти надвиснали клони засенчваха меката светлина на здрачаващото се небе. Фрея отдавна не беше карала колело и бе забравила колко е приятно. Зеленината, ароматът на горска почва, топлият полъх на ранното лято в лицето ѝ и ендорфините от простиичкото физическо усилие почти оправиха настроението ѝ. Когато излязоха от гората, видяха малкото езеро, спокойно отразяващо топлите цветове на небето.

— Ау! — възкликна Фрея, възхитена за миг от красотата. Нямаше много време да ѝ се любува, защото Пайпър ускори, а тя не трябваше да изостава. Езерото бе обградено от трева и от утъпкан черен път, по който се караше сравнително лесно. Пайпър се изправи на колелото, задвижи бързо крака и набра скорост, Фрея направи същото, усещайки удоволствието на бягството, докато се надпреварваха около водата. Когато стигнаха до една малка барака край кея, Пайпър най-сетне намали. Тя подпря велосипеда си на постройката и продължи пеша към кея, а Фрея я последва.

В края на кея детето свали обувките и чорапите си и седна, потапяйки крака във водата. Младата жена стоеше сковано.

— Няма ли риба и буболечки в езерото?

Пайпър кимна.

— Има. Искаш ли да си топнеш краката? Забавно е.

— Не, благодаря. — Фрея се взираше в набраздяващите повърхността вълнички, обагрени в розово, оранжево и бледожълто. — Студено ли е?

— Баща ми е толкова глупав — заяви момичето внезапно. — Никога не говори, а когато заговори, не слуша.

— Хей — възкликна Фрея, като се засмя. — Кой да предположи, че имаме един и същ баща?

Пайпър вдигна поглед към нея.

— И твоят ли е такъв?

— Моят баща е... — тя въздъхна — ... различен. Но, да, изслушването не е сред силните му черти. Може би на бащите просто им е по-трудно да изслушват.

— А майките? — Гласът на детето бе толкова тих, че Фрея не бе сигурна дали е чула добре, но когато сведе очи, разбра по изражението ѝ, че е чула правилно.

— Къде е майка ти? — попита тя.

Пайпър сви рамене, като се преструваше на силна, и се съсредоточи в описването на осморки с крак във водата.

— Напуснала ни е, когато съм била бебе.

— Съжалявам — каза Фрея.

— Не я помня. — Момиченцето гледаше към водата. — Но тя ще се върне.

— Наистина ли? Значи поддържате връзка?

То поклати глава.

— Просто зная, че ще се върне някой ден.

— Разбирам. — Фрея се приближи. — Моята майка беше доста добър слушател. Но бях само на дванадесет, когато почина, така че кой знае?

— И аз скоро ще навърша дванадесет — отвърна Пайпър. — През август. Но дотогава вероятно ще съм пак в глупавия Синсинати.

Младата жена се оживи при тези думи. Нейтън Броуди се местеше, което означаваше, че не е силно привързан към тази дупка. Всъщност парите от продажбата на дупката можеше да са добре дошли. Усети прилив на надежда.

— Синсинати — повтори тя. — Приятен град. Преди няколко години ходих там по работа.

— На мен ми харесва тук.

Пайпър го изрече с такава твърда решителност, че Фрея се позабави, преди да отговори.

— Е, тук също е... приятно.

— Нали? — попита момичето.

Фрея си пое дълбоко въздух и се взря в леко набраздената повърхност.

— Харесва ми уханието.

Пайпър издърпа крака от водата, завъртя се на кея с лице към жената и каза:

— Ти си много красива, дори и без грим.

Фрея не знаеше как да реагира, но отвърна:

— Благодаря.

— Какво е усещането да си красива?

— Ами, приятно, предполагам.

— Била ли си влюбена някога?

Фрея се засмя.

— Леле! Каква рязка промяна на темата!

— Как разбираш, че си влюбена?

— Ау! — вдигна ръце, за да спре пороя от въпроси. — Задръж, Пайпър. Карай едно по едно.

Момичето замълча и се взря в нея с онези умни очи в очакване на бог знае какво. Фрея съзнаваше, че изобщо няма опит с децата, но добре познаваше жените, затова клекна, докато очите ѝ почти се изравниха с тези на Пайпър, и попита:

— Как се казва?

Момичето прехапа устната си за миг, а после, изглежда, взе решение и раменете му се отпуснаха.

— Матю.

— А фамилията?

Лека усмивка трепна на устните на Пайпър.

— Хартли.

— Така. — Фрея се поизправи. — Мисля, че вече схванах. Падаш си по Матю Хартли, но баща ти е решил да те отпише от местното училище и да те отведе в Синсинати, а ти не искаш да заминеш.

Пайпър разтри големия пръст на крака си и сви рамене.

— Това не е единствената причина.

Фрея кимна.

— И баща ти не знае за Матю Хартли, нали?

Гърбът на Пайпър се изпъна като струна, а очите ѝ се разшириха.

— Не! О, господи, не. Не мога да разговарям с него за момчета. Той ще ме заключи в стаята ми завинаги. Ще ме обучава вкъщи.

— Ясно. — Фрея се намести на пръсти. Клечането не беше удобно, но при никакво положение сатененият ѝ задник нямаше да докосне мръсния дървен кей. — Значи, този Матю Хартли е сладък, а?

Пайпър кимна.

— Много.

— И също те харесва?

Дори и при отслабващата слънчева светлина можеше да забележи изчервяването по страните ѝ.

— Не зная.

— Е, нека ти кажа нещо за момчетата, Пайпър, нещо, което рано или късно ще разбереш, но мисля, че колкото по-скоро, толкова по-добре. — Направи пауза, за да внесе драматизъм. — Момчетата са глупави.

Очите на момичето се разшириха.

— О, не и Матю. Той наистина е умен. Сред отличниците е.

— Не, нямам предвид, че са глупави в училище — поясни Фрея. — Глупави са по отношение на момчетата и съжалявам, че ще ти го кажа, но това никога не се променя. Работата е там, че онези, които са умни по отношение на момчетата, са такива само защото искат да се вмъкнат под полата ти, така че и те не са стока. В общи линии, ние сме прецакани.

Лицето на Пайпър внезапно замръзна и Фрея осъзна какво е изрекла.

— Може би не се изразих правилно. Имах предвид, че...

— Да, поясни — намеси се един глас иззад нея. — Не схванах напълно.

Фрея се завъртя и видя тъмния силует на Нейт Броуди, изправен на кея, кръстосал ръце пред гърдите си, с изопнато лице. Почувства се като хлапе, което са хванали след вечерния час, и усещането не и хареса. Изправи се и протегна ръка към Пайпър, за да я издърпа. Нейт плъзна поглед покрай нея към дъщеря си.

— Откога излизаш с колелото до езерото, без да ми кажеш?

— Бях с възрастен.

— Тя не е възрастен — възпротиви се той.

— Моля? — намеси се Фрея.

Нейт я изгледа безизразно, после отмести очи към дъщеря си.

— Тя е гостенка, а гостенките не са детегледачки.

— Не съм бебе! — извика Пайпър, но мигновено се отмести зад Фрея, когато улови мрачния поглед на баща си.

— Стига, Нейт — започна Фрея, но срещна решителния му предупреждаващ поглед, затова размисли и млъкна.

— Пайпър — каза той с твърд тон, — качвай се на колелото и се връщай в къщата веднага.

Момичето се измъкна иззад Фрея и се затътри по кея към велосипеда. Нейт я наблюдаваше, като очевидно изчакваше да се отдалечи, за да излее яда си върху младата жена.

Докато чакаха, в стомаха на Фрея се надигна паника. Как щеше да оправи нещата дотам, че да започне преговорите? И най-лошото бе, че това не ѝ беше присъщо. Беше се справяла по-добре още когато започна работа като стажантка при баща си.

Какво бе станало с нея, по дяволите?

Пайпър изчезна от погледа им и Нейт се обърна към Фрея с нервен тон.

— Какво си мислиш, че правиш, дявол да го вземе?

— Виж, нека ти обясня...

— Нямах деца, нали?

Гневът ѝ измести паниката, и тя стисна челюсти.

— Не, но...

Той се приближи към нея, повишавайки тон:

— Вероятно не разбираш правилата, но не може просто да избягаш с нечие дете, без да предупредиш.

— Хей — отвърна Фрея, като на свой ред се приближи. — Първо, не аз я потърсих. Тя ме покани да караме колелета и предположих, че преди това е поискала позволение. Може и да не разбирам много от деца, но ще ти кажа едно — ако беше моя дъщеря, щях да я изслушвам, за да не ѝ се налага да търси случайни непознати, само за да има с кого да поговори.

Никога не отправяй лични нападки. Винаги се дръж приятелски. Фрея преглътна, като си спомни двете основни правила при водене на преговори. За по-малко от дванадесет часа бе успяла да ги наруши с Нейт Броуди. Ако някой неин подчинен бе провалил сделка толкова бързо, щеше да го уволни на мига. Гневът я напусна и тя насочи

изтощената си мисъл към единствения изход, който ѝ оставаше — да се оттегли, преди да е прецакала още нещо.

— Трябва да вървя — гласът ѝ пресекна. Изражението на Нейт се успокои и той отвори уста да каже нещо, но тя го избута и изтича по кея. Скочи на велосипеда и бързо се отдалечи с треперещи от усилието крайници. Насочи се към бунгалата, а емоциите у нея се сменяха с такава скорост, че не можеше да ги разпознае. Полудяла ли беше? Да кара колело с някакво хлапе, когато можеше да се подготвя за преговорите... Това не ѝ приличаше.

Да, от известно време наистина не приличаше на себе си.

Малко поуспокоена от физическото усилие, тя остави колелото на рецепцията и се върна в бунгалото си. Видя, че глупавите парчета от парапета бяха грубо приковани отново на мястото си. Вгледа се в тях за известно време, насочвайки гнева и недоволството си към набързо извършения ремонт.

Чудесна работа, помисли си. — Страхотна дупка си имаш тук, Броуди.

После влезе вътре и видя ваза със свежи диви цветя и кутия салфетки на масичката. В основата на вазата бе залепена жълта бележка:

Утре ще дойда отново, за да поправа парапета както трябва. Внимавай. Н.

— Права бях — каза си Фрея, като отвори кутията при първата сълза, която се търкулна по бузата ѝ. — Момчетата са глупави.

Грабна чантата си, извади мобилния си телефон и набра номера на баща си в офиса. Разбира се, въпреки късния час, той вдигна при второто позвъняване.

— Ричард Дейли.

— Наистина ли искаш това място? — попита тя, а след това подсмръкна.

— Фрея? — Последва пауза. — Нали не плачеш отново?

— Не. — Смачка салфетката и я захвърли в кошчето в ъгъла. — Зададох ти въпрос. Искаш ли това място?

Кажи не, размисли, защото вече оплесках нещата неимоверно и този човек никога няма да ми го продаде.

— Да, знаеш, че го искам.

Затвори очи и пое дълбоко въздух, като се опитваше да намери сили да довърши нещата. Преди притежаваше убийствен инстинкт. Трябваше просто да го намери отново.

— Фрея? — наруши мълчанието баща ѝ. — Още ли си там?

Донякъде.

— Колко мога да предложа?

— Убеди ли собственика да го продаде? — попита той с изненадан тон.

— Не. И между другото, благодаря, че ме предупреди, че вече веднъж е отказал.

Баща ѝ въздъхна.

— Това го имаше в документацията, която ти дадох.

Чудесно. Можеше да го прибави към списъка с провалите си.

— Както и да е. Виж, той смята да се мести. Вероятно просто се прави на непоколебим, докато изчаква най-добрата сделка. Утре сутринта мога да направя проучване, но ако ми се отвори възможност, просто искам да зная докъде можем да се прострем.

— Два милиона долара.

Фрея се изправи от облегалката с разтуптяно сърце.

— Моля... Сериозно ли? Това място не струва и половината.

— Тогава ще е лесно да сключиш сделката.

Да. Лесно. Само че изобщо не можеше да го проумее. Прокара ръка през косата си и пое дълбоко въздух.

— Татко, какво правя тук? Не само че не би трябвало да купуваме това място, ами и такава сума...

— Не съм те пратил, за да ме съветваш — прекъсна я той. — Пратих те да сключиш сделка. Така че го направи.

Чу се щракване. Отдръпна телефона от ухото си и се взря в него.

— Какво? Няма ли да ми обещаеш пони?

Затвори, хвърли телефона на масичката и се излегна на дивана, загледана в тавана. Два милиона долара. За този имот. Добре че старецът се пенсионираше, защото явно бе полудял.

Хубавото беше, че всичко бе почти приключило. Нейт Броуди не би могъл да отхвърли подобно предложение за тази земя. Най-късно

утре следобед тя щеше да е на път за вкъщи.

Придърпа одеялото от облегалката на дивана и се загърна, а после се обърна към телефона на масичката.

— Всяко момиче трябва да си има пони, да знаеш.

След това затвори очи и заспа.

Руби Вейн чу как входната врата се тръшна, последвана от тежки стъпки, но докато успее да надникне от спалнята си, успя да види само как вратата на стаята на Пайпър се затвори шумно. Нейт все още не се виждаше. Внимателно затвори и заключи, после повдигна килима от пода на спалнята си, преброи широките дъбови дъски, докато стигна до правилната, и натисна с крак, докато другият ѝ край се повдигна. Сграбчи я с ръце, остави я настрана и седна с кръстосани крака до отвора. Посегна към дупката в пода и извади дългата тридесет сантиметра пластмасова лилава кутия за дамски принадлежности. Положи я на скута си и прекара пръсти по повърхността ѝ, после бавно я отключи и отвори. На дъното на кутията имаше обвита в найлон чиния. Върху нея бе залепен пожълтял къс хартия с надпис: *Предай я на полицията в Бойс*, надраскан с неравния почерк на Мик.

Бръкна в кутията и я извади. През остарелия найлон видя, че е малко грозновата. Златни орнаменти се виеха по очукания ѝ край. Ръбът бе в тъмно розово-лилаво, а в центъра имаше орел с разперени криле, на фона на щит със звезди и райета.

Обърна я наопаки и прочете златното клеймо на гърба ѝ. — „Хавилан и компания. Лайм-о-джийс“. — Постави я обратно в кутията.

Нямаше представа какво означава, какво представлява или защо за Мик бе толкова важно Нейт да я открие и отнесе на властите. Знаеше само, че докато кутията беше скрита, Нейт и Пайпър щяха да останат в Дийр Крийк, а тя самата не трябваше да напуска дома си. Е, предсмъртното желание на Мик не бе изпълнено, но Руби можеше да го преживее.

— Съжалявам, скъпи — изрече тихо, докато затваряше кутията. — Възмездие не струва.

Пъхна я обратно в пода, върна дъската и намести килима.

ТРЕТА ГЛАВА

През по-голямата част от сутрешното си бягане Нейт се опитваше да измисли точно как да се извини на Фрея. Изразът на лицето ѝ, след като бе излял гнева си върху нея, го бе накарал да се чувства като негодник. Нямаше право да прехвърля паниката си върху гостенката. Отговорността за Пайпър беше негова и ако не можеше да я държи под око, вината със сигурност не беше у Фрея. Всъщност дори не бе толкова уплашен. Когато Пайпър беше разстроена, винаги отиваше или в рецепцията, или край езерото, и бе съвсем сигурен, че ще я открие там. Беше го влудил фактът, че е заварил дъщеря си да приема съвети за момчетата от Фрея Дейли.

Това не му даде да мигне цяла нощ.

И все пак, когато се появи по пътеката през гората и видя Фрея в изискан и делови сив раиран костюм и високи токчета, с които можеше да ти извади апендикса, забързана към офиса му, първият му порив бе да я избегне. Забави тичането и за момент понечи да свърне обратно към гората, но очите ѝ се приковаха в него и той замръзна на място. Наведе се, за да се протегне леко, докато тя променяше посоката си. Имаше чувството, че е добре да се окопоти преди срещата.

— Добро утро, Нейт. — Стойката ѝ беше силно изопната, а косата стегнато прибрана назад. В дясната си ръка носеше куфарче. Усмивката ѝ изглеждаше преднамерена.

— Добро утро, Фрея.

За момент се взираха един в друг, а после тя каза:

— Бих искала първо да ти се извиня за снощи. Не ми хрумна, че Пайпър не те е попитала. Не разсъждавах.

— Оценявам го — отвърна той, странно официално, — но ти не беше виновна. Не бях прав да ти говоря така. Съжалявам.

Тя кимна леко.

— Много мило, но наистина не трябваше...

— Не, няма нищо — каза той. Гледаха се, а мълчанието подсилваше неудобството, и Нейт се чудеше какво става, по дяволите.

Тази жена пред него изглеждаше строга, хладна и пресметлива, нямаше нищо общо с топлата, уязвима Фрея, на която се бе разкрещял вчера, и изведнъж му се прииска да е изкъпан и облечен в костюм, преди да се опита да ѝ се извини.

— Е — каза той, като понечи да тръгне към къщата. — Май трябва да ида да си взема душ.

— Почакай — спря го тя и се приближи. — Мисля, че вчера не започнахме нещата както трябва и се надявах тази сутрин да те заведа на закуска.

— Ами — отвърна той, несигурен дали е по-скоро развеселен или изненадан от този обрат. — Не. Не е нужно. Просто... се наслаждавай на престоя си. Кога възнамеряваш да си тръгнеш, между другото?

Осъзна, че въпросът му е прозвучал малко грубо, но усмивката на Фрея само се разшири.

— Всъщност донякъде това зависи от теб — каза тя.

— Да — съгласи се той. — Виж, обясних ти. Няма да продавам. Губиш си времето.

— Защо не ме оставиш сама да преценя кое е загуба на времето ми? — Издърпа куфарчето пред себе си, като използва и двете си ръце, за да хване дръжката, и заприлича на малко момиченце със скъпоценна кутия за сандвичи в първия учебен ден. Беше дяволски сладка.

— Добре — съгласи се той. — Предполагам, че може да поговорим. Но наоколо няма много места, където... — потърси дума, с която да не прозвучи като сноб по отношение на храната, но се отказа. — Храната в този град е пълна скръб.

— Ау! — възкликна тя. — Каква подкрепа за местните.

— Преди известно време в съседния град имаше прилична закувалня, но затвори, защото откриха клон на „Макдоналдс“ в близост до нея. А останалите заведения, в които съм ходил тук, честно казано, не струват.

— Ами, тогава нека те заведа на кафе — предложи Фрея, като пристъпи по-близо. — Трудно е да прецакаш кафето, нали? А и не мисля, че разговорът ни ще отнеме много време.

Внезапно го обзе желание да проточи нещата колкото е възможно повече.

— Защо не дойдеш до къщата и не ми позволиш да ти приготвя закуска?

— Ами — каза тя, леко изненадана от предложението. — Искаше ми се да поговорим насаме, тъй като разговорът е делови.

— Е — отвърна Нейт, внезапно решил да спечели поне тази част от преговорите. — Руби е на рецепцията, а Пайпър не ми говори и отиде с нея. Ще бъдем сами.

— О! — тя хвърли поглед към къщата, а после и към него. — Просто исках да поддържам... нали се сещаш — професионална дистанция.

Погледът му срещна нейния и уязвимата жена от предишния ден отново се появи. Той се усмихна, като се надяваше да задържи тази Фрея.

— Мога да се преоблека, ако искаш.

Тя повдигна вежди, а в очите ѝ светеше забавление.

— Присмиваш ли ми се? — попита.

— Мъничко.

— Хубаво. Добре. — Прехапа устни и Нейт изчака, преди да срещне погледа ѝ отново.

— Чудесно. — Тръгнаха надолу по пътеката, която водеше към къщата — Насам, оттатък дърветата е.

Вървяха мълчаливо, а Нейт я следваше и се чудеше в какво се бе забъркал току-що.

Фрея опита гроздето, което домакинят постави на бара за закуска, и затвори очи, когато хладният сок потече в устата ѝ. Шумът от душа бе престанал преди няколко минути и чуваше стъпките на Нейт в коридора. Взе си още грозде.

— Невероятно е — каза тя, когато той влезе в кухнята. — Не мисля, че в Бостън може да се намери такова грозде.

— Ако имате фермерски пазар, може и да има — отвърна той, като откачи обикновена бяла престилка от стената и я върза около кръста си. — Трябва просто да забравиш за супермаркетите и да купуваш пресни продукти.

Фрея кимна, сякаш имаше най-бегла представа къде може да е фермерският пазар. Хладилникът в апартамента ѝ съдържаше само две

консерви риба тон, няколко кутии лимонада „Кристъл Лайт“ и меню от заведенията, които предлагаха храна за възрастни, в радиус от една миля. Но за момента трябваше да се държи мило с Нейт Броуди, да изложи офертата си, да уреди сделката и да си тръгне.

— И така — каза той, пъхнал глава в хладилника. — Как ти звучи козе сирене в омлета?

— Много добре — отвърна тя. — Бих ти предложила помощта си, но съм същинско бедствие в кухнята.

— Всички разправят така — отговори той, все още с глава в хладилника, — но никой не е толкова неумел, колкото си мисли.

Изправи се с парче сирене в прозрачно фолио, найлонов пакет с шест кафяви яйца и някакъв зелен листен зеленчук. Затвори вратата на хладилника с бърз ритник.

— Не, не, аз съм толкова зле, колкото си мисля — настоя тя. — Веднъж запалих тенджерата с вряща вода. — Той спря и я погледна, а тя вдигна ръка, сякаш се кълнеше. — Честна скаутска, изобщо не ме бива.

— Е, добре. Току-що подпечата собствената си присъда. — Нейт стовари продуктите на плотта, после посегна зад себе си и окачи друга престилка от стената. Подхвърли я към нея и тя едва успя да я хване, преди да я удари по лицето.

— И какво трябва да правя? — попита.

— Сложи си я. Ще приготвяш закуска.

Тя се засмя звучно и му хвърли престилката обратно.

— Много смешно.

Той и я върна, повдигнал предизвикателно вежди.

— Не се шегувам.

Наблюдава го известно време и след като прецени, че е сериозен, се изправи, за да покаже костюма си.

— Това е „Ан Тейлър“.

— Точно затова ти предложих престилката.

Приблужи се до нея, умело свали сакото от раменете ѝ и го постави върху близкия стол. След това взе престилката и плъзна ръце около талията ѝ.

— Не съм сигурна... — започна тя, чувствайки се странно задъхана от близкото му присъствие. Ухаеше на топлия душ, от който бе излязъл току-що, а това я замайваше. — Аз... ъ-ъ... О! —

възкликна, когато той завърза стегнато престилката около талията ѝ, движейки сръчно ръце по тялото ѝ, и я накара леко да се изчерви от внезапната необичайна близост. — Аз... не...

— Така ли? — каза той, после хвана лявата ѝ ръка, откопча копчето на ризата ѝ и започна да навива ръкава. — Можеш ли да кажеш някое пълно изречение?

Не можеше. Движенията му издаваха сила, увереност, професионализъм и кожата ѝ започваше да гори при докосването му. Приключи с десния ѝ ръкав, после се отдръпна и я огледа.

— Идеално — заключи той, вдигайки поглед, за да срещне нейния. Преглътна бързо, после отстъпи назад и се приближи към печката.

Фрея се поколеба.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— Виж, не се опитвам да скромнича. Наистина не мога да готвя.

— Хората си мислят, че не могат, защото са загорили едно ястие и са се отказали. — Посочи с глава към печката. — Ще те наглеждам през цялото време и ще ти давам точни указания. — Отново срещна очите ѝ. — Няма от какво да се притесняваш.

— Не се притеснявам — протестира тя.

— Докажи го! — усмихна се той.

Взря се в него за момент, после реши да се съгласи. Така щеше да го предразположи за преговорите по-късно, стига да не подпалеше къщата, рискът за което все пак бе минимален, ако той я наблюдаваше.

— Добре. — Лапна последно зърно грозде и обиколи бара, за да отиде в кухнята. Спря пред печката и го изгледа косо, а той стоеше достатъчно близо зад нея, за да усеща дъха му. Нейт посочи към едно от копчетата на печката.

— Включи го на средна степен.

Фрея посегна несигурно и го завъртя. То щракна няколко пъти, остра миризма удари ноздрите ѝ и после газта засвистя с трепкащ син пламък.

— О, хубаво.

— Нали си виждала газова печка и преди?

— Отблизо ли? Не.

— По дяволите — възкликна той полугласно. Отстъпи встрани, откачи един голям тиган от стената и ѝ го подаде. — Добре, да поставим тигана да се позагрее.

Тя го взе и сложи на огъня. Дотук добре.

Той се премести вдясно от нея и започна да подготвя листния зеленчук, после посегна с една ръка, взе бяла пластмасова бутилка и ѝ я подаде.

— Ето, сипи няколко капки в тигана.

Нейт сложи зеленчука под чешмата, а Фрея гледаше бутилката, като се надяваше върху нея да има надпис, обясняващ какво количество са „няколко капки“. За съжаление, нямаше. Нейт вече режеше сиренето на кубчета, когато забеляза, че тя стои като закована.

— Наред ли е всичко?

Обърна се към него.

— Няколко капки? Какво означава това?

Той избърса ръце в престилката и хвана нейните.

— Обърни бутилката, стисни и я завърти, сякаш описваш числата върху циферблат. — Тя изпълни нареждането, като се опита да не отскочи назад, когато олиото зацвърча в тигана. Нейт направляваше ръката ѝ, описвайки уверено кръгове.

— Две завъртания — обясни той, след това се върна на мястото, където работеше. Взе шепа от зеленчука. — Спанак. — Почти препълни тигана с него. Тя не успя да попита какво следва, когато пъкна дървена лъжица в ръката ѝ. — Разбърквай го. Ще се слегне и после ще добавим яйцата и сиренето.

Тя бъркаше, а той се въртеше из кухнята като експерт. Наряза сиренето със скорост, която я поизнерви, после счупи няколко яйца в една купа, разби ги и ги поръси със сол и пипер. След това избърса ръце в престилката си и застана зад нея, наблюдавайки действията ѝ със спокойно и щастливо изражение.

— Добра работа. — Намали пламъка, после изсипа яйцата върху спанака. Подаде кубчетата сирене на Фрея. — Поръси ги отгоре.

Тя изпълни инструкциите, като се опита да разпредели сиренето равномерно върху яйцата. Изтри ръце в престилката и каза:

— А сега какво?

— Ще почакаме малко.

— Добре. — Погледна към омлета. Беше ѝ странно да стои там. Вдигна дървената лъжица. — Да ги...

— Не. — Той хвана ръката ѝ и я свали надолу. — Понякога най-трудното е да не правиш нищо.

Тя се поизвърна, за да го погледне. Очите им се срещнаха и останаха така, а после той каза:

— Сега.

— Какво?

— Изключи пламъка.

Тя погледна към яйцата.

— Но те са сурови в средата.

— Точно така. Изключи пламъка.

Изпълни нареждането.

— Добре — каза Нейт. — А сега вземи тигана и го сложи във фурната.

— Хубаво. — Фрея посегна към дръжката на тигана. — Но тя не е включена, нали?

— Включена е. Направих го още преди да започна.

— Ау — тя отвори фурната и пъкна тигана. — Явно съм пропуснала тази част. — Затвори я и се обърна с лице към него. — Така. Наистина те бива в кухнята.

— Би трябвало — отвърна той. — Готвач съм.

— Готвач?

— Да — каза той. — Имам ресторант в Синсинати.

По лицето му можеше да отгатне, че ресторантът му липсва. Нещата щяха да се окажат твърде лесни. — Е, щом имаш заведение в Синсинати, какво правиш тук?

— Добър въпрос — отвърна Нейт, но не изглеждаше склонен да отговори. И все пак, това беше вратичката. Тя трябваше само да премине през нея.

Детска игра.

— Значи, хипотетично, ако някой ти предложи много пари за това място, би го продал?

Той повдигна вежди.

— Зависи. Този хипотетичен човек луд ли е?

— Има ли значение, щом чекът е с покритие?

Той се усмихна и дъхът ѝ секна.

— Не зная. Каква сума ми предлагат хипотетично?

Фрея се поколеба за момент и даде време на Нейт да развихри въображението си. Цяла сутрин очакваше този миг и я обзе вълнение, докато изричаше:

— Един милион.

Нейт се засмя.

— За този имот? Сигурно се шегуваш.

Реагира точно както бе очаквала и вече я делиха секунди от целта, а и оставаше един милион, спестен от отпуснатия бюджет, с който да се похвали. Вече усещаше вкуса на шампанското в първокласния полет към дома.

— Не се шегувам — отвърна тя, неспособна да прикрие съблазнителната нотка в гласа си. — Би ли приел такава оферта?

Той сви рамене.

— Ами, хипотетично, да. Бих бил луд да откажа.

Боже, прииска й се баща й да е тук, за да я види.

— Страхотно! Довечера заминавам за Бостън да подготвя документите. Ще са ми нужни името и координати за връзка с агента ти по недвижими имоти и адвоката ти...

Той вдигна ръка.

— Почакай. Хей! Какво стана с хипотезите?

Сърцето и прескочи, докато го гледаше, сбърчил чело — с угаснала усмивка.

Не беше го планирала по този начин.

— О, хайде — каза тя. — Знаеш, че това е добро предложение.

— Говорехме хипотетично — възрази той.

— Е, вече не. Един милион истински долара са тук, на масата, и чакат да ги вземеш. Можем да си стиснем ръцете веднага. Ще останат някои подробности за уреждане от адвокатите, разбира се, но не виждам защо да не получиш сумата по сметката си до края на месеца.

Нейт я гледаше мълчаливо, после отговори простичко:

— Съжалявам. Не исках да те подвеждам.

Краката й се подкосиха.

— Какво?... Да ме подвеждаш? Току-що каза...

Той прокара ръце през косата си и изрече:

— Зная. Аз... флиртувах. Не бях... Искам да кажа, че доста бързо смени темата и изгубих нишката. Съжалявам, но отговорът е не.

В момента не го продавам.

— Добре. Чудесно. Искаш да играем грубо? Един милион и двеста и петдесет хиляди. — Беше ѝ неудобно да направи това предложение, но какво пък, все още беше под лимита.

Нейт поклати глава.

— Мисля, че не ме разбра. Не играя грубо...

Дявол да го вземе.

— Милион и половина. Но те предупреждавам, че това е последното ми предложение. Повече не мога да вдигна.

— Фрея — каза той, като поклати глава. — Не ме слушаш. Няма да продам къмпинга. Отговорът е не.

Тя прехапа устна. Не можеше да плати два милиона долара за този имот и да се прибере с високо вдигната глава. Просто... не можеше.

Но ако се прибереше без изобщо да е сключила сделката, опърлена от огнения обръч и загубила повишението, което ѝ се полагаше след всичката свършена работа...

Е, нямаше такъв вариант.

— Добре — изрече през зъби. — Два милиона, но наистина това е последната оферта...

— Престани — каза той, поставяйки ръце върху нейните. — Моля те, престани, преди да ми се наложи да се самоубия.

Сърцето ѝ биеше силно и учестено в гърдите ѝ, а гърлото ѝ се сви, когато осъзна със смразяваща паника, че е оставила чантата си с кутийката „Тик-так“ в бунгалото.

Добре, щом не можеш да го надвиеш, използвай го.

Мразейки се, тя вдигна очи към него през спуснати мигли.

— Нейт, ти не разбираш. Баща ми се пенсионира. Ако не уредя сделката, той ще избере Чарли Тагърт за шеф на компанията, а аз съм от семейството. — Гърлото ѝ се сви и Фрея преглътна със затруднение. — Ако това се случи, няма да остана на работа, би било твърде унижително. — Премигна с усилие и си пое дъх, после се постара да му се усмихне, да му въздейства с красотата си, а стомахът ѝ се обърна. — Не мога да се прибера без тази сделка.

Той отмести поглед, после поклати глава.

— Съжалявам. Отговорът е не.

Тя го зяпна с пълно недоумение. Преди няколко секунди си представяше, че е в самолета за Бостън, самоуверена и тържествуваща, а сега...

Сега бе претърпяла провал.

— Това не е реално — промърмори тя.

— О, по дяволите — изведнъж възкликна Нейт, после се втурна покрай нея и отвори фурната. Уви престилката около ръката си и издърпа тигана, след това бързо го остави на печката, където той запуши силно. Цялата повърхност беше почерняла и острата миризма на прегоряло козе сирене изпълни стаята, в пълно съответствие с настроението на Фрея.

— Ето, видя ли — каза тя, като избърса окоото си с надеждата, че той няма да забележи. — Казах ти, че не мога да готвя.

— Не, вината беше моя. — Вдигна поглед към нея и на лицето му се изписа загриженост. — Добре ли си?

Тя подсмръкна.

— Просто глупавите ми очи.

— А — кимна той. — Да, заболяването.

Тя задържа поглед върху черната димяща повърхност на омлета.

— Да.

— Имам още продукти, — каза невъзмутимо той. — Ако искаш, може да се пробваш отново.

Фрея посегна и се опита да отвърже връзките на престилката си.

— Не. Няма нужда. — Гласът ѝ бе писклив, сълзите ѝ се стичаха бързо, а не можеше да отвърже връзките. — Какъв моряшки възел си направил, между другото?

— Остави на мен. — Той посегна и с бързо дръпване развърза и свали престилката ѝ.

— Знаеш ли кое е наистина вбесяващо? — попита тя, като грабна една хартиена салфетка от ролката на плота и избърса лицето си. — Аз имам удивителни способности за преговори. Поставяла съм изпълнителни директори на колене. Ако не беше това моето глупаво заболяване на очите, сега щеше да подписваш документите. Но вместо това плача, а ти ме смяташ за слаба и съм прецакана.

— Не мисля, че си слаба — възпротиви се той с мек тон. — Отказът ми няма нищо общо с теб.

— Добре. — Вдигна очи, видя, че я гледа със съчувствие, и заплака още по-силно. — Моля те, не ме гледай така.

— Как?

— Сякаш ме съжаляваш.

Той докосна ръката ѝ.

— Хей, току-що отхвърлих два милиона долара. Ти би трябвало да ме съжаляваш.

Искаше ѝ се да му се намръщи, но вместо това се разсмя тихо и после изведнъж се озоваха по-близо, въпреки че Фрея нямаше представа кой е направил крачката. Следващото нещо, което осъзна, бе, че я претегля в обятията си и отпусна глава на рамото му. Облекчението бе почти мигновено, подобно на въздух, изпуснат от прекалено напумпана гума.

— Не плача — каза тя и подсмръкна. — Това е просто от глупавото заболяване.

— Зная... — Ръката му бавно се движеше по косите ѝ, а прегръдката му се стегна. Тя затвори очи и си позволи да се облегне изцяло на него. Имаше чувството, че пада и я хващат. Имаше чувството, че не е нужно да е отговорна за всичко.

Имаше чувството, че е в Рая.

Само още една секунда, помисли си. Още секунда и ще се отдръпна.

Проблемът бе, че за пръв път, откакто самолетът ѝ се беше приземил, изведнъж вече не изпитваше желание да отиде, където и да било.

— По-добре ли си? — попита Нейт почти шепнешком.

Тя се отдръпна със сухи очи.

— Да.

После отстъпи назад, без да отмества очи от него. Бавно, без думи, вдигна куфарчето и сакото си и избяга през входната врата, благодарна, че Нейт не изрече и дума в опит да я спре.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Руби подхвърли поредната карта върху купчинката в центъра, Пайпър плесна силно с ръка отгоре, а шумът отекна в дървената ламперия на малката стаичка зад рецепцията.

— Май игра нечестно, а? — каза Руби, гледайки с подозрение към ръката на детето. — Сигурна ли си, че това е редовна плесница?

— Плюс още една. — Пайпър помести петицата купа, която старата жена току-що бе играла, за да разкрие четворката спатия под нея. — Редовна плесница.

— О, добре. — Руби се облегна и загледа как Пайпър плъзна купчината карти към себе си по очуканото старо бюро и я подравни, преди да ги постави под другите. Хлапето пак щеше да я бие в играта.

В което нямаше нищо лошо. Руби не обичаше да губи, но загубата от Пайпър беше друго нещо — срещу това не възразяваше толкова много.

Пайпър обърна най-горната карта. Шестица спатия.

Руби подаде своята. Осмица каро.

— Значи, не си говорила с баща си от снощи?

Пайпър остави картата си. Поп пика.

— Не.

Беше ред на възрастната жена. Двойка каро.

— Нали знаеш, че той иска най-доброто за теб, а?

Момичето сви рамене и подаде четворка купа.

— Искане само ресторанта си. Не го е грижа за мен или желанията ми.

Руби постави ръка върху купчината карти в средата, а детето вдигна очи.

— Това не е редовна плесница.

— Не отбелязвам точка, а пауза. — Тя се наведе напред и я погледна. — Баща ти е добър човек и те обича, а ако не го знаеш, значи не си и наполовина толкова умна, колкото си мислиш.

Пайпър направи гримаса, а Руби я погледна сериозно.

— Аз правя ли ти физиономии, малка госпожичке?

Пайпър се изпъна на мястото си с леко нацупени устни и поклати глава.

— Точно така. А защо не го правя?

— Защото показва неуважение — въздъхна Пайпър.

— Да. Аз ти показвам уважение и ти на мен — също. Така сме се разбрали. — Руби се облегна. — Нека ти кажа нещо. Израснах с един мъж, на когото не му пукаше за мен, после, на седемнадесет, избягах и се омъжих за същия като него. Оттогава ту ми върви, ту не, по-скоро не, затова познавам мъжете, на които не им пука, и мога да те уверя, че баща ти не е от тях. Той си има живот в Синсинати и има право това да му липсва. Но не значи, че не те обича.

Пайпър се отпусна на сгъваемия стол.

— Ако ме обича толкова много, защо не го е грижа какво искам аз? Тук ми харесва. Не искам да се връщам в глупавия Синсинати. Искам да си имам истинско семейство, тук.

Руби изгледа момичето за кратко, после отвърна:

— Може би ще мога да ти помогна.

Пайпър вдигна изпълнен с надежда поглед към нея.

— Наистина ли? Ще поговориш ли с него?

— Не — отвърна Руби. — Баща ти е взел решение и не ми е работа да се опитвам да го променям. Но...

Тя отвори чекмеджето на бюрото, извади връзката ключове и стана, а костите ѝ изпукаха, докато се изправяше. Дявол да го вземе, гадно беше да остаряваш. Отиде до контейнера за документи, отключи най-горното чекмедже и бръкна на дъното му, докато напипа с пръстите си някаква мека материя. Затвори го и отново седна до бюрото.

— Единственият свестен човек в моето семейство беше дядо ми — каза тя, като разхлаби връзката на старата торбичка. — Беше ирландец, видях го само няколко пъти, преди да умре. При един от тези случаи ми даде това. — Тя извади една сребърна монета от торбичката и я повъртя напред-назад между пръстите си, като разглеждаше ирландската хармоника от едната страна и коня от другата.

— Дал ти е петаче? — попита Пайпър и Руби можеше да види, че се опитва да прикрие разочарованието си.

— Това е ирландска половин круна, сечена в годината на раждането ми. — Подаде я на Пайпър, която я взе нетърпеливо, а после смръщи вежди и загриза устната си.

— Не се мъчи да изчисляваш. На шестдесет и две съм. Работата е там, че монетата е вълшебна.

Момичето повдигна изпълнени със съмнение очи към нейните.

— Магията не съществува.

— И кой ти го каза? — попита Руби. — Съвсем истинска си е, но трябва искрено да вярваш в нея, което всъщност означава, че трябва да я откриеш, докато си още дете. Когато дядо ми даде това, все още бях достатъчно малка, за да вярвам в нея, и знаеш ли какво?

Очите на детето се разшириха, докато поклащаше глава.

— Какво?

— Действа.

Момичето притихна. Погледна надолу към монетата върху дланта си, после обратно към Руби.

— Какво прави? — попита с тих глас.

— Изпълнява желания.

Пайпър я хвана за ръбовете и я заразглежда.

— Как?

— Ами, първо трябва да има нещо, което наистина да желаеш толкова, че сърцето да те боли, щом си помислиш за него. Не бива да я използваш, за да си поискаш кукла Барби, ново колело или нещо глупаво като пари, разбираш ли? — Руби направи пауза за момент, докато Пайпър срещна погледа ѝ отново. — Има ли нещо, което да желаеш толкова силно?

Пайпър се поколеба, но после кимна.

— Добре тогава. — Руби се вдигна от стола и се приближи до нея.

— Трябва да се обърнеш на изток.

Детето също се изправи.

— Къде е изток?

— Знаеш къде.

— Не, не зная.

Руби въздъхна. На какво ги учеха днес в училище?

— Откъде изгрява слънцето?

Пайпър затвори очи за секунда, после отново ги отвори.

— Оттам — отвърна, като сочеше към големия прозорец в предната част на рецепцията.

— Добре. — Руби усети прилив на обич. Хлапето беше умно. — Вече знаеш къде е изток. Обърни се с лице натам.

Пайпър застана с лице към прозореца.

— Затвори очи. Браво. Сега я дръж между ръцете си, поставени върху сърцето, и си пожелай нещо, но не го казвай на глас. Просто си го помисли три пъти.

Пайпър хвана монетата между ръцете си и ги придърпа към гърдите си със смръщени от концентрация вежди. След минута лицето ѝ отново се отпусна.

— А сега? — попита тя, все още със затворени очи.

— Това е всичко. Вече може да отвориш очи.

Момичето го направи.

— Колко време отнема?

— Колкото е нужно — отвърна Руби. — Но ще се сбъдне, ако вярваш. Вярваш ли?

Пайпър въздъхна дълбоко, но после лека усмивка разцъфна на лицето ѝ и тя кимна.

— Да.

— Хубаво.

Момиченцето подаде монетата на Руби.

— Благодаря.

Старата жена поклати глава и се върна до бюрото.

— Вече е твоя. Ако някой друг я докосне, магията ще се развали. Дръж я в торбичката — денем я носи в джоба си, а нощем я поставяй под възглавницата си. После, когато желанието ти се сбъдне, скрий торбичката на сигурно място, докато ти потрябва отново.

Гледаше как момиченцето прие радостно торбичката, пхна монетата вътре и я сложи в предния си джоб.

Руби седна край бюрото отново и се опита да си спомни думите и начина, по който ги бе изрекъл дядо ѝ преди всичките тези години.

— Не зная какво си си пожелала, но когато ти се стори, че губиш контрол над живота си, просто си спомни това желание и се опитай да не се разстройваш. Сега за теб работи стара ирландска магия, а тя е най-могъщото нещо на земята. — Или нещо подобно.

Пайпър седна на стола срещу Руби.

— Чий ред беше?

— Мисля, че мой. — Руби обърна картата си. Четворка купа. Тя плесна, като едва успя да провре ръка под тази на момичето.

— По дяволите — Пайпър издърпа своята, но се усмихваше и лицето ѝ беше много по-ведро, отколкото през целия ден преди това.

— Ето какво става, когато си твърде самоуверен — каза Руби, като събираше печалбата си от средата на бюрото. — Може да съм стара, но все още владее някои номера, не го забравяй.

Два милиона долара.

Нейт не можеше да мисли за нищо друго през целия ден. В дърводелския двор, на пазара на фермерите, шофирайки обратно към къщи, тези три думи се връщаха отново и отново в главата му. Два милиона долара. Два милиона долара. Не можеше да повярва, че е получил такова предложение, а още по-малко, че го е отхвърлил.

Два милиона долара.

С всички сили заби още един гвоздей в подпорния стълб на бунгало номер четири. Колата на Фрея я нямаше, така че нямаше кого да обезпокои, но дори и работата не можеше да притъпи усещането за зееща яма в стомаха му.

Два. Милиона. Долара.

Тези пари можеха да платят колежа на Пайпър. Два пъти. Можеше да осигури Руби така, че да е спокойна до края на живота си, и пак да му останат, за да си купи най-модерното оборудване за кухнята в ресторанта.

Но вместо това се намираще тук, в скапания Крийк, Айдахо, и поправяше глупавия парапет на глупавото бунгало в глупавия къмпинг, който дори не искаше. И всичко това само защото бе дал дума на човек, който не познаваше смисъла на понятието чест.

Извади още един гвоздей от колана си за инструменти, нагласи го и вдигна чука.

Два.

Милиона.

Долара.

— Оу! — Хвърли инструмента и на лапа ударения си палец ругаейки. С дланта на наранената си ръка удари новия парапет. Той

издържа, затова го удари отново. Не помръдна. Обви двете си ръце около новия парапет и го разклати, като изкрещя от яд.

Изкрещя към мъртвия си баща, към проклетия си лош късмет, към жената, която го бе оставила да отглежда сам дете, към целия свят.

— Лош ден ли имаш?

Нейт се обърна и видя Фрея, застанала до вратата на колата под наем. Бе облечена в полата и блузата от сутринта, но без сакото и косата ѝ беше разпусната по раменете. Върху блузата си носеше тениска с надпис „Целуни ме, аз съм от Айдахо“ и голям отпечатък от целувка върху лявата гърда.

Той се покашля.

— Харесва ми тоалета ти.

— Нарича се шопинг терапия — обясни Фрея, а после се обърна и наведе в колата. Когато се изправи отново, бе натоварена с множество пакети с логото на магазините покрай шосе номер осем. Затвори вратата с ханша си и тръгна към него. — Бях толкова депресирана, след като ми отказа тази сутрин, но после си помислих „Хей, в Айдахо съм. Време е за пазаруване“. — Погледна към парапета и след това към Нейт.

— Добра работа.

Нейт се наведе, вдигна чука от земята и го пъкна отново в халката на колана за инструменти.

— Изглеждаш доста весела за депресиран човек.

Тя се усмихна, повдигна високо натоварените си ръце и въпреки отчаянието в очите ѝ, около нея се излъчваше сияние, което разведряваше собственото му настроение.

— Нека ти кажа нещо за себе си, Нейт — каза тя. — Когато нещата се влошат, аз ставам още по-лоша. Боря се, драця, забивам пети, докато остана последната оцеляла. Но сега, между нас... просто ми липсва енергия, затова реших да сменя тактиката. Този път ще се потопя в самозаблуда, ще се преструвам, че всичко, за което съм работила през целия си съзнателен живот, не се взривява пред очите ми, и ще се напия.

Той я изгледа.

— Да не би това да е опит да ме принудиш да приема предложението ти от чувство за вина?

Тя се скова, а острият ѝ поглед се съсредоточи върху него.

— Не зная. Получава ли се?

Той се загледа в парапета с мрачно чувство.

— Извинявай.

— Е, тогава се връщаме към план „А“. — Тя вдигна едната си ръка, разклащайки покупките. — Някъде тук вътре имам бутилка картофена водка „Блу Айс“ от Айдахо. Ще вляза и ще се натрякам.

Нейт наблюдаваше със забавление как тя се изкачи по стълбите и влезе в бунгалото, като остави вратата широко отворена след себе си. Той стоеше там и слушаше как стовари пакетите на пода, мърморейки си. Знаеше, че трябва да си тръгне, но присъствието ѝ го разведряваше, затова започна бавно да разчиства гвоздеите и инструментите, които бе оставил разпръснати наоколо. Когато отново вдигна поглед, Фрея стоеше на прага със синя бутилка в едната ръка и две чаши в другата.

— Да не би да си отгледан от вълци? — попита тя. — Не разпознаваш ли поканата, когато я видиш?

Обърна се и изчезна отново в бунгалото. Нейт остана на мястото си за около минута, размишлявайки. Руби и Пайпър бяха в къщата и приготвиха вечеря. Нямаше да им липсва. И, ако някога бе изпитвал нужда от пиене, този момент бе сега. Какво толкова щеше да се случи, ако изпиеше по чашка с една красива жена? Беше самотен баща, а не монах.

Фрея отново се появи на входа.

— Хей, Броди, идваш ли или не? Пускаш буболечките да влязат.

Нейт разкопча колана за инструменти и го пусна на верандата. Две минути по-късно седяха един срещу друг в двата края на дивана, всеки хванал чаша с водка. Тя бе поставила пазарски плик на скута си и извади малка сувенирна лъжичка в миниатюрна пластмасова кутийка.

— Никога не съм харесвал подобни джунджурии — отбеляза Нейт. — Какъв е смисълът?

— Нямам представа — изсумтя Фрея. Повъртя я, за да може той да я разгледа. — Но на нея пише „Айдахо“, затова я купих. — Извади малка найлонова торбичка с кръгли бели бонбони. — „Барабонките на Снежния човек от Айдахо“. Кой ги измисля тези имена?

— Хора, на които им плашат твърде много — отвърна Нейт, като отпи от пиетието си и я наблюдаваше отблизо, развеселен от всяко нейно движение. Може и да преживяваше нервен срив, но го правеше с финес.

Тя извади керамичен картоф на червена панделка, като прокара ръка под него, подобно на модел от телевизионна реклама.

— Коледна играчка с формата на картоф. — Огледа се наоколо, преценявайки стаята, след това посочи към ъгъла. — Мисля, че коледната ми елха ще изглежда добре там, а ти?

— Възнамеряваш да прекараш Коледа тук? — възкликна той.

— Защо не? — отвърна тя, като отново се поизвърна към него. — Не правят ли така хората, когато се провалят с гръм и трясък? Започват на чисто, на ново място. — Хвърли поглед наоколо. — А това място е ново, поне за мен.

Той я погледна.

— Трудно ми е да повярвам, че не можеш да се справиш с това. Нали е само една сделка?

— Не е — отговори меко тя. — Тя е последното огнено изпитание. И няма значение, че съм преминала през всички други. Ще има значение само фактът, че съм се провалила сега. — Вдигна чантата си и отпи, а тъжната ѝ усмивка поизбледня.

— Съжалявам — каза Нейт, чувствайки се зле, като я гледаше.

— Е — каза тя по-високо и със завръщащо се веселие, — ще ми кажеш ли защо не можеш да продадеш това място, въпреки че си готвач и у дома имаш ресторант, в който нямаш търпение да се завърнеш?

— Това е домът на баща ми. Не бях му проговарял от години и не исках да говоря с него никога вече, но когато пристигнах, той умираше. — Нейт поклати глава. — Накара ме да му обещаая, че ще сторя нещо за него, преди да продам земята. Още не съм го изпълнил, затова не мога да я продам.

Фрея го гледаше безизразно.

— Отказа се от два милиона долара, за да спазиш едно обещание?

Той отпи.

— Не ми припомняй.

— Нали знаеш, че има разлика между честта и чистата глупост?

Той вдигна поглед и видя, че му се усмихва, после поклати глава.

— Зная какъв съм. Не е нужно да ми го напомняш.

Тя въздъхна.

— Добре, да погледнем от друг ъгъл. Трябва да направиш нещо, нали? Какво е то? Може би ще мога да ти помогна.

— Трябва да открия нещо.

— Бива ме в откриването на неща — каза Фрея, като се намести по-близо до него. — Какво е то?

— Не зная.

— Не знаеш?

— Започна да го описва, но после почина. Знам само, че е лилаво и с приблизително — задържа ръцете си на разстояние около тридесет сантиметра — такъв размер. — Нейт се засмя, щом осъзна колко глупаво прозвуча, когато го изрече на глас.

Фрея запази мълчание за един дълъг момент, после каза:

— Прости ми липсата на деликатност, но той беше ли... може би... на обезболяващи, когато те помоли за това?

— Баща ми е взимал какво ли не през живота си, но не и тогава. Този път беше трезвен. Каквото и да е това нещо, то е тук, и докато не го намеря, аз също оставам.

— Значи си държиш на думата? И няма да се отметнеш? Дори и за толкова пари, които биха осигурили теб и близките ти до края на живота ви?

Нейт отпи голяма глътка водка.

— Думата ми е важна за мен. Съжалявам, че това усложнява нещата за теб.

Фрея остави чашата си на масичката, после се облегна, като отпусна глава на дивана и се вгледа в Нейт.

— Не си глупав — каза тя.

Той изви глава, за да я погледне.

— О, благодаря.

— Имах предвид предишната си забележка. Казах, че или си глупав, или честен. — Не си глупав.

— Въпрос на мнение. — Нейт също отпусна глава на облегалката на дивана, като я гледаше, и въздухът помежду им като че ли се нажежи. Очите ѝ бяха омекнали от водката и сякаш блестяха на слабата светлина. Беше толкова красива, толкова близо, трябваше само да помръдне лекичко и щеше да я целуне, а тя ухаеше божествено. Трябваше само да остави чашата и да се поддаде, да си позволи да получи онова, от което се нуждаеше, само този път...

— Не се обвинявай, че прецака сделката, става ли? — каза меко тя. — Ти постъпи правилно, а аз ще се оправя.

— Зная.

Тя вдигна глава с изненадано изражение.

— Какво?

— Зная, че ще се справиш — обясни той. — Ти си силна жена, Фрея. Всеки, който те види, може да го прозре. Приличаш на човек, който е в състояние да се пребори с всичко.

Тя се изправи от облегалката.

— Така ли? Дори и след... всички сълзи, прегарянето на омлета и пълния ми провал да склуча вероятно най-голямата сделка в кариерата си? — Брадичката ѝ потрепери леко и тя се оттласна от дивана, отиде до вратата и грабна чантата си. Нейт остави чашата и я последва.

— Нещо нередно ли казах? — попита той.

Тя изтърси няколко бонбона „Тик-так“ в шепата си, обърната с гръб към него.

— Не. Просто ми трябва минутка. — Пое си дълбоко въздух няколко пъти, после се обърна с лице към Нейт, а сухите ѝ очи се впиха в неговите. — Благодаря.

Той вдигна ръка и докосна лицето ѝ. Тя пристъпи по-близо и изви лицето си нагоре към неговото. Фрея беше толкова близо, трябваше само да...

— Би трябвало да си вървя — изрече меко той.

Тя премигна.

— Какво?

Той преглътна, неспособен да мисли.

— Става... става късно.

— Шест часа е — отвърна тя, но после размаха ръце във въздуха. — Добре. Знаеш ли какво? Няма да понеса два удара от един и същи мъж в един ден. Дори и моето его няма тази сила — Тя мина бързо покрай него и постави ръка на дръжката на вратата. — Забрави. Чао.

— Фрея — започна Нейт, но тя го прекъсна.

— Не се тревожи — каза. — Не е нещо, което малко картофена водка от Айдахо и „Барабонките на Снежния човек“ да не могат да излекуват. Какво ли съдържат всъщност?

— Фрея...

— Тичай. — Тя отвори вратата.

Нейт я затвори.

— Спри да играеш игрички — каза той. — Грозно е.

Тя изви вежди.

— О, аз ли играя игрички? Чудесно. Не съм аз тази, която хвърля секси погледи, а после бяга през вратата.

— Имам дете — отвърна той. — И... какви секси погледи?

— Зная, че имаш дете — отвърна тя и се намръщи. — Освен това знаеш какво имам предвид.

— Добре — каза той. — Забрави за погледите. Важното е, че имам дъщеря. Това усложнява нещата. Майка ѝ я изостави, когато бе съвсем малка. През последните десет години съм я запознавал точно с три жени и тя се привързва към всяка от тях. Сърцето ѝ беше разбито всеки път, когато нещата не се получаваха.

— Разбирам. Само че... — Тя изпусна тежка въздишка. — Беше скапан ден и за двама ни. И двамата... имаме нужди. — Вдигна очи към него и едното ъгълче на устата ѝ се изви в най-сексапилната усмивка, която някога бе виждал. — Може да е приятно да ги... задоволим. Това е всичко.

Едната му ръка посегна към нея почти неконтролируемо. Идеята за задоволяване с тази жена му се струваше... Проклятие! Наистина добра идея.

Само че не беше. Отдръпна ръката си.

— Виж, Пайпър... вече те харесва. Ако остана достатъчно дълго, за да се... Пайпър ще разбере. Хлапето винаги разбира всичко. И ще започне да си гради въздушни кули, и... — Той въздъхна, съсредоточил мислите си върху дъщеря си, и постигна известно примирение по отношение на онова, от което се отказваше заради нея. — Виж, ти и аз бихме могли да го направим и да се разделим без последствия, но аз имам дъщеря. Онова, което правя, я засяга, и не бих я наранил, ако мога да го избегна.

Фрея го наблюдаваше с мек поглед.

— Добре. Няма да го приема лично. — Тя вдигна ръка. — Но, просто за протокола и заради моето достойнство, ако не беше Пайпър, щеше да останеш, нали?

— О, господи, да — пое си въздух той. У него се надигна буйно желание, докато гледаше тези сиви очи. После издиша шумно. —

Трябва да си вървя. Веднага.

— Добре. — Тя отвори вратата и Нейт застана на прага. — Ти си добър човек.

Фрея се облегна на касата на вратата с леко разтворени устни и разнежени от водката и желанието очи, а той не можеше да повярва на късмета си. Отдавна не се бе случвало подобна жена да го гледа по този начин и беше сигурен, че вероятно щеше да мине доста време, преди да му се случи отново. А ето как се отказваше от пари — заради баща си, от Фрея — заради Пайпър... Кому би навредило, ако я докоснеше само за секунда?

Посегна с ръка, като просто искаше да почувства кожата ѝ. Обхвана лицето ѝ с дланта си, лека ласка, при която всичко друго, освен нея, се стопи. Той пристъпи по-близо и си пое дълбоко въздух, когато топлината от телата им прерасна в парещо желание. Действаше бавно, знаейки, че тези няколко секунди ще трябва да му стигнат за дълго време. Полека плъзна ръка от лицето към шията ѝ, оставяйки пръстите да се преплетат с меките коси на тила ѝ. Наклони глава и едва доловимо докосна устните ѝ със своите. Фрея простена и тялото му се стегна. Притегли я към себе си и я целуна, сякаш това беше последното нещо, което щеше да направи, и ако сърцето му не спреше да бие така бясно, можеше наистина да се окаже последно.

Ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му, пръстите ѝ се впиха в кожата му, изпращайки горещи вълни през тялото му, засилвайки желанието. Притегли го по-силно към себе си, притисна корема си към него, а ерекцията му бе толкова сипна и мигновена, че цялото му тяло щеше да се пръсне на мига. О, господи, ако възбудата беше толкова хубава, колко ли хубаво щеше да бъде продължението?

— Боже — възкликна Нейт, отдръпвайки се с последните останали му сили. — Това беше...

— Да — Фрея въздъхна замаяна.

За миг продължи да я гледа, като му се искаше част от кръвта да се завърне в мозъка му. Тя отвърна на погледа му, дишайки учестено, и постави ръка на шията си.

— Може би трябва да си вървиш — предложи Фрея.

— Да. Вярно. — Оттласна се от касата на вратата. — Лека нощ.

— Лека. — Тя се усмихна, после влезе вътре и затвори вратата. Нейт коленичи, събра колана и сандъчето си с гвоздеи от верандата и

се отправи обратно към къщи, като все още усещаше замайващия вкус на Фрея и водката върху устните си. Вървеше бавно, съсредоточавайки се върху нейния аромат и спомена за тялото ѝ в прегръдките му.

Докато стигна до къщата, вече бе сигурен.

Тази целувка си бе струвала два милиона долара.

ПЕТА ГЛАВА

Фрея събори бутилката от масичката. Олюля се силно, закашля се за няколко минути, докато лицето ѝ почервенея, и въпреки че бе мъртвопияна бе толкова възбудена, че не знаеше какво да прави.

Е, имаше една идея, но... Огледа непосредственото си обкръжение. Масивен оранжев диван. Предположи, че може да го разтегне, но докато го направи...

Душът.

— О, умно момиче си, Фрея. — Влезе в банята и се облегна на вратата, вирайки се във ваната. Не можеше да повярва, че едва вчера бе стояла на същото място и бе наблюдавала как Нейт поправя течащия кран. Ако бе имала и най-малка представа как се целуваше този мъж, щеше да го събори на пода и да се възползва от него на мига. Като си спомни как топлината му се бе разляла по кожата ѝ, тялото ѝ отново се разгорещи и тя се втурна към куфара, за да вземе нещо удобно, в което да се преоблече след банята. Щом Нейт не можеше да я задоволи, трябваше да го стори сама. Щеше да бъде бледо подобие, но случаят беше спешен...

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Раменете ѝ се напрегнаха и тя се поколеба, но после каза:

— Имам по-приятни занимания — и влезе в банята. Свали тениската и блузата си, като остана само по копринения потник, който носеше отдолу. Откопча ципа на полата си и я смъкна. Хладният въздух на банята бе приятен за кожата ѝ и тя се вгледа в дръжката на душа. Телефонът ѝ звънна за последен път и прекъсна.

— Слава богу, че има гласова поща — прошепна. Затвори очи и се опря на мивката, като се опитваше да възкреси в ума и тялото си начина, по който Нейт я бе накарал да се чувства. Отново си представи устните му върху нейните, усещането за ръката му върху талията ѝ, докато се притискаше към нея, и гърдите ѝ, опрени в силния му гръден кош, хладния вкус на водка по езика му, докато...

Телефонът звънна отново. Отвори очи и се погледна в огледалото.

— Задръж тази мисъл — каза си тя, после се втурна в дневната, където разбута покупките, опитвайки се да намери чантата си. Телефонът изчурулика и превключи на гласова поща, точно когато го вадеше от калъфа. Отвори капака и провери списъка с пропуснатите обаждания.

Татко. Това се казваше страстоубиец. Натисна бутона за набиране и зачака. Той вдигна на второто позвъняване.

— Ричард Де...

— Какво? Какво искаш, какво е толкова спешно точно в този момент?

— Фрея. — Той пусна в действие строгия си тон.

На Фрея наистина не ѝ пукаше.

— Какво има? Ето ме, какво искаш?

— Очаквах да ми се обадиш за сделката в Айдахо. На път към къщи ли си?

Тя постави ръка на челото си в очакване на неизбежното главоболие.

— Не, не още.

Последва кратка пауза.

— Направи ли предложението?

— Да. Сделка няма. Не иска да продава.

Баща ѝ се засмя.

— Това е... нелепо. Имотът изобщо не струва толкова.

— Не, татко, не струва. Спомням се, че вече говорихме за това.

— Тогава на какво се дължи забавянето? — Тонът му се промени от изненадан към гневен. — Фрея, трябваше да уредиш тази сделка за пет минути. Изпратих те, защото мислех, че можеш да я склучиш без проблем. От сестра ти можех да очаквам подобно нещо, но ти винаги си била сред най-надеждните ми служители.

Раменете ѝ увиснаха и тя въздъхна.

— Мога да я склуча. Само че... е сложно. — Свлече се на дивана, където бе седял Нейт. — Човекът има семейни проблеми, с които трябва да се справи. Нужно ми е малко повече време...

— Фрея, сделката е проста. Няма причина да се протака толкова, не и при такъв залог. Започвам да си мисля, че трябваше да изпратя

друг.

Друг? Да не би да си мислеше, че тя е на почивка? Божичко! Преметна с усилие, после посегна към бонбоните „Тик-так“

— Не е нужно да изпращаш никой друг. Мога да се справя с това.

Чу тежката въздишка на баща си от другата страна на линията.

— Прибирай се. Ще изпратя Чарли Тагарт.

Сдъвка ментовите дражета, въртейки кутийката между пръстите си.

— А какво ще стане, щом се прибера вкъщи?

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво. Ако не се върна със сключена сделка, пак ли ще ме препоръчаш на борда като твоя заместничка?

Последва продължителна тишина. Твърде продължителна.

— Фрея, вече дадох препоръката си.

— Какво? — Въздухът около нея замръзна и след това, като парченца от пъзел, които паснаха на местата си, тя най-сетне го осъзна.

— Препоръчал си Чарли.

Баща ѝ не отговори.

— Копеле — просъска тя.

— Фрея, бих искал да предам компанията в твои ръце, но и двамата знаем, че е неразумно.

— Нима? И двамата ли го знаем?

— Работата ти беше непостоянна. Емоционално нестабилна си. — Последва дълга пауза, а после той добави — Загубила си остротата си, Фрея. Със сигурност си го забелязала.

— Всеки има затруднения понякога, татко — каза тя, но той продължи сякаш не я бе чул.

— От друга страна, досието на Чарли е отлично, а и той е по-старшите...

— По-старши? Та това е „Дейли Дивелъпърс“. Аз съм Дейли. Искаш да работя под ръководството на Чарли Тагарт ли? Този човек си мисли, че е допустимо да пощипва асистентките си. Никой никога няма да ме уважава отново, ако собственият ми баща предпочете друг пред мен.

— Чарли има добро досие. Бордът се чувства сигурен с него. След няколко години, когато е готов да се оттегли, ако работиш усилено...

— Ако работя усилено ли? Какво, по дяволите, си мислиш, че правех досега? — Фрея се изкашля. — Добре. Забрави. Знаеш ли какво? Ще склуча тази сделка. Ако не успея, прати Чарли. Или пък ела сам да я уредиш, щом си мислиш, че е толкова лесно.

Настана ледена тишина, а после той каза:

— Не забравяй с кого говориш, Фрея. Аз не съм ти просто баща, а също и твой шеф.

Не за дълго, помисли си тя.

— Ще се върна след няколко дни. Тогава ще поговорим по-подробно.

Затвори телефона с трепереща ръка. Това беше. Трябваше да склучи сделката веднага. Трябваше да се прибере вкъщи победоносно и да стовари документите на бюрото на баща си, заедно с оставката си.

Посегна към чашата си, изпи последната глътка и се почувства замаяна от решителността, докато алкохолът оставяше парещ след в гърлото ѝ. Щеше да открие онова, което Нейт търсеше, дори и ако се наложеше да разтури това място сантиметър по сантиметър. После щеше да подпише сделката. Можеше да загуби баща си, работата, апартамента, но дявол да го вземе, щеше да запази достойнството си, дори и да ѝ струваше живота.

Докато водката се разливаше по тялото ѝ, енергията, която бе събрала, го напусна. Изрита пазарските чанти от дивана, легна и придърпа одеялото върху себе си, сгушвайки се в меката му прегръдка. Щом приключеше тази сделка, с предишния ѝ живот щеше да е свършено. Можеше да пътува. Да погостува на сестра си. Да реши какво иска да прави с остатъка от дните си. Затвори очи, като се опита да си представи какъв би бил животът ѝ, но видя само как Нейт поклаща глава и ѝ отказва.

Отново.

Посегна към бонбоните „Тик-так“, изпразни последните дражета в устата си и започна отчаяно да ги дъвче, за да спре сълзите.

Не се получи.

* * *

Малкълм Броуди погълна последната глътка от напитката, която хората по тези места наричаха кафе, като не откъсваше очи от входната врата на закувалнята. Провери часовника си.

Тя закъсняваше. Можеше да го предвиди.

— Желаете ли да ви наля още кафе?

Вдигна поглед към сервитьорката. Беше млада блондинка с трагично наднормено тегло и злощастна бенка на брадичката, която допълнително я загрозяваше. Отпусна се и се усмихна широко. Хубавото при непривлекателните момичета бе, че ужасно лесно можеше да ги очарова.

— И още как, девойче. Хубавица си ти, нали? — Ирландският му акцент беше фалшив, но на тази възраст Малкълм Броуди познаваше безценната помощ на дребните заблуди.

Сервитьорката се усмихна срамежливо и напълни чашата му.

— Знаете ли — каза тя, — имаме страхотен прасковен пай. Трябва да го опитате.

А може би ти трябва да го опитваш по-рядко, помисли си той, като погледна широкия ѝ ханш, но вместо това отвърна:

— Със сигурност ще обмисля предложението.

— Добре. — Тя се усмихна и оттегли. Малкълм я наблюдаваше как се отдалечава и със съжаление установи, че отзад не изглеждаше по-добре. Горкото момиче.

Камбанката на входната врата звънна и влезе жена с къса тъмна коса, влачейки след себе си тежък куфар на колелца. Носеше изискан делови костюм от туид и слънчеви очила, които му се сториха забавни. Въпреки че Ники не бе израснала в Лос Анжелис, именно там бе открил следите ѝ, и явно бе прихванала тамошната чудатост да очаква слънцето да я следва, където и да отиде. Тя побутна очилата на главата си, озърна се из закувалнята и накрая впи очи в Малкълм. Той се усмихна, изправи се и ѝ помахна леко. Тя извърна поглед, дръпна куфара си и се отправи в неговата посока, без да си прави труда да се извини на посетителите, които за нещастие се бяха озовали на пътя ѝ.

Когато стигна до него, Малкълм се усмихна широко, като се надяваше да изглежда радостен от срещата.

— Ники, скъпа — каза той, като постави ръце на раменете ѝ и я целуна по двете бузи. — Прекрасна си, както винаги.

— Стига глупости, Малкълм. Летях с втора класа. — Отпусна се в сепарето и остави куфара си извън него, а нещастната дебела сервитьорка трябваше да го заобикаля.

— Добър вечер — поздрави момичето, като намигна на Малкълм и се обърна към Ники. — Какво да ви донеса?

Ники погледна косо Малкълм.

— Ти ще плащаш, нали?

Той кимна, а тя вдигна очи към сервитьорката.

— Донеси ни две чаши от най-силния ви алкохол.

Момичето свали химикалката и бележника и каза извинително.

— О, съжалявам. Нямаме разрешително за продажба на алкохол.

Ники затвори очи и стисна носа си с палец и показалец.

— Просто ми донеси доматиен сок с целина и сос „Уорчестър“, ясно? — Отдръпна ръка от лицето си и погледна към момичето. — Ще използвам въображението си.

— О, ь-ь, добре. — Сервитьорката заобиколи тронаво куфара и се отдалечи забързано.

— Е, Ники, трябва да призная, че изглеждаш страхотно. Все същото красиво девойче си.

— Спри, Малкълм. Никога не си имал нещо общо с Ирландия, като изключим кръчмата „Хенеси“ в Бостън. И двамата го знаем.

Той въздъхна. Тази жена бе красива, но не умееше да цени театралността в живота. Наведе се напред.

— Надявам се полетът ти да е бил приятен.

— Не. Беше отвратителен. Объркаха ми резервацията и се озовах във втора класа, затова съм бясна. Е, кажи защо ме накара да се домъкна тук, и дано да е важно, иначе ще поискам една голяма вилица от момичето с бенката и ще те наръгам с нея.

Малкълм се усмихна още по-широко.

— Очарователна, както винаги.

— Майната ти, Малкълм.

— Е, мисля, че любезностите няма да ни доведат доникъде. — Той бръкна в чантата си и извади жълт плик. — Вътре има хиляда долара.

Ники изпуфтя и се облегна.

— О, мамка му, Малкълм. Хиляда долара? Сериозно ли говориш? Вече живея в Лос Анжелис. Маникюрът ми струва толкова.

— Въпреки това тя грабна плика от масата със забележителна скорост и го стовари на седалката до нея. — Говори!

— Това, скъпа — каза той, като кимна към плика, — е само предплата. Ще има още, можеш да бъдеш сигурна.

Тя се взря в него продължително и каза:

— Е, продължавай. Какво искаш, по дяволите?

Сервитьорката притича и донесе питието на Ники. Тя отпи и направи недоволна гримаса.

— Съжалявам. Не ви ли харесва? — попита момичето, искрено загрижено.

— Все още не. — Ники извади малка прозрачна бутилка от джоба си, изля съдържанието в напитката си и я разбърка със сламката. Отпи голяма глътка.

Малкълм гледеше сервитьорката, която се бе вторачила в Ники.

— Ъ-ъ — започна момичето. — Не съм сигурна дали е законно да...

— О, девойче, не се тревожи — каза Малкълм. — Тази кауза е напълно загубена.

Сервитьорката се усмихна леко, но очите ѝ все още бяха разтревожени, докато се отдалечаваше заднишком.

Ники се отдръпна от облегалката и се поуспокои.

— Ще ти отговоря веднага, Малкълм. Не ми пука колко ще ми предложиш, няма да спя с теб. Или пък с Мик.

— Колкото и да съм поласкан от факта, че такова нещо изобщо би ти хрумнало, не това имах предвид — отвърна Малкълм. — А Мик е мъртъв, така че съм сигурен, че няма да се наложи да се тревожиш за нежелани свалки от негова страна.

Ники се изправи.

— Мик е мъртъв? Тогава какво правим в Айдахо, по дяволите?

Малкълм въздъхна. Беше се надявал, че към работата може да се подходи с малко повече деликатност, но изглежда Ники доста бе обръгнала от последната им среща насам.

— Мик притежаваше нещо, което ми е нужно.

— Не можеш ли да си го вземеш сам?

Той кимна леко.

— Племенникът ми наследи земята, а не можем да се гледаме от времето, когато ме заплаши, че ще ме убие, ако отново се появя на

прага му.

Лицето ѝ пребледня.

— Нейт... ъ-ъ... — Изкашля се. — Нейт е там?

— Да, а също и Пайпър. Живеят в къмпинга на Мик, а смятам, че и предметът е там. Така че разбираш проблема ми.

Тя се взря в него за известно време, очите ѝ се присвиха, а после се облегна и кръстоса ръце пред себе си.

— Ти си голям гадняр, знаеш ли?

— Да, казвали са ми го понякога.

— Искаш да използвам Нейт и Пайпър, за да доставя някакъв „предмет“, защото си прекалено голям страхливец, за да си го вземеш сам?

— Изпи последната глътка от питието си, стовари чашата върху масата, а след това стана. — Майната ти, старче.

— Нека не се държим грубо.

— Не се държа грубо. — Тя издърпа телескопичната дръжка на куфара си. — Осъзнах се. Защо изобщо си помислих, че това може да е добра идея...

— Резервацията ти не беше сгрешена, нали, Ники?

Ръката ѝ се стегна около дръжката, но тя не помръдна Малкълм се изправи и приближи, като се постара да запази усмивката на лицето си и мекия тон на гласа си.

— И двамата сме наясно, че дори и да можеше да си позволиш първа класа, не би долетяла от Лос Анжелис, за да ме видиш, освен ако не си съвсем отчаяна. Зная за дълговете ти, скъпа, а също и че въпреки всичките ти пози, ще ми свършиш работата, защото ще ти платя, а ти никога не си била придирчива към източника на парите, стига да има такива. Прав ли съм?

Ники промърмори някакъв цинизъм по негов адрес, но не си тръгна. Малкълм постави бащински ръка върху рамото ѝ.

— Искам само да отидеш на кратко гостуване под претекст, че се осведомяваш за бившия си съпруг и дъщеря си след тежката им загуба. Докато си там, ще ми намериш този предмет. Щом го направиш, ще имаш достатъчно пари, за да се отървеш от досадните дългове, а може би и ще ти остане нещо за носа. — Той докосна с пръст върха на леко чипото ѝ носле. — Зная, че винаги си искала нос като на Шарън Стоун.

Тя извърна лице за момент, но той все още долавяше отчаянието ѝ. Още преди да обърне очи, за да срещне неговите, знаеше, че е спечелил, и вече се усмихваше.

— Браво, момичето ми — каза Малкълм, като посочи към сепарето. — Знаех си, че ще се вразумиш.

Тя изпусна тежка въздишка и отново седна.

— И все пак няма да спя с теб.

— Ако искаш вярвай — каза той, — но идеята за това ми е почти толкова противна, колкото и на теб.

Вдигна ръка и сервитьорката се появи почти мигновено.

— Приятелката ми би искала още едно питие — каза той.

— Не си прави труда — отвърна Ники, като извади от джоба си още две водки, откраднати от самолета, и ги постави на масата пред себе си. Разви капачката на едната, хвърли я и погледна към сервитьорката, която я зяпаше. — Какво?

— Ъ-ъ — измънка момичето, а Малкълм я докосна леко по ръката.

— Знаеш ли какво? — каза той, като я държеше за ръката, за да отвлече вниманието и от Ники. — Мисля, че все пак ще хапна малко от онзи прасковен пай.

Сервитьорката се усмихна нервно, а след това записа поръчката и тръгна забързано. Докато Малкълм разговаряше с момичето, Ники вече бе изпила втората водка. После разтърси глава като куче, намокрено от дъжда, и се наведе напред.

— Ето каква е сделката. Ще ми платиш още три бона в предплата, а аз ще ти дам два дни. Ако открия този „предмет“, ще ми дадеш петдесет хиляди. Ако не успея, си заминавам и ще задържа аванса заради неприятностите. Ясно ли е?

Малкълм се усмихна.

— Ще бъде удоволствие да работя отново с теб, Ники. Чувствам го интуитивно.

ШЕСТА ГЛАВА

Нейт разби яйцата в купата и се прозя. През изминалата нощ му бе почти невъзможно, да заспи. Дори и след като си взе дълъг душ и освободи напрежението, доколкото бе в състояние да го направи сам, не бе успял да спре да мисли за Фрея. Никога не беше срещал жена, която можеше да бъде толкова корава и същевременно уязвима. Прехвърляше нощта през мислите си отново и отново, припомняше си колко забавна бе, докато ровеше из туристическите си покупки, и колко неустоймо се бе притиснала до него на прага...

— Добре — каза той и се опита да се съсредоточи върху яйцата, но без особен успех. Отказът му от личен живот заради Пайпър имаше поразителен страничен ефект, защото желанието му към тази жена бе толкова силно, че почти не можеше да мисли за друго.

Но му се налагаше. Като например — за Пайпър и бъдещето ѝ. В три часа сутринта беше скочил в леглото, осъзнавайки напълно какъв глупак бе, задето отхвърли предложението на Фрея. Нещата опираха до инат и гордост, а притежаваше и двете в излишък, затова не съзнаваше какво прави, а това го приближаваше до баща му повече, отколкото му се искаше да признае. И все пак имаше малко време, за да оправи нещата. Ако успееше да задържи Фрея още малко, можеше да открие проклетата „кутия с инструменти“ — или каквото беше, по дяволите — преди тя и офертата да му се изплъзнат. После можеше да се върне към ресторанта си в Синсинати и да учреди най-страхотния бизнес на света за Пайпър, Фрея щеше да се върне в Бостън и да получи повишението си, а Руби щеше да има достатъчно пари, за да започне отначало, където си пожелаеше, без да се налага да се съобразява с някой гадняр като баща му.

Щеше да се опита да удържи на думата си, но ако се наложеше да пристъпи обещанието, което бе дал на баща си, за да го осъществи, би го направил.

На мига.

— Добро утро, тате.

Обърна се и видя Пайпър да влиза с танцова стъпка в кухнята, така сладка в розовата си пижама и чехли в същия цвят. Приблѝжи се към него, обви с ръце талията му и го притисна.

Явно му бе простила. Радваше се да го научи. Прегърна я и я вдигна достатъчно високо, за да може да я целуне по главата, като вдиша сладкия аромат на ягодовия шампоан, който използваше. Знаеше, че съвсем скоро вече няма да бъде малко момиченце и сърцето му преливаше от благодарност, че не пилеят това безценно време, като се сърдят един на друг.

Тя го пушна и извади портокаловия сок от хладилника, като си тананикаше весела мелодия. Нейт изсипа яйцата в горещия тиган и грабна бъркалката.

— Значи тази сутрин си в добро настроение — каза той.

— Да — отвърна тя. — Вече не се сърдя.

Леле! При малките момичета нещата бяха толкова по-прости, отколкото при възрастните.

— Радвам се, Пайпс. Надявам се, че ти се хапват бъркани яйца.

Тя седна край масата и отпи от портокаловия сок.

— Без козе сирене.

Той се засмя.

— Дадено.

Обърна се към печката, провери горещината на втория тиган и сложи бекона. За пръв път от доста време чувстваше, че всичко е възможно. Тъкмо си фантазираше как търси „кутията с инструменти“ с Фрея на един от разтегателните дивани, когато гласът на Руби го върна към настоящето.

— Добро утро — поздрави тя, влизайки в кухнята — Мога ли да помогна с нещо?

Определено не.

— Благодаря, но почти приключих. Седни и...

Точно тогава звънецът на вратата звънна и Руби погледна към Нейт.

— Очакваш ли някого?

— Не — усмихна се той. Но предполагаше кой може да бъде, а и наистина дължеше на Фрея една закуска. Избърса ръце в престилката и се обърна към Руби.

— Направи ми услуга — каза той. — Сервирай това, а аз ще отворя вратата.

Разроши косата на Пайпър, минавайки покрай нея на път към дневната, и успя да свали престилката и да прокара ръце през косата си, преди да отвори. След това умът му отказа за няколко секунди, докато накрая свърза реалността с онова, което видя пред себе си.

Все още бе красива, трябваше да ѝ го признае. Беше си подстригала косата и изглеждаше различна, но иначе времето почти не я бе засегнало. За миг си помисли халюцинира, защото кой носеше строг делови костюм в неделя сутринта? Дори и за Ники това беше прекалено.

— Здравей, Нейт — каза тя. Гласът ѝ бе станал малко по-дрезгав и дълбок. Усмихна му се и пролича, че беше нервна, което означаваше, че е реална. В нито един от сценариите за внезапното ѝ завръщане, което бе разигравал мислено, тя не изглеждаше нервна.

Това го събуди.

Хвърли поглед зад себе си. Пайпър все още беше в кухнята, седнала с гръб към тях. Слава богу. Той излезе, като изтласка Ники назад, и затвори решително вратата зад тях.

— Какво правиш тук? — попита със снишен глас.

— Научих за смъртта на Мик. — Постави ръка върху неговата.
— Много съжалявам.

Той погледна надолу към ръката ѝ и тя я отдръпна.

— Пайпър отпразнува десет рождени дни, за които не си направи труда дори да ѝ изпратиш картичка — каза той. — Искаш да ти повярвам, че ти пука за Мик?

Ники хвърли поглед към къщата зад него.

— Тя тук ли е?

— Да, но по-добре изчезвай, по дяволите, преди да те е видяла, иначе...

— Иначе какво? — Ники вдигна очи към неговите. — Или ще ме изхвърлиш? Без дори да ѝ кажеш, че съм била тук? Хайде, Нейт. И двамата знаем, че не ти е в природата.

Собствената му природа изглежда създаваше повече проблеми, отколкото разрешаваше.

— Как изобщо си разбрала за Мик?

Тя въздъхна.

— Настроила съм „Гугъл“ да ме известява за имената на всички ви. Следях как я карате. Зная за ресторанта. Поздравления. Това винаги ти е било мечта

Усмивката ѝ и бе скована, а очите — студени. Това в никакъв случай не беше добронамерена визита Тя имаше скрит мотив.

— Мик нямаше никакви пари, Ники. А дори и да имаше, аз ти се изплатих много отдавна. Не можеш да претендираш за нищо, което притежавам. В това число и Пайпър.

— Аз съм ѝ майка, Нейт.

— Да, и доколкото си спомням, беше нужен само един чек, за да те накара да се откажеш от нея. Нямах никакви законни права тук и го знаеш.

— Надявам се да не стигаме до адвокати — отвърна тя. — Просто искам да видя дъщеря си.

Той затвори очи. Зави му се свят, а не можеше да измисли достатъчно бързо какво да прави, как най-добре да защити Пайпър. Ники беше права. Нямах начин да я изрита и да не каже на детето. Това би било лъжа, а той не лъжеше, не и дъщеря си. Но да позволи Пайпър да я види отново, особено без да има представа какво преследваше Ники, беше просто безразсъдно.

— Тя ще се чуди кой е на вратата.

Нейт отвори очи. Срецу него бяха същите кафяви очи, в които се бе взирал през изминалите единадесет години. Възприемаше ги повече като принадлежащи на Пайпър, отколкото на Ники, но не можеше да отрече, че са еднакви. Знаеше, че ще дойде ден, когато вече няма да може да предпази Пайпър, но се бе надявал да не е толкова дяволски скоро.

Въздъхна, посегна към дръжката на вратата и я отвори. Ники позволи на леката победоносна усмивка да изкриви ъгълчето на устните ѝ. Все още обичаше да печели повече от всичко друго.

Не се бе променила.

Последва я в дневната, където Руби и Пайпър стояха в очакване. Очевидно се бяха досетили, че става нещо, и старата жена бе поставила ръце върху раменете на детето. И двете стояха неподвижно, докато наблюдаваха как Ники влиза в стаята.

Ники погледна Руби, след това и Нейт, а в очите ѝ блестеше студено забавление.

— Тъкмо си мислех, че не можеш да ме изненадаш, Нейт — изрече под носа си.

Той я стрелна с предупредителен поглед и прошепна:

— Това е вдовицата на Мик. — Беше близо до истината. Щеше да бъде такава, ако Мик бе достатъчно почтен да се ожени за нея. Нейт се изкашля и продължи по-високо — Ъ-ъ, Руби, Пайпър, това е...

— Ники? — гласът на Пайпър пресекна при тази дума. Нейт направи крачка към момичето, но не знаеше какво да каже. Изражението на лицето ѝ за малко не го уби, а щеше да става още по-зле.

Ники пристъпи иззад него.

— Да, Пайпър, аз съм.

Детето погледна баща си, който кимна. Няколкото нейни снимки, които бе запазил, стояха в албум, който Пайпър държеше в стаята си от съвсем малка. Стомахът му се сви, докато гледаше как лицето на дъщеря му отразява всичко, което тя си мислеше. Първо се изписа нещо като шок, после намек за усмивка, а след това отново шок. Болката щеше да дойде по-късно. Не сега, когато едничкото, което винаги бе желала, бе най-сетне пред нея, а по-късно, когато Ники се разкриеше такава, каквато винаги бе била. Първият път се бе оказал твърде сляп, за да го види, но сега всичко му беше ясно. Само че сега щеше да бъде разбито сърцето на момиченцето му, а не можеше да стори нищо, за да го предотврати.

Той забеляза, че Руби здраво стискаше с ръце раменете на Пайпър и когато момиченцето понечи да пристъпи напред, тя се поколеба, преди да я пусне. Детето прекоси стаята и застана пред Ники. Стомахът на Нейт се стегна като възел, докато наблюдаваше как тя се наведе, за да огледа дъщеря си.

— Красива си — каза Ники, а след това се изправи. — Последния път, когато те видях, нямаше коса.

Устната на Пайпър потрепери и тя обвини ръце около талията на Ники.

— Знаех си, че ще дойдеш — подсмърчаше детето с лице, опряно в корема на майка си. — Знаех си.

Ники я прегърна неловко, потупвайки я по гърба.

Нейт се приближи и застана до Руби, като хапеше нервно вътрешността на бузата си, наблюдавайки как дъщеря му хълца в

прегръдките на майка си. Руби постави ръка върху неговата в знак на съпричастност. Може и да не знаеше много за Ники, но не беше глупава. По изражението на лицето ѝ четеше, че за нея Ники не беше стока. Бе успокояващо да знае, че Руби е на негова страна, че някой щеше да му помогне да събере парченцата, след като Ники получеше онова, от което се нуждаеше, и разбиеше сърцето на дъщеря му.

— Няма нищо — каза Ники, все още потупвайки Пайпър. Вдиша очи към Нейт с известна безпомощност. Той и отвърна с жест — Прегърни я.

— О, да. — Тя коленичи на нивото на Пайпър и я прегърна. Детето отпусна глава на рамото ѝ и Ники каза: — Всичко е наред. Тук съм.

Ники срещна погледа на Нейт и го задържа. Изглеждаше изплашена до смърт, което бе добре, защото ако наранеше детето му отново, щеше да я убие.

* * *

Фрея седеше на дървения шезлонг на верандата на бунгалото и пиеше изстиващото си кафе. Беше излязла преди повече от час, опитвайки се да реши какво да прави, как да убеди Нейт да ѝ позволи да му помогне да открият предмета, който баща му бе пожелал да намери. Предполагаше, че може да поддържа офертата валидна още пет дни, преди баща ѝ да загуби търпение. През това време можеха да открият онова нещо, да успокоят съвестта на Нейт и все пак да сключат сделката.

Можеше да остави Нейт да се спазари с нея за два милиона и двеста и петдесет хиляди. Имаше някаква висша справедливост в това баща ѝ да плати за имота пет пъти повече, отколкото струваше в действителност.

Дочу далечни стъпки, вдигна глава и видя Нейт да се приближава по пътеката. Сърцето и подскочи при вида му — разбираемо, защото винаги се вълнуваше, преди да сключи сделка, — но после се усмихна широко и размаха ръце като идиотка — жестове, вдъхновени от чувства, които не бяха част от професионализма. Свали ръка, облекчена, че той изглежда не я бе видял. Вървеше с наведена глава,

като прехвърляше някакви ключове в ръката си, а после зави рязко наляво и се отправи към номер две.

— О! — възкликна тя, като свали ръка и осъзна, че не идваше да види нея.

В което нямаше нищо лошо. Не беше нужно да иска да я види, за да се осъществят плановите ѝ. Тя се изправи, поколеба се за минута пред гардероба си — никога не беше сключвала сделка, облечена в долнище на копиринена пижама и тениска с надпис „Снежното зайче на Айдахо“, но майната му. За всяко нещо си имаше първи път, а не искаше да пилее време. Обу гуменките, отправи се към номер две, почука на вратата и надникна. Нейт стоеше в дневната с ключове в ръка.

— Добро утро — поздрави тя.

Той ѝ хвърли бегъл поглед.

— Да.

Тя се приближи и застана до него. Нейт отключи катинара, отвори вратичката на електрическото табло, извади един бушон и го замени с друг.

— Питам се — започна Фрея, — дали по-късно не бихме могли да поговорим за...

— Направи ми една услуга — каза той, като посочи входната врата. — Включи основната лампа.

— Ъ-ъ, добре. — Поколеба се за момент, после прекоси стаята и изпълни молбата му. Лампата светна за секунда, след това откъм електрическото табло се чу пукот и тя отново угасна.

— Дявол да го вземе! — Нейт затвори таблото с трясък, заключи го и промърмори — Мамка му! Тя може да използва и свещи. — После се опря на стената, кръстоса ръце пред гърдите си и отпусна глава. Фрея се върна при него и леко го докосна по рамото.

— Нейт, добре ли си?

Вдигна поглед към нея, сякаш току-що бе осъзнал, че е там. След това се усмихна тъжно и каза:

— Не.

— Не се тревожи за мен — извика един глас откъм входната врата, когато тя се отвори и се показа красива брюнетка в делови костюм, с огромен куфар след себе си. — Сама ще си внеса багажа.

Нейт се отгласна от стената и се приближи към нея.

— Руби ти приготвя чисто спално бельо за разтегателния диван, но електричеството е прецакано и не мога да го поправя днес. Предната врата не се заключва, а водата е студена, защото бойлерът е електрически.

Жената обходи с поглед бунгалото с такова презрително изражение на лицето, че Фрея трябваше да потисне желанието си да я цапардоса. Накрая тъмните ѝ очи се спряха върху нея — очи, които Фрея разпозна като по-хладна и по-стара версия на тези на Пайпър, — и кожата ѝ настръхна, когато осъзна, че стои пред майката на детето.

Бившата на Нейт.

Жената я огледа набързо още веднъж, а после повдигна вежди към Нейт. Той ѝ отвърна със същата мимика. Накрая брюнетката пристъпи напред и подаде ръка:

— Здравейте, аз съм Ники Броуди...

— Ники Купър — поправи я припряно Нейт.

— ... А вие сте...? — попита невъзмутимо тя, като не отместваше очи от Фрея.

— Тя е гостенка — каза Нейт, заставайки между двете.

Веждите на Ники се стрелнаха нагоре.

— О, нима? Така ли му викат в Айдахо?

— Моля? — каза Фрея, като излезе иззад Нейт, готова да ѝ откъсне главата, без да я е грижа коя е. Нейт обви с ръка талията ѝ и лекичко я притисна. Когато вдигна очи, съзря молбата, изписана на лицето му, и прехапа език.

— Разполагай се, Ник — каза той. — Ще се върна след малко. Остани тук, докато не дойда да те взема.

Поведе Фрея навън и тръшна вратата зад тях. Веднага щом стигнаха до бунгалото ѝ, тя се обърна с лице към него.

— Какво беше това, по дяволите?

За пръв път тази сутрин част от гнева и напрежението се оттеглиха от лицето му и остана само неприкрит стрес. Прокара ръка през лицето си и се облегна на външната стена на бунгалото.

— Не знам — отвърна той. — Нямах вест от нея в продължение на десет години. И ето, изведнъж изникна от нищото. Преследва някаква цел, но проклет да съм, ако зная каква. А сега Пайпър... — Млъкна и Фрея чувстваше как напрежението струи на вълни от него.

— Хей — каза тя. — Всичко ще бъде наред. Пайпър си има теб. Тя ще се справи.

— Само че... не познаваш Ники — отвърна той. — Запознахме се, когато беше сервитьорка, а аз — стажант — готвач, и веднага разбрах що за момиче е, но бях на двадесет и три, а тя бе секси, така че какво ми пукаше? Но после забременя.

Фрея кимна, докато „Историята на супергероя с трапчинка на брадичката“ се разкриваше пред нея.

— И ти се ожени за нея.

— Така ми се струваше правилно. Обречен от самото начало, дяволски почтен. Както и да е, Ники измъкна и последната ми стотинка при развода, но получих Пайпър, така че аз спечелих. — Въздъхна дълбоко. — Не мога да я държа далече от дъщеря ни, не е честно спрямо Пайпър. Но това няма да свърши добре и детето ще понесе удара.

Фрея го гледаше и знаеше какво трябва да направи. Нейният миг бе настъпил. Нейт беше слаб, объркан и два милиона щяха да са му недостатъчни, за да се отърве от бившата си. Трябваше само да се държи като негова приятелка, да му изтъкне аргументи, които да го наведат на мисълта за парите. Независимо колко почтен беше Нейт Броуди, щастието на дъщеря му значеше за него повече отколкото думата му, и Фрея разбираше, че ще бъде толкова лесно... толкова лесно...

Но само ако при мисълта за това не ѝ се повдигаше.

Татко е прав, помисли си тя, когато посегна и хвана ръката на Нейт. Изгубила съм остротата си.

Е, майната ѝ. Стисна ръката му и каза:

— Пайпър ще се справи, да знаеш.

Той не изглеждаше убеден в това.

— Не си видяла лицето ѝ тази сутрин.

— Не съм — отвърна тя. — Но съм я виждала как гледа теб с изражението на дете, което знае, че каквото и да се случи, някой ще я хване, за да не падне.

— Не искам да я хващам — каза той, взрян в краката си. — Искам изобщо да я предпазя от падане.

— Не можеш — отвърна Фрея. — Но ми се довери. Да имаш баща, който винаги те подкрепя, независимо от всичко... е много

важно. Много.

Нейт вдигна поглед към нея и се взря в очите ѝ изпитателно, а пръстите му се стегнаха около нейните. Дъхът ѝ спря, тя отстъпи назад и пусна ръката му.

— Ей, — каза тя. — Искам да направиш нещо за мен.

Той кимна и се отгласна от стената.

— Нещо не е наред с бунгалото ли?

— Не — отговори тя. — Е... да, но този ремонт ще изисква бутилка бърбън и багер с топка за разрушаване. Не... — Хвърли поглед към него. — Искам просто да допуснеш възможността Ники наистина да е дошла, за да се сближи с Пайпър.

Нейт поклати глава.

— Фрея, ти не знаеш...

— Знам какво е да те предадат, повярвай ми. Просто... — Пое си дълбоко въздух. — Майка ми почина, когато бях малка. Толкова много нощи прекарах, мечтаейки да можеше да се върне при мен, дори и само за минута. Бих дала всичко, всичко, за шанса, който Пайпър има в момента.

— Съжалявам — каза той и можеше да съди по изражението му, че е искрен. — Но майка ти и Ники са различни. Твоята майка не е избрала да те напусне.

— Няма значение — възпротиви се Фрея. — Не и за едно малко момиче. И ако има дори съвсем малък шанс Ники да е дошла заради нея, трябва да го допуснеш, разбра ли? А ако е замислила нещо лошо, тогава просто ще трябва да бъдеш опора за Пайпър, когато всичко свърши.

Нейт се взря в нея за известно време, а Фрея устоя на погледа му, докато не забеляза първия признак на отстъпление, който толкова често бе виждаш около масата за преговори. Той седеше на перваза. Трябваше само да го побутне.

— Иди да вземеш Ники и я заведи при Пайпър. Така е правилно да постъпиш.

Той дълго гледа номер две с напрегнато и гневно изражение, а после въздъхна и кимна.

— Добре.

Обърна се отново към Фрея, сякаш се готвеше да каже нещо, но после само посегна и погали лицето ѝ с бегла усмивка. Очите им се

срещнаха за момент, а след това я целуна по челото.

— Благодаря ти — каза той.

— Изчезвай оттук — отвърна му Фрея. Проследи го с поглед, докато отиде до номер две, взе Ники и се отправи към къщата с нея. Щом изчезнаха от очите ѝ, тя тръгна към бунгалото на Ники.

Не я бе грижа какво бе казала на Нейт. Тази жена бе намислила нещо. Нейт трябваше да ѝ даде шанс заради Пайпър, но не ѝ Фрея. Огледа се зад себе си, за да се увери, че Ники не се връщаше за нещо, и влезе вътре. Отдели време да запомни точното разположение на нещата, така, както жената ги бе оставила, а после посегна към куфара.

Може и да беше изгубила остротата си по отношение на Нейт и Пайпър, но наложеше ли се да играе грубо с хора като Ники Купър, все още разполагаше с някой и друг скрит коз.

СЕДМА ГЛАВА

Нейт и Руби наблюдаваха от кухненската маса как Ники и Пайпър седяха сковано една до друга на дивана в дневната. Да остане на мястото си и да позволи нещата да се развиват бе единственото, което Нейт можеше да направи, а Фрея беше права — той нямаше друг избор.

Каквато и да беше майка ѝ, Пайпър имаше право да я опознае сама.

— Е... значи се справяш добре в училище? — попита за пети път Ники.

— Да — кимна детето.

Отново замлъкнаха. Нейт размени поглед с Руби, която седеше с неизменното каменно изражение. Тя все още се държеше покровителствено, вярвайки, че може да предотврати евентуалната болка на момиченцето. На Нейт някак си му липсваше тази илюзия.

— Къде беше? — попита Пайпър накрая.

— Какво? — отговори майка ѝ.

— Когато си ни напуснала. Когато съм била бебе. Къде отиде?

Нейт замръзна. Край на любезния разговор. Усети ръката на Руби върху своята и докосна леко пръстите ѝ, преди тя да ги отдръпне.

— Ами... ъ-ъ. Първо отидох в Де Мойн. Там съм израснала. Прекарах известно време с... — Хвърли поглед към Нейт. — ... един стар приятел.

Казваше се Грег, помисли си Нейт, макар че не можеше да бъде сигурен. Не бяха имали време за официално запознанство. Когато бе проследил Ники, за да получи подпис върху окончателните документи, бе открил, че живее с този тип.

— А после? — попита Пайпър. — Къде отиде след това?

— Ами... пътувах малко. Прекарах известно време в Аризона. После, преди няколко години, се озовах в Лос Анжелис. — Тя се оживи. — Чувала ли си за „Родео Драйв“?

Детето поклати глава. Раменете на Ники се отпуснаха.

— Това е едно място с много магазини. Скъпи работи. Висша мода и така нататък. Там работех преди и срещнах един мъж, с когото излизах известно време. Гледала ли си „Сексът и градът“?

— Не, татко казва, че е неприличен.

— О, стига. Цензурираха повторенията...

Нейт се покашля и Ники вдигна поглед, завъртя очи и отново се насочи към Пайпър.

— Както и да е, брат му беше продуцент на сериала.

— О, супер.

Още една болезнена пауза. Нейт сви ръката си в юмрук и я пристисна към масата.

— Мислех, че си в Конго — каза Пайпър. Нейт хвърли объркан поглед към Руби, която сви рамене. Когато отново ги погледна, детето седеше, вторачено в пода, пъхнало ръце под коленете си, и подритваше с крака от дивана.

— Конго ли? — Ники се засмя. — Че защо, за бога, да ходя там?

Пайпър спря да рита.

— Веднъж гледах някакъв филм, в който един човек замина за Конго, за да намери растение, лекуващо рака, а дъщеря му отиде да го търси. Беше ядосана, задето е изоставил семейството си, но беше заминал, защото искал да спасява живота на хората. А там нямало телефони или пощенски кутии и други такива. — Тя се изправи и погледна нагоре към Ники. — Но ти си била в Калифорния?

— И в Аризона — Ники кимна с напрегнато изражение.

Нейт имаше чувството, че някой току-що бе стоварил тежък камък върху корема му. През всичките тези години Пайпър никога не му беше споменавала за Конго. Бяха разговаряли за Ники съвсем малко, като се изключи заученото му обяснение, че майка ѝ я е обичала, но не можела да остане с тях. А ето, че без той изобщо да разбере, детето си бе изработило целият този сценарий — основателна причина майка ѝ да я изостави. Искаше му се да изтича, да изхвърли Ники през вратата и да вземе Пайпър в обятията си, но знаеше, че не може. Нямаше друг избор, освен да седи там и да гледа как последните безценни илюзии на дъщеря му се разбиват.

Пайпър стана от дивана и отиде при него. Той се усмихна колкото можеше по-ведро, но лицето му остана безизразно.

— Хей, Пайпс — каза той. — Как си?

— Отивам да покарам колело до езерото, става ли?

Той кимна.

— Става. Върни се за обяд.

Наблюдава я как махна кратко и вяло на Ники, после излезе през входната врата и я затвори зад себе си. Остана на мястото си за известно време, гледайки как Ники седеше неподвижно на дивана. Изглеждаше смазана. Никога не бе показвала емоциите си. Покрусеният ѝ вид означаваше, че наистина имаше чувства. Някъде там имаше туптящо сърце, само че бе скрито дълбоко под толкова много пластове гадости, че докато стигнеш до него, вече почти не си струваше ровенето.

А фактът, че именно малкото му момиченце се опитваше да рови из гадостите, го правеше далеч не толкова състрадателен, колкото би бил при други обстоятелства.

Погледна към Руби и стана от масата. Приблужи се до Ники и мълчаливо застана на няколко крачки от нея. Истината бе, че беше толкова безпомощен, че не знаеше какво да каже или направи. Накрая тя вдигна ръка.

— Да отида ли с нея?

Нейт поклати глава.

— Не.

— Мислиш ли, че някога ще ми прости?

Гласът ѝ беше толкова тих, че Нейт не бе сигурен дали не си е въобразил, но когато тя вдигна поглед към него, прочете в очите ѝ, че е смазана. Или поне толкова, колкото бе възможно за Ники.

Хубаво.

— Не зная — отвърна искрено той. — Предполагам, че зависи от това на какво си готова, за да го заслужиш.

Ники кимна отново.

— Е, май е най-добре да се върна в бунгалото. Ще си взема душ, ще си почина. — Погледна към Нейт. — Кога мога да я видя отново?

Нейт си пое дълбоко въздух.

— Ела за вечеря. В шест и половина.

Едното ъгълче на устните ѝ се изви нагоре.

— Ти ли ще готвиш?

Той сви рамене.

— Аз или Руби.

Очите на старата жена се озариха от леко злорадство.

— Приготвям чудесни хамбургери със сирене. Направо от кутията.

Ники размени студен поглед с нея, после се обърна и си тръгна. Нейт отиде и седна до Руби, чувствайки се внезапно неопишимо изтощен.

— Постъпваш правилно — каза тя. — Едно момиче трябва да познава майка си, за добро или зло.

Нейт кимна. Вече му го бяха казали.

— Това е шофьорска книжка от Калифорния — каза Фрея, като вдигна една от разписките на Ники, върху която бе надраскала незначителната информация, която бе събрала, преравяйки съдържанието на чантата ѝ. По мобилния си телефон можеше да чуе как приятелят на сестра ѝ, Джейк Тъкър, въвежда данните в компютъра. — Името, под което се представя, е Ники Купър, но може да е и Бруди.

— Добре — каза Джейк. — Мога да направя начално проучване, което ще ти даде предишни местоработи, криминално досие, псевдоними и тям подобни. Ще видим какво ще изскочи.

— Необходимо ми е също да проследя един номер — добави тя. — Взех го от мобилния ѝ телефон и беше изписано само „Частен“, но е получила три обаждания от него през последните два дни. — Продиктува номера, чийто код беше 208, което стесняваше търсенето до околностите на Айдахо.

— Записах те — Джейк направи пауза за момент, после попита: — И така, какво става там, Фрея? Нали не си се забъркала в някакви неприятности?

Тя се вцепени.

— Какво те кара да зададеш такъв въпрос?

— Ами, първо, обаждаш ми се, за да проследя някаква откъслечна информация. Освен това с Флин имате едни и същи гени.

— Нищо особено. Просто дребен детайл, който трябва да разнищя във връзка с имота, който ще купувам. Изпрати сметката в апартамента ми, става ли?

— Добре — каза безизразно той. — Ще се заема веднага.

— Говоря сериозно, Джейк. Постоянно наемаме частни детективи, за да проверят разни неща за нас. Стандартна процедура. Таксувай ме.

— Не — възпротиви се той. — Искаш ли да повикам Флин?

Чу се леко почукване на вратата, Фрея прикри телефона си с ръка и извика:

— Кой е?

— Аз съм — през вратата се обади тихото гласче на Пайпър.

— Минутка — отвърна Фрея, а после заговори по телефона — Трябва да затварям. Предай поздрави на Флин. Не й позволявай да се забърква в неприятности.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се изпълни — отговори Джейк, а Фрея се сбогува набързо и изключи телефона. Веднага щом сестра й разбере, че е наела приятеля й, за да проучи нещо, щеше да се обади, а не й се даваха обяснения. Във всеки случай, не сега. Отвори вратата и видя Пайпър, вторачена в нея със зачервени, но сухи очи.

— Попитах татко дали мога да покарам колело до езерото и той се съгласи — каза тя.

— А, значи си вземаш поука. — Фрея кръстоса ръце пред гърдите и се облегна на касата на вратата. — Как си, хлапе?

Пайпър повдигна рамене и погледна нагоре към нея.

— Искаш ли да дойдеш?

— Разбира се. — Затвори вратата след себе си и последва детето към рецепцията, откъдето взеха велосипедите. Безмълвно и бързо поеха надолу към езерото, профучавайки по пътеката толкова скоростно, че докато се опитваше да догони Пайпър, на Фрея й се струваше, че ще изхвъркне от колелото. Най-сетне стигнаха до езерото и подпряха велосипедите до бараката. Фрея остави момичето да я води и вървеше тихо след нея, докато то седна накрая на кея и вдигна очи към нея. Фрея придърпа края на широката си тениска над копринените панталони, за да ги предпази, и седна до детето. Подгъна колене, за да не докосва кея, и зачака Пайпър да заговори първа.

— Имаш ли деца?

Фрея се взря във водата пред себе си и поклати глава.

— Не.

Пайпър се обърна с лице към нея.

— А някога искала ли си да имаш?

— Не — отговори прямо тя. — Не мисля, че ставам за майка, разбираш ли? Някои хора са добри в това, а някои не, но накрая децата понесат удара, ако родителят се провали.

Пайпър кимна и тогава лицето ѝ се сгърчи, по страните ѝ рукнаха сълзи. Фрея я прегърна и детето се сгуши у нея, треперецо от шока на изпитаната мъка. Фрея просто я прегръщаше, припомняйки си същата тази мъка, която бе изпитала на нейната възраст. По различен начин, но също толкова истински, Пайпър скърбеше и Фрея знаеше, че няма какво друго да стори, освен да ѝ бъде опора. Притискаше мълчаливо момичето, докато то плачеше, галейки го по косата, докато в един момент Пайпър се отдръпна и избърса лицето си с опакото на ръката си.

Дълго седяха в тишината, а после Фрея заговори:

— Да знаеш, че ако можех да получа гаранция, че детето ми ще бъде като теб, бих се решила на тази крачка.

— Хубаво — подсмръкна Пайпър и очите ѝ отново се наляха. — Казваш го само за да бъдеш мила.

Фрея я потупа по китката, докато момичето вдигна поглед към нея.

— Не ме познаваш толкова добре, така че този път ще ти се размине, но аз не казвам разни неща, за да бъда мила.

Пайпър сви рамене и избърса лицето си, избягвайки погледа ѝ.

— Хей — каза Фрея. Пайпър не вдигна очи, затова го повтори. — Хей.

Най-после детето я погледна. Фрея кръстоса крака и се извърна с лице към нея.

— Ти си страхотно хлапе, Пайпър, но ако започнеш да се самосъжالياваш, ще се превърнеш в поредната лигла, която е вбесена, че животът ѝ не е потръгнал както е желала, а това би било ужасна загуба.

Пайпър подсмръкна.

— Това ободрителна реч ли трябва да бъде?

— Нещо подобно, да — отвърна Фрея. — Имам предвид, че ако тя не те е искала, това не означава, че нещо у теб не е наред. Разбираш ли ме?

— Да — детето се поизправи.

— Говоря сериозно — продължи Фрея. — Ти си по-силна и можеш повече от това. Трябва да знаеш, без съмнение, че не си виновна за нищо.

Пайпър срещна погледа ѝ и съмнението в очите ѝ сякаш започна да се стопява.

— Добре.

— Хубаво. — Фрея се изправи и протегна ръка, за да я издърпа на крака. — Просто изживяваш едно ужасно емоционално съзряване, за което бъдещият ти терапевт ще слуша през идните години, и мисля, че трябва да го отпразнуваме, което означава почти смъртоносни дози мазнини и захар. — Изгледа Пайпър. — Нали обичаш шоколад?

— Да — отвърна детето.

— Добро момиче. За съжаление имам само бонбони „Барабонките на Снежния човек“ — тя сбърчи нос. — Всъщност какво съдържат?

Пайпър поклати глава.

— Не зная. Звучи ми малко гадно.

— Така е — въздъхна Фрея. — Какво да кажа? Беше импулсивна покупка. Има ли някакъв шоколад у вас?

Пайпър кимна.

— Има „Роки Роуд“ и горещ фъч.

Фрея обви с ръка раменете на детето и го поведе назад по кея.

— Добре тогава — каза тя. — Който стигне последен, ще сервира.

ОСМА ГЛАВА

Нейт лежеше в леглото и се взираше в тавана. От час се опитваше да събере мислите си, но те бяха безнадеждно объркани. Толкова малко го беделяло от разрешаването на проблема. Тази сутрин всичко му се бе сторило толкова ясно — майната на обещанието му, щеше да вземе парите, да забрави баща си и проклетото му предсмъртно желание и да се върне в Синсинати. Това беше очевидно най-доброто решение за всички тях. Но внезапната поява на Ники бе хвърлила нова светлина над всичко. Пайпър не се нуждаеше от пари, а от него, имаше нужда от неговото време и внимание, а да я изтръгне от място, където бе щастлива, където искаше да остане, и да се върне към петнадесетчасовия си работен ден в града, който тя мразеше... Просто беше погрешно. Егоистично.

Невъзможно.

Почти толкова невъзможно, колкото и да останат там и да прекара остатъка от живота си като управител на къмпинг в двухилядно градче, където щеше да готви само за тричленното си семейство. Нещастното му мъченичество нямаше да доведе до нищо добро и за Пайпър.

По дяволите! Разтърка очи и за милионен път през тридесет и четиригодишния си живот прокле баща си.

Телефонът звънна и Нейт го грабна от нощното шкафче.

— Да — каза той.

— Здравей, скапаняко.

Беше Клинт, един от партньорите му в ресторанта. Нейт стисна носа си с пръсти.

— Хей, Клинт. Виж, в момента съм малко зает. Може ли да ти се обадя утре?

— Съжалявам, приятел, не може. Еди е тук. Ще те включа на високоговорител.

Последва щракване, а след това свистенето на говорителя и Нейт чу гласа на партньора си по линията:

— Как е, задник?

— Какво става?

Последва пауза, а после Еди заговори:

— Имаме проблем, Нейт. Лулу губи търпение. Иска да стане главен готвач за постоянно или ще напусне.

По дяволите. Нейт затвори очи.

— Ясно.

— Кога се връщаш? — попита Клинт. — Имаш ли представа вече?

— Работя по въпроса. — Нейт седна и спусна крака от леглото. — Но още не мога да кажа със сигурност.

— Виж, приятел — каза Еди. — Не знам какво става там, но не можем да загубим Лулу. Тя беше страхотна, пое нещата веднага след заминаването ти, а вече изминаха шест месеца. Има предложение от „Бръджис“. Връщай се или ще я назначим за постоянно като главен готвач.

— Добре — отвърна Нейт. Знаеше, че този ден ще дойде скоро. Просто му се искаше ударът да не се бе стоварил в деня, в който бившата му жена бе изникнала изневиделица.

— Все още ще бъдеш съдружник — каза Клинт, — освен ако не приемеш предложението да откупим дяла ти. То все още е в сила.

— Благодаря. Оценявам го. — Когато му бяха направили предложението за пръв път, Нейт не се поколеба да откаже. Да загуби ресторанта си беше като да загуби крайник, но щом нямаше да готви там, какъв беше смисълът?

И все пак можеше да подреди всичко. Можеше да приеме офертата на Фрея и да се върне в Синсинати след седмица. Можеше отново да готви и да даде на дъщеря си всичко, което се купува с пари.

С изключение на време, прекарано с баща й.

Гласът на Еди долетя по линията.

— Виж, знаеш, че не бихме те прекарвали, приятел, но не виждам какво друго да направим. Нужен ни е главен готвач, иначе сме прецакани, а никой друг няма да върши работата като Лулу, ако теб те няма. Иначе ще загубим ресторанта.

— Зная — отвърна Нейт. — Прави сте. С колко време разполагам?

Еди въздъхна.

— Не зная, приятел. Може да я задържим вероятно още за седмица. В състояние ли си да се върнеш до една седмица, считано от понеделник?

Нейт погледна към календара. Беше неделя. Значи имаше осем дни, за да направи избора си.

Господи.

— Трябва да помисля. Може ли да ви се обадя?

След известно колебание Клинт отговори:

— Да, приятел, но ни е нужен отговор, и то скоро.

— Зная.

Нейт затвори телефона и се взря в него, а умът му отново зацikli. Трябваше да избира между щастието на дъщеря си сега и сигурността ѝ по-късно, между това да удържи на думата си и да бъде упорито магаре като баща си или да я наруши и да стане непочтен боклук. Като баща си.

Да не споменаваме, че приемането на два милиона долара само щеше да задържи Ники наоколо за по-дълго, в търсене на начин да ги изкопчи, а ако не ги приемеше, щеше да осуети повишението на Фрея.

Тик-так, Нейт. Тик-так.

Звуци на смях долетяха от долния етаж и го изтръгнаха от мислите му. Той погледна към спалнята и отново дочу дрезгав женски кикот.

— Какво по...? — Стана от леглото и се отправи надолу по стълбите, а смехът се прекъсваше от време на време от тропане. Зави зад ъгъла в кухнята и видя Пайпър, Фрея и Руби да играят на „Плесница“. Масата бе отрупана с разхвърляни купчини карти, както и с празни купички от сладолед, избутани настрана, за да се отвори място за играта.

— Хей, тате! — каза Пайпър, кискайки се, докато стоварваше ръка върху централната купчинка. Усмехнат, Нейт се облегна на стената и загледа щастливото ѝ безгрижно лице.

— Хей! — извика Фрея. — Това не е разрешена плесница! — Обърна се към Руби. — Трябваше да ме предупредиш, че мами.

Възрастната жена вдигна ръце.

— Не нося отговорност за нея.

— Не мамя! — изхленчи Пайпър, а след това буквално стовари горната половина на тялото си върху масата, за да вдигне картите от

централната купчинка. — Виждаш ли? Седмица купа, шестица...

— Петица! — Фрея вдигна долната карта. — Петица спатия! Мислиш, че можеш да ме изиграеш, защото съм по-възрастна от теб, така ли? Може и да съм преминала тридесетте, но очите ми още виждат.

— Така ли печелеше всички игри? — каза Руби през смях. — Като си се възползвала от отслабващото ми зрение?

— Не мамя! — Пайпър се разсмя и хвърли седмицата през масата към Фрея, която я хвана чевръсто. — Сгреших. Дете съм. Не мога ли да сбъркам?

Фрея повдигна вежди към Руби.

— О-о, прави се на невинна. Бива си я.

— Така е — каза Нейт.

Фрея се обърна, погледите им се срещнаха и задържаха за момент, преди Руби да постави друга карта в центъра, което отново ги накара да се смеят и пляскат по картите. Нейт взе мръсните купички и ги отнесе до мивката, за да ги измие, докато слушаше как жените се кикотят, пляскат картите и се обвиняват взаимно в измама. Пусна водата и остави щастливите звуци да го обгърнат, а един от гласовете го зовеше по особен начин и караше сърцето му да подскочи всеки път, щом го чуеше. В този момент му се искаше да я целуне повече, отколкото бе желал нещо през живота си, но вместо това стоеше с гръб и я оставяше да забавлява и разсмива дъщеря му.

Тъкмо остави последната купичка, когато откъм масата отекнаха стържещи звуци. Обърна се и видя, че Фрея се е изправила и танцува на собствената си песен, едновременно смешна и красива в късите си зелени панталони и глупава туристическа тениска.

— Спечелих, спечелих, спечелих — пееше тя и събираше последните карти, докато Руби и Пайпър сипеха обвинения в измама.

— О, млъквайте! — извика Фрея. — Никой не обича вкиснати губещи, нали Нейт?

Обърна се, за да го погледне, очите им отново се срещнаха и усмивката ѝ трепна леко. Мисълта, че поне за нея е очевидно какво си мисли той, го възбуждаше още повече.

— Не — отвърна Нейт, без да отделя очи от нейните. — Никой не ги обича.

Тя бързо си пое дъх, а после отново се обърна към Пайпър и Руби и каза:

— Видяхте ли? Нали ви казах.

— Печели онзи, който вземе две от три игри — каза Пайпър, докато събираше картите.

Нейт прочисти гърлото си.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но с Фрея всъщност имаме делови разговор.

— Така ли? — тя се обърна към него. Той леко разшири очи с надеждата, че тя ще разпознае поканата.

Фрея се поизчерви и каза:

— Да, мисля, че имаме отдавна отлаган разговор.

— Е — каза Руби, която не отместваше очи от картите, но Нейт улови лека извивка в ъгълчето на устните ѝ. — От най-неотложните.

И представа си нямаше колко неотложен.

— Защо да не те изпратя до бунгалото там... може да го обсъдим? — предложи той, като свали престилката и захвърли на плота мократа кърпа за съдове, която бе праметнал през рамо.

— Добре — съгласи се Фрея. Обърна се към Пайпър и Руби. — Ще се видим на вечеря, нали? Ще играем реванш и отново ще ви сритам задниците. — Хвърли бърз поглед към Нейт и очите ѝ леко се разшириха — Дупетата. Искях да кажа дупетата. — После беззвучно му каза „Съжалявам“, а той задържа поглед върху устните ѝ, върху меките ѝ плътни розови устни.

— Няма проблем — успокои я Пайпър. — Можеш да използваш „задник“. Татко го прави постоянно.

Фрея се ухили и обърна към него.

— Наистина ли? Супергероят позволява неприличен език? Тъкмо си мислиш, че познаваш един мъж...

— Супер какво? — попита Пайпър през смях.

— Хайде стига — намеси се Нейт. — Ще изпратя Фрея до бунгалото, за да поговорим. Ще се видим по-късно.

— И умната — напомни Руби, вперила поглед в картите, които подравняваше в ръцете си.

Той постави ръка на талията на Фрея и я поведе навън през дневната, през входната врата и по пътеката между бунгалата

— Наред ли е всичко? — попита тихо тя, веднага след като се измъкнаха от къщата. — Изглеждаш, сякаш има нещо спешно...

— Всичко е наред, но трябва да побързаме.

— Защо? Какво става?

— Това. — Той спря, обърна се към нея, обхвана тила ѝ с ръце и я притегли към себе си. Целуна я силно, влагайки всичките си чувства в момента, и се зарадва, че съзнанието му се проясни, щом го стори.

В този миг нямаше нужда да съдържа нищо или да мисли за друго, освен за онова, което желаше. Тя отвърна, като постави ръце от двете страни на лицето му. Натискаха се на пътеката като тийнейджъри, докато не се натъкнаха на едно дърво и не се наложи да се пуснат, преди да са паднали. Поеха си дъх за секунда, вирайки се един в друг, а на зачервените им лица грейнаха усмивки.

— Да вървим. — Тя хвана ръката му и го дръпна към бунгалото, карайки го да се смее и препъва, да се чувства като безгрижно хлапе. Не можеше да си спомни кога за последно се бе чувствал като дете, значи отдавна му се полагаше.

Стигнаха до бунгалото, Фрея припряно отключи вратата и двамата се нахвърли един върху друг още преди да са я затворили с ритник. Тя се вкопчи в ризата му и го придърпа към себе си, впи устни в неговите, а кръвта забуча в ушите му. И навсякъде другаде. Фрея обви ръце около талията му, езикът му си играеше с нейния, а Нейт я притисна към себе си с всички сили. Беше изминало толкова много, твърде много време, откакто бе желал жена толкова силно и...

Пайпър. Ники. Татко. Руби.

Отпусна прегръдката си за секунда и тя се отдръпна със замъглени очи и натезжали клепачи.

— Престани — каза тя.

Правилно.

— Да, добре. Съжалявам. Не зная какво ме прихвана. — Той я пусна, очаквайки да му помогне, да го зашлеви, да го отблъсне. Да му каже защо беше нередно да я напада така, но вместо това тя хвана ръката му и я постави върху задните си части.

— Престани — повтори тя.

Той поклати глава, описвайки се да се съвземе, но успя само да изрече:

— Смесени сигнали.

В мозъка му не бе останала много кръв.

Тя обхвана лицето му с ръце и каза:

— Спри да мислиш. — После нежно захапа долната му устна и я подръпна съвсем лекичко, и...

— О, боже — той си пое въздух и отново зарови глава в нея. Уханието ѝ, усещането за нея го смая. Тя беше всичко на този свят, освен нея не съществуваше нищо друго...

— Оу! — извика той, когато болка прониза крака му. Сведе очи — е, добре, там имаше голяма проклета маса. Изрита я от пътя си и се свлякоха на дивана Той остана отдолу, а тя го възседна, като го целуваше и галеше. Прокара ръка под ризата му и направи нещо със зърното му. Нейт дори не знаеше какво точно, но то беше толкова...

Ресторантът. Новата главна готвачка. „Кутията с инструменти“.

Тя се отмести и задърпа ризата му.

— Спри.

— Добре — отвърна той. — Аз само...

— Спри да мислиш — настоя тя. — Ти си добър човек. Разбирам. Имаш дете. Аз живея в Бостън. Почти не се познаваме. — Направи жест с дясната си ръка, наподобяващ говореща уста. — Дрън-дрън-дрън, на кого му пука?

Той си пое дълбоко въздух.

— Съжалявам. Струва ми се, че просто имам нужда от минута, за да помисля.

— Не — отвърна тя. — Последното нещо на света, което ти е нужно, е да мислиш. Ако го направиш, ще си спомниш, че си човек, който изчаква да се увери, че никой няма да бъде наранен и се жени за жените, с които спи. Е, по дяволите всичко това. Виждаш как ти се е отразило.

Фрея смъкна ризата си и разкри светлозеления си копринен потник. Под него зърната ѝ изпъкваха втвърдени и...

— Докосни ме — каза тя.

Той вдигна ръка и обхвана гърдата ѝ. Толкова мека, толкова закръглена и топла. Прокара леко палец върху зърното ѝ и забеляза как се втвърди под тънката материя. Тя простена и се изви срещу него.

— Хубаво е да не мислиш — изрече той. Тя се засмя, а после се наведе и го целуна. Тялото ѝ се надвеси над неговото.

— Седмицата беше скапана и за двама ни — продължи тя, а дъхът ѝ опари устните му. — Й двамата се нуждаем от това. Няма да бъда наранена и няма да се женим. Господ да ми е на помощ, но ако си мислиш за нещо друго, освен да бъдеш в мен през следващите петнадесет минути, ще те убия на място.

Фрея се изправи, грабна чантата си, извади кондом и му го подхвърли.

— Пригответи се, скаутче. Това не е учебна тренировка. — Пъхна пръсти под ластика на долнището на пижамата си и го стрелна с поглед. — За какво си мислиш?

Той седна с лице към нея.

— За теб.

Тя пристъпи по-близо, възседна го, изправена пред него, и бавно смъкна долнището си.

— А сега?

Той посегна към нея, провери пръст под ластика и го дръпна по-надолу, а после леко я целуна под пъпа.

— О! — каза задъхано тя. — Добър човек.

Той свали бельото и панталона ѝ до земята и тя грациозно пристъпи встрани от тях. Нейт я хвана за ханша, повдигна я, докато коленете ѝ се озоваха на дивана до него, целуна корема ѝ и продължи по-надолу, докато тя издаде тих скимтящ звук, който му доказа, че е на прав път.

Като карането на велосипед, помисли си той и продължи да я целува, докато тя го потупа по рамото и каза:

— Сложи си проклетия кондом.

Той изхлузи джинсите и боксерките и си сложи кондома, а тя отново го възседна, притискайки се към него, и задвижи бедрата си в лек кръг.

— За какво мислиш? — Фрея премести тежестта си напред.

— О, боже — възкликна той, а при най-малкото ѝ помръдване зад клепачите му проблясваха звезди.

Тя обхвана брадичката му с ръка и поклати главата му, сякаш казваше „Не“.

— За теб! — отвърна той.

— Добър човек. — Фрея се наведе и го целуна, а слабините ѝ се отместиха от него и го накара да изръмжи от желание. В съзнанието му

нямаше нищо друго, освен тя, желанието да я изпълни, да бъде в нея. Постави ръце върху бедрата ѝ, намести я по-близо и тя изстена, когато телата им се отъркаха едно в друго, притискайки се. Пъхна едната си ръка под потника ѝ, бавно я плъзна към гърдата ѝ и я хвана. Тя се изви срещу него, а той стисна и разтърка зърното ѝ между палеца и показалеца си.

— О, господи — възкликна Фрея.

— Не — отвърна той.

Тя се усмихна и го погледна.

— Нейт...

— Добра жена. — Постави другата си ръка на тила ѝ, придърпа я към себе си и я целуна дълбоко и страстно.

Тя се отдръпна, а той изстена и посегна към нея. Фрея притисна длан към гърдите му, бутна го на дивана и се плъзна над него, без да го изпуска от поглед. За миг остана напълно неподвижна, дразнейки го с очакването. Когато имаше чувството, че ще се пръсне в нея, тя започна да се движи, отначало бавно, а после все по-бързо, довеждайки го до бясна възбуда и желание. Той я гледаше блажено, а тялото му крещеше към нея, в нея, докато тя се стегна около него в диви спазми и го запрати в горещия мрак на освобождаването. Нейт забрави всичко, светът се смали, докато остана само усещането за уханието ѝ, за дрезгавия ѝ глас, крещящ името му.

Останаха прегърнати за известно време, а после Фрея се отмести от него и се сгуши в обятията му с усмивка на устните. Затвори очи, отпускаяйки глава на гърдите му. Тялото ѝ потрепваше в леки, затихващи спазми и той стегна прегръдката си.

Тя издаде тихо, щастливо стенание и положи нежна целувка на шията му.

— Няма да се омъжа за теб, така че не си и помисляй да ми предлагаш — промълви Фрея.

Нейт се засмя и прокара ръка през косата си.

— Не мислех за нищо — отвърна той. И това беше истината.

— Добър човек — похвали го Фрея, а миг по-късно той заспа в прегръдките ѝ, с освободено съзнание и щастлив като никога досега.

Малкълм Броуди седеше на леглото в караваната под наем, облегнат на тънката, имитираща дърво стена, и пушеше пура. Почувства дима в устата си за момент и го изпусна, а след това извади пурата, за да я огледа.

Не беше кубинска, но и такива щяха да дойдат. Всяко нещо с времето си.

Посегна към чашата, пълна с най-хубавото ирландско уиски, което можеше да си позволи, и което не беше чак толкова добро. Но и то ставаше — засега. И без друго не можеше да го изпие — това нарушаваше правилата.

Той пъкна нос в чашата, вдишвайки дълбоко острите пари. Не беше близвал алкохол от осем месеца и тази трезвеност отговаряше на целта му. Размишляваше ясно, бе съставил план и щеше да живее кралски до края на дните си. Щом го осъществеше, щеше да пие на воля. Пиянството не беше проблем, ако си достатъчно богат, за да караш уискито да се лее като река. След няколко дни щеше да бъде толкова богат.

А сега бе време да задейства плана си.

Остави чашата, вдигна мобилния си телефон и набра. Отговори някакъв мъж.

— Ричард Дейли.

— Здравей, Ричард — поздрави го Малкълм, без да си прави труда да имитира ирландския акцент. Искаше да бъде сигурен, че Ричард ще разпознае гласа му по телефона. — Как я караш?

Последва дълга, напрегната тишина. Малкълм изчакваше. Знаеше, че събеседникът му също не бърза да отговори. Ричард Дейли беше много неща, но не и глупак. Малкълм би заложил пари, че той е очаквал обаждането му.

— Малкълм — отвърна Ричард накрая. — Какво искаш?

Малкълм се изкиска.

— Същото като теб, предполагам. Единствената разлика е, че аз разполагам с него, а ти не.

Ричард се покашля.

— Не зная за какво говориш.

— Нека не играем игрички. Дъщеря ти не е отишла напред Айдахо безпричинно. Отлично знаеш за какво говоря.

Последва кратко мълчание.

— Дъщеря ми няма нищо общо с това. Зает съм. Имаш пет секунди да ми кажеш какво искаш, Малкълм, после затварям.

— Същото, което и брат ми — отговори Малкълм. — Но много повече. — Взе банковите извлечения, които бе откраднал от чекмеджето на бюрото на брат си два дни преди смъртта му. — Боя се, че на Мик му липсваше размах. Или пък не е знаел колко струваш. Добре, че аз нямам нито един от тези два проблема, нали, Ричард?

— Как мога да съм сигурен, че е у теб?

Малкълм посегна към евтината керамична чиния, която бе купил от магазин за един долар специално за това обаждане, и задържа телефона встрани, хвърляйки я на пода, където тя се счупи. Върна телефона до ухото си.

— Не беше въпросната — каза той. — Но също беше хубава. Е, поне за мен.

Ричард запази гробна тишина. Малкълм познаваше това мълчание от далечното минало и ако двамата бяха в една и съща стая в този момент, можеше да се притесни, че е прекалил. Но тъй като го деляха почти три хиляди мили от плячката му, това го замая.

— Няма да ти дам и петак, докато не получа доказателство, че е у теб, Малкълм.

— Ще го получиш — обеща той. — Реших просто да ти дам шанс да ликвидираш някои от солидните си активи. — Дръпна от пурата си. — Гадно е да си сред петстотинте най-богати в класацията на „Форбс“, а? Колкото повече пари, толкова повече проблеми, нали така разправят?

Чу се бързо щракване до ухото му и Малкълм затвори телефона. Ричард Дейли може и да беше умен и преуспял, но отново допускаше грешката да подценява Малкълм. Също както в детството им.

Изобщо нямаше представа с кого си има работа.

Малкълм стана от леглото, мина през счупената чиния, отвори вратата и пое дълбоко въздух. На Мик може и да му бе липсвал размах, но имаше чудесен имот. За момент му хрумна, че би било забавно да го изгори до основи, но... не. Трябваше да обуздае склонността си към театралност, поне засега. Щом Ники изпълнеше задачата си и намереше чинията обаче, можеше да направи каквото си пожелае.

Очакваше това време с нетърпение.

Дръпна си от скапаната пура за последен път и я загаси в чашата с евтино уиски.

Не след дълго щеше да се наслаждава на лукса.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Очите на Фрея се отвориха с потрепване и тя вдигна глава от топлото място. Рамото на Нейт.

Пое си дълбоко въздух, опитвайки се да се съвземе. От прозореца все още се процеждаше слънчева светлина, значи не можеше да е толкова късно. И все пак бе заспала.

В прегръдките му.

След секс.

Това не беше добре.

Беше полугола и лежеше буквално върху Нейт, който също бе полугол и лекичко похъркваше. По някое време беше придърпал одеялото върху тях и се чувстваше много удобно. Толкова лесно би било просто да затвори очи и отново да потъне в сън, сгушила глава в извивката на шията му, и да остави ритъма на дишането му да я отведе обратно до...

Огледа се, почти бе затисната между тялото му и облегалката на дивана. Как щеше да се измъкне, за бога?

Добре, че бях спец на „Твитър“, помисли си тя, посягайки над него, като опря една ръка на ръба на дивана и след това бавно се отмести от облегалката. Добре. Може да се получи. Надигна се над него, вече по-стабилна, постави пръстите на десния си крак на ръба на дивана до коленете му. Хубаво. Сега беше надвесена над Нейт и внимаваше да не го докосне и събуди. Запази равновесие за минута, обмисляйки следващия си ход. Не можеше да сложи ръка на пода, защото така със сигурност щеше да го събуди и трябваше да му обяснява защо е изпълнявала тази безшумна акробатика, за да се измъкне.

— Хей.

Сведе очи и видя, че той ѝ се усмихва.

— Май сме заспали, а? — попита той.

— Да.

Тя стоеше надвесена, замръзнала на мястото си.

— Какво правиш?

— Трябваше да стана — отвърна Фрея. — Не исках да те будя. — Стовари крак на земята, а след това се оттласна от Нейт с неловко движение и поклащане, преди да възстанови равновесието си. Грабна одеялото и го уви около раменете си, оставяйки го гол, но все пак той беше мъж, а те обичаха да се показват.

— Съжалявам — извини се тя.

— Няма защо. — Нейт праметна крака през дивана, взе панталоните и боксерките си и се отправи към банята. Фрея се позабави за секунда, за да постави ръка на челото си и да изругае наум, след това побърза да навлече дрехите си. Чу водата в мивката и след няколко секунди Нейт застана пред нея, напълно облечен, вперил познатия проницателен поглед. Божичко, не можеше ли просто да си тръгне?

— Какво има? — попита той.

— Нищо — отвърна тя.

— Паникьосана си.

— Пфу, не съм.

— Какво става?

— Нищо.

Той посегна, постави ръка под брадичката ѝ и внимателно повдигна лицето ѝ, докато очите им се срещнаха.

— Лъжеш. Изплюй камъчето.

— Добре де. — Тя отмести ръката му от лицето си, като остави пръстите му да задържат нейните, въпреки че ѝ изглеждаше странно. — Не съм свикнала да спя с друг човек в леглото.

Нейт повдигна вежди в знак на изненада.

— Нямаше да се досетя.

— Искам да кажа... знаеш какво имам предвид. Правя секс. Но не спя с друг в леглото. Не си падам по гушкането. Не... — Посочи към дивана с ръка, вплетена в неговата.

Нейт се разсмя.

— Млъквай, Супергерой — Издърпа ръка от неговата. — Не съм свикнала и с държането за ръце.

Наблюдава я за момент, а после каза:

— О, схващам.

— Какво?

— Всъщност това обяснява много неща.

— Какво обяснява?

— Нищо. Просто, знаеш ли, изглеждаш толкова корава и властна, но да бъдеш гола с някого, когато не целиш оргазъм, те кара да се чувстваш сякаш даваш обещание, което не можеш да спазиш. Разбрах го.

— Наистина ли?

— Да — отвърна Нейт. — Мъж съм и го разбирам. Но не се тревожи. Предишните дни бяха тежки и за двама ни и сексът беше...

— Той млъкна, загледан в дивана, и издиша кратко. — Е, нали и ти участва.

Фрея се усмихна с ускорен от спомена пулс.

— Да.

— Е, бяхме уморени и сме заспали. Заедно. Гушкахме се. Малко. По случайност. Стават такива работи. — Той се наведе и я целуна бързо по челото, а краката ѝ се подкосиха. Страхотно. Бяха схванати от секса.

Трябваше първо да се протегне.

— Ей — каза той. — Не се тревожи за това. И аз няма. Приятели сме, нали?

— Едва ли може да се каже — отговори Фрея, прекалено високо и прекалено бързо, улавяйки лек проблясък на изненада в очите му. Посегна и сграбчи ръката му. — Всъщност, да. Приятели сме. Определено сме приятели.

Той хвърли поглед към ръката ѝ, хванала неговата, и я погледна.

— Мислех, че обикновено не правиш това.

Тя го пусна, изненадана от собствения си порив да го докосне.

— Да, така е.

— Добре. — Провери часовника си. — Закъснявам. Ники ще идва на вечеря с Руби и Пайпър.

— О, ами тогава трябва да тръгваш — каза Фрея. — Ще се видим.

— Да. — Той се отправи към вратата, после спря и се обърна към нея. — Работата е там, че... ще бъде трудно за Пайпър. Преди да... — той посочи към дивана — да правим страхотния секс, щях да те помоля да дойдеш, нали разбираш, като приятелка, като неутрален

гост. Заради Пайпър. А сега ми е малко неудобно, но наистина е заради нея. Не се опитвам да превърна това в нещо, което не е, уверявам те.

Той срещна погледа ѝ и го задържа за момент, а после тя усети лудото пърхане на пеперуди в стомаха си.

Супер. Краката ѝ се подкосяваха и стомахът ѝ се свиваше. Нещата не вървяха по план.

Нейт се покашля.

— Не си длъжна да идваш, но наистина те моля — заради Пайпър.

Фрея го наблюдава за момент, а после пеперудите в стомаха ѝ отлетяха. Наистина не ставаше дума за нея, а за детето, и обективната гледна точка изведнъж разсея неловкостта ѝ.

— Кога?

Изражението му се разведри.

— В шест и половина.

Тя погледна часовника си.

— Значи имам половин час да се приготвя. — Усмихна му се. — Ще се справя.

— Чудесно. Благодаря. Ще се видим тогава. — Помаха леко и безшумно затвори вратата след себе си. В мига, в който го стори, пеперудите отново запърхаха в стомаха ѝ.

— О, я стига — скара се на себе си Фрея и се запъти към банята.

Нейт тъкмо бе извадил печените аспержи от фурната, когато чу входната врата да се отваря и по пода да се разнася тропането на токчета. Усмихна се и си помисли „Фрея“, но след като затвори вратичката на фурната и се изправи, се озова лице в лице с Ники.

— О, това си ти! — възкликна той. — Не се тревожи, Ники. Няма нужда да чукаш или звъниш.

— Моля те, не бъди толкова доволен, че ме виждаш. Нали знаеш как подобно нещо може да завърти главата на едно момиче.

Той се облегна на кухненския плот, кръстосвайки ръце пред гърдите си.

— Не би трябвало изобщо да те питам, но просто за да се изясним, нали не очакваш отново да събудиш нещо между нас?

Тя се погнуси физически при мисълта, което макар и не ласкателно, бе успокояващо.

— Не, по дяволите. Изобщо не биваше да се женим. Не бих го направила втори път, даже и да ми платиш.

Нейт се поотпусна. Изглеждаше искрена, въпреки че и преди не го биваше в отгатването кога Ники лъже. Бе открил, че за него е най-добре да предположи, че всичко, което тя изрича, е лъжа и статистически имаше успех, — но този път реши да скъса с традицията и да ѝ повярва. Животът му в момента беше достатъчно объркан и без да прибавя Ники в кашата като романтичен противник.

— Добре — каза той и продължи с приготвянето на вечерята. Обърна агнешкото в тигана и отчете времето, после се извърна към Ники и видя, че рови в шкафовете.

— Какво правиш? — попита Нейт.

Тя извади една от чиниите за вечеря и я завъртя над главата си.

— Сини са, нали? А не лилави?

— Сини са — потвърди Нейт. — Нещо нередно ли има?

— Не — отвърна тя, като се засмя странно, а след това върна чинията. — Щях да сложа масата, а нали знаеш какво казват? Свинското винаги се сервира в лилави чинии.

— Ще ядем агнешко, а и кой твърди подобно нещо?

Тя затвори шкафа и се огледа.

— Само тези ли имате?

— Да — зад Нейт долетя уверен глас. Той се обърна и видя Руби да наблюдава Ники с изражение на силно недоверие. Съвсем заслужено — помисли си той — и не си направи труда да защитава бившата си жена. Пъхна глава в хладилника, за да вземе пилешкия бульон за соса, като не изпускаше от поглед двете жени, в случай че се наложеше да се намеси.

— Гостенка си — каза Руби, като взе чинията от ръцете ѝ. — Седни.

— Просто исках да помогна — отвърна Ники с глас, леден като усмивката на Руби.

— Много благодаря за предложението — каза възрастната жена, — но ако пипнеш още нещо в кухнята ми, може да останеш без ръка.

— Тази кухня не е твоя — възпротиви се Ники. — И къщата също. На Нейт е. Той наследи всичко.

Нейт стрелна с поглед бившата си жена.

— Откъде знаеш това?

— Пишеше го в некролога на Мик — обясни тя. — Пишеше, че не е бил женен, имал един син и една внучка. Тя дори не ти е истинска мащеха, а някакво си развлечение за Мик в залеза на дните му.

— Нека ти кажа нещо, ти малка... — започна Руби.

— Добре, достатъчно — намеси се Нейт, като застана между двете.

— Ники, Руби е част от семейството ми и следващия път, когато я обидиш, тя ще ти отреже главата и ще я набие на кол отвън, а аз няма да я спра. Предупреждавам те само веднъж. Тази къща е колкото моя, толкова и нейна, и ти ще уважаваш всички тук, иначе си заминаваш. Ясно ли е?

Устните ѝ се свиха, но тя кимна.

— Къде е Пайпър?

— В стаята си — отвърна Руби — и ще слезе, когато е готова. Остави я на мира.

Ники вдигна ръце в знак на принудително примирие.

— Добре. Хубаво. Може ли да използвам банята?

— За какво? — попита Руби.

— Ще плета покривка за чайника — Ники впи ледения си поглед в нея. — Защо, мислиш, ми е нужна банята? За обичайното.

Нейт посочи към дневната.

— Върви по коридора, втората врата вдясно.

Ники приглади полата си с ръце, кимна и се завъртя на токчетата си.

— Преброила съм всички луксозни сапуни — извика след нея Руби.

Нейт се вгледа в нея за миг. Руби си имаше трески за дялане, но много обичаше Пайпър и до този момент той не осъзнаваше колко важно е било това за него през изминалите месеци.

Възрастната жена го погледна с извити нагоре вежди.

— Какво?

Той се върна до фурната и нагледа агнешкото. Руби го последва, а гласът ѝ бе тих, но настойчив.

— Не може да ѝ се вярва — каза тя, вперила поглед в чинията в ръцете си. — Замисля нещо.

— Вероятно да — съгласи се Нейт. — Ще я държим под око, но тя е майка на Пайпър и трябва да сме учтиви заради детето.

Руби изпуфтя и промърмори ругатня под носа си. Нейт я потупа по рамото.

— Да ти призная, радвам се, че си на моя страна.

Звънецът отекна. Фрея.

Нейт ѝ подаде дървената лъжица.

— Може ли да добавиш бульона и виното и да приготвиш соса вместо мен?

Руби кимна и пое лъжицата, а после попита:

— Не може ли поне веднъж да приготвиш обикновен сос, а?

— Не — отвърна той, после се измъкна от кухнята и прекоси дневната. Когато отвори вратата, Фрея стоеше там, свежа и красива в тъмносин костюм с панталон, който правеше тялото ѝ почти толкова поразително, колкото бе изглеждало голо. Усмихна ѝ се, а тя му подаде пакет бонбони „Барабонките на снежния човек от Айдахо“.

— Нямах време да купя приличен подарък — извини се тя. — Надявам се, че обичате изпразнения.

Той се разсмя и ги прие, после срещна погледа ѝ и каза:

— Благодаря.

Младата жена се усмихна.

— Какво ухае така страхотно?

— Агнешко — отвърна той.

— М-м-м — каза тя с лека усмивка, трепкаща на устните ѝ. Той се взря в тях — розови, пълни и приканващи към целувка, и повече от всичко му се прииска да я притисне до стената и...

— Фрея!

Той се обърна и видя на стълбището Пайпър, която гледеше Фрея със светнало лице. Изприпка покрай Нейт и се хвърли в прегръдките ѝ. Фрея го погледна и очите им се срещнаха за кратко, споделяйки една и съща мисъл.

Край на надеждата детето да не се привърже.

Фрея затвори очи, докато я прегръщаше силно, и Нейт усети как го обзема благодарност. Не можеше да предпази дъщеря си от всичко и вече го разбираше. В този момент Фрея имаше важно място в живота на Пайпър и единственото, което той можеше да направи, бе да прояви достатъчно разум, за да го оцени.

— Здравей, Пайпър.

Фрея я пусна и тримата погледнаха към входа на дневната, където Ники стоеше сковано, вперила поглед не в Пайпър, а във Фрея.

— Здравей, Ники — каза момиченцето.

Последва дълъг миг на напрегната тишина, а после Руби извика от кухнята:

— Пайпър, ела да ми помогнеш да сложим масата, миличко.

— Идвам — извика детето и се огледа, преди да се отправи нагам.

— Защо да не ти помогна аз? — попита Ники, следвайки я. Нейт не можеше да си спомни през цялото време, което бяха прекарвали заедно тя да е проявявала желание да помогне. Може би се беше променила.

Една ръка се плъзна в неговата. Фрея го гледаше с лека загриженост.

— Добре ли си? — попита тихо.

Той се усмихна, стисна пръстите ѝ и ги пусна.

— Екстра съм — отговори. — Хайде да хапнем.

Руби не я бе грижа, че Ники Купър беше майка на Пайпър. Тя носеше неприятности. Нейт го знаеше, Руби го знаеше, Фрея също, а съдейки по резервираното поведение на момичето по време на вечерята, то също го знаеше. Тогава защо Нейт не изхвърляше тази кучка?

Разбира се, тя знаеше защо. Ники бе майка на детето му, и толкова.

Дявол да ги вземе почтените мъже. Никога не разбираха кое е добро за тях.

— Е, това беше страхотно — каза Ники, като остави салфетката си на масата и въздъхна — Извинете ме. Ще ползвам банята.

Руби я наблюдаваше, когато стана от масата, и не я изпусна от очи, докато не се скри от погледа ѝ.

— Доста често ходи до тоалетната — промърмори тя.

— Да. Някои жени имат доста... — Фрея хвърли поглед към Пайпър.

— Неца за разчистване.

Очите на Руби срещнаха нейните и двете си размениха лека усмивка. Виж, Фрея беше жена, която харесваше.

Младата жена се изправи и започна да раздига чиниите, а Нейт застана точно зад нея и ги взе от ръцете ѝ.

— Ъ-ъ, ей — протестира тя.

Нейт ѝ се ухили глупаво.

— Ти си гостенка, а гостите не разтребват.

Тя постави ръка на хълбока си.

— Е, ти пък си готвач, а готвачите не почистват. Затапих те. Ха!
— И отново взе съдовете.

— Хубаво — каза той и събра чашите за вино. — Тогава ще трябва да разтребим заедно.

Руби погледна към Пайпър и двете се усмихнаха. Не знаеше кого се опитваха да заблудят тези двамата, дори и хлапето разбираше какво става.

Но в момента това беше второстепенна грижа. Руби се изправи и застана зад Пайпър, като хвърли поглед към коридора, по който бе изчезнала Ники.

— Помогни с разтребването, Пайпър. Веднага се връщам.

— Добре. — Момичето стана и взе чинията си, а после спря и извика — Ей, Руби?

— М-м? Какво, скъпа?

— Какво си пожела? — попита тя. — Нали се сецаш, с монетата?

Руби премигна и съсредоточи цялото си внимание върху нея.

— Защо искаш да знаеш?

Пайпър сви рамене и завъртя пръста на крака си по земята.

— Просто се чудя, нали разбираш, дали се е сбъднало?

Е, и това ако не е интересен въпрос.

— Сбъдна се. — Изчака реакцията на детето, но лицето на Пайпър бе неразгадаемо. — Защо питаш?

— Просто така — отвърна тя. — Някога отмятала ли си се от желанието си?

— Не — каза Руби. — Но аз я използвах само два пъти. Както ти казах, трябва да имаш специално желание, за да се получи. — Хвърли поглед към коридора. Ники наистина се бавеше доста в банята.

Извърна се отново към Пайпър и постави ръка върху нейната. — Скъпа, може ли да поговорим за това по-късно?

Детето кимна.

— О, разбира се.

— Добро момиче. Веднага се връщам. — Руби се обърна и забързано напусна стаята. Тъкмо се канеше да подмине стълбището, за да провери банята на долния етаж, когато чу тракането на токчета по стълбите.

Мамка му. Направи три крачки обратно и вдигна поглед. И това ако не беше Ники Купър, която слизаше по стълбите!

— Да не би нещо да не е наред с банята на долния етаж? — попита Руби, без да си прави труда да звучи любезно.

Ники спря на последното стъпало и впи леден поглед в нея.

— Да. Вече откраднах всички луксозни сапуни от нея. — Слезе от последното стъпало, извика „Благодаря за вечерята!“ и тръгна към входната врата. Руби я сграбчи за лакътя и очите на Ники се разшириха.

— Не зная защо си тук, нито какво целиш — каза възрастната жена, но ще идеш да пожелаеш лека нощ на момиченцето си.

Ники изтръгна лакътя си от хватката ѝ и сякаш се готвеше да го стовари в лицето ѝ — о, как ѝ се искаше на Руби да бе опитала, — когато Пайпър изтича, все още с чинията, която подсушаваше.

— Тръгваш ли си? — попита тя.

Ники стрелна Руби с поглед, после кимна.

— Да. Смазана съм от умора заради пътуването. Ще ида да се наспя.

— О, ами добре. — Пайпър изглежда се готвеше да пристъпи напред, но се отказа. Руби сериозно обмисляше идеята на Нейт за побитата на кол глава на Ники. — Е, лека нощ, Ники.

— Лека нощ.

След две секунди вече я нямаше. Нейт надникна навън и изгледа Руби въпросително. Възрастната жена посочи към вратата, а той кимна. Бе свикнал да вижда гърба на тази кучка. Постави ръка на рамото на Пайпър.

— Хайде — каза той. — Нека довършим и ще играем на монополи или нещо друго.

Момичето кимна и отиде в кухнята, а Нейт погледна Руби.

— Играе ли ти се монополи?

— Да — тя погледна към стълбите. — Само трябва да проверя нещо преди това.

Нейт кимна и се върна в кухнята Руби тръгна нагоре по стълбите, а очите ѝ оглеждаха за разместени предмети всеки сантиметър, който подминаваше. Нямаше нищо ценно, което Ники да открадне.

Освен...

Очите ѝ се впиха във вратата на спалнята ѝ, която бе леко открената. Беше ли я затворила, преди да слезе за вечеря? По дяволите, нямаше никаква представа. Бе твърде стара, за да хаби ценния капацитет на мозъка си за такива дреболии. Бутна я, влезе вътре и запретна килима. Стъпи накрая на дъската, за да я повдигне, после я издърпа и въздъхна облекчено.

Кутията бе все още там. Тъкмо се канеше да посегне към нея, когато чу стъпки по стълбите. Засуети се да намести всичко и точно бе притичала до чекмеджето на нощното шкафче, когато Пайпър надникна в спалнята.

— Ако не побързаш, татко ще вземе обувката — каза детето. След като майка ѝ си бе тръгнала, напрежението по лицето ѝ бе изчезнало. Горкото хлапе.

— Как ли пък не! — Руби измъкна от чекмеджето шишенце с лекарство против киселини и лапна две таблетки. — Никой не може да вземе обувката ми без борба.

— Няма я в къщата — изхленчи Ники в телефона на Малкълм. — Проверих.

— В къщата е — настоя той. — Вече претърсих навсякъде другаде.

Последва пауза.

— Струва ми се, че каза, че не можеш да дойдеш тук.

Не се опитвай да търсиш несъответствия в историята ми, Ники, помисли си Малкълм. Не си обучена. Може да пострадаш.

— Върни се и потърси отново. Там някъде е.

— Къде си? — попита тя.

Малкълм се усмихна. Можеше да си представи как тя се оглежда през рамо в бунгалото, питайки се дали не е бил там.

Което, разбира се, бе точно така.

— Наблизо съм — каза той. — И наблюдавам.

— Знаеш ли какво? Майната му на всичко, Малкълм. Ти си все така луд, както когато се омъжих за Нейт, а това е прекалено. Махам се оттук.

Малкълм въздъхна и се отпусна в шезлонга, загледан в звездите.

— Мисля, че подценяваш решителността ми, Ники.

— А аз мисля, че ти подценяваш моето „Майната ти“, Малкълм.

В далечината можеше да чуе характерния звук от затварянето на ципа на куфар.

— Спри да си събираш багажа — нареди той.

Плъзгането на ципа престана.

— Браво. Смятам, че е важно да разбереш нещо. Не ми пука за Нейт, не ми пука за Пайпър и със сигурност не ми пука за теб. Онова, за което ми пука, е чинията. И така, може да се върнеш в къщата и да я намериш, или да поемеш риска лудостта ми да се стовари върху дъщеря ти. Искаш ли да поемеш този риск, Ники?

Настъпи ледена тишина. Хубаво. Харесваше му. Това означаваше, че поне веднъж в живота си Ники Купър се вслушваше в някого.

— Тази вечер Пайпър беше много красива в синята си ризка с котката, нали? Изглеждаше толкова невинна и сладка. Божичко, не ми се ще да ѝ се случи нещо, което да помрачи тази невинност. А на теб?

— Къде, по дяволите, си, Малкълм?

— Това няма значение — каза той, — ако спазиш своята част от уговорката.

Тя въздъхна тежко.

— Няма я там. Не зная какво е станало. Може Мик да е поискал да го заровят с нея, не зная. Откажи се. Свършено е.

— Ще свърши, когато аз кажа. — Малкълм притисна пръсти към слепоочията си. Тази жена изобщо не загреваше. — И в случай, че заплахата ми е била твърде завоалирана, нека се уверя, че разбираш. Не искам да нараня Пайпър. Но просто ще го направя. Добрата новина е, че имаш пълен контрол над това. Намери ми онази чиния и ще ти платя, а ти ще можеш да си тръгнеш, сигурна, че малкото ти

момиченце ще продължи да си живее, без някога да разбере, че съществувам. Държа на думата си.

— Ти си един заблуден задник — каза Ники. — Ето какъв си.

— Хубаво. Аз съм заблуден задник. Няма да споря за семантиката. Важното е, че е време някой да ме вземе насериозно, Ники, и наистина смятам, че този някой си ти.

Последва още едно дълго мълчание, но тя не му затвори, което бе добър знак. Малкълм се изправи, взрян към малкото езеро в нощната тъмнина.

Дочу как Ники дръпна от цигарата си.

— Мога да се обадя на полицията и да ги оставя да се разправят с теб, смахнат задник такъв!

— На твое място първо бих си помислил, Ники. Не си единствената, която може да се обади на полицията.

— За какво говориш, по дяволите? — попита тя, но в гласа ѝ се долавяше напрежение.

Хубаво.

— Кражбата на самоличност е престъпление, Ники, докато малката ми заплаха по адрес на дъщеря ти всъщност е твоята дума срещу моята.

Последва дълга тишина. Най-сетне започваше да го взема на сериозно.

— Добре. И как точно ще си получиш безценната чиния, ако съм в затвора?

Или пък не. Малкълм стисна телефона по-силно, като си представяше, че е кльошавият врат на малкото ѝ пиленце.

— Наистина ли искаш да играеш хазарт, Ники?

— Нейт няма да допусне да припариш и на метър от Пайпър — каза тя. — А аз имам три паспорта и горя от желание да видя Южна Америка. Ще се изпаря, преди властите да успеят да си попълнят документите. Така че, мисля да застана зад първоначалното си „Майната ти“.

След това затвори.

Тя затвори.

Малкълм се изправи, взирайки се в телефона в ръката си, и го стисна силно.

Това го влудяваше. Бе казал на Ричард Дейли, че разполага с чинията, а той буквално му се бе изсмял. Беше заплашил дъщерята на Ники и свободата ѝ, а тя го бе отпъдила като муха. Всичките онези години, които бе прекарал като безполезен пияница, вероятно бяха навредили на репутацията му повече, отколкото бе предполагал.

— Мамка му! — възкликна той, като се изправи от шезлонга — Какво трябва да направи един злодей в днешно време, за да го вземат насериозно?

Разбира се, той знаеше какво точно трябва да стори. Трябваше да предприеме действия. Потупа джоба си — кибритът все още бе там. После заобиколи откъм задната част на караваната и взе една от седемлитровите туби с бензин, които бе напълнил предишния ден.

Време бе да изпрати послание на всички.

Крайно време.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Фрея стъпи първа на верандата на бунгалото и се обърна към Нейт, а очите им се изравниха. Пълната луна му придаваше сексапилно синкаво сияние, от което ѝ се прииска да го хвърли на земята и да се възползва от него върху боровите иглички.

Но кондомите ѝ бяха в бунгалото.

— Благодаря ти, че ме изпрати.

— Благодаря ти, че дойде на вечеря. — Той се приближи леко. — Това означаваше много за Пайпър.

— Да — каза тя. — Пайпър.

Той се усмихна.

— Пайпър. Да.

Нейт постави ръка на ханша ѝ, изпращайки горещи вълни по тялото ѝ, и тя повдигна вежди.

— Значи ни става навик, а? — Приблужи се към него достатъчно, за да усеща дъха му.

Божичко, това беше забавно. Бе забравила колко приятно може да бъде.

— Възразяваш ли? — Той плъзна ръце около талията ѝ и я привлече по-близо, докато най-сетне телата им се докоснаха. Майчице!

— Не — отвърна Фрея едва доловимо. — Никакви възражения.

Той наклони лице към нейното и почти целуна устните ѝ, но после лекичко погали шията ѝ с устни и прокара езика си в малък кръг по кожата ѝ, докато по гърба ѝ преминаха тръпки.

— Не възразявам и срещу това — задъха се тя.

— Радвам се да го чуя. — Продължи нагоре по шията ѝ и положи леки, закачливи целувки по пътя си, докато стигна до устните ѝ. После нежно ухапа и дръпна долната ѝ устна между зъбите си и я засмука, преди да я пусне.

Със сигурност ще влезеш, Супергерой.

Сложи ръка на гърдите му и бавно разкопча горното копче.

— Разбрахме се, нали? Това е просто секс. Никакво обвързване. Почтеното поведение не е позволено.

— Да. — Той се наведе и издиша зад ухото ѝ, а дъхът му изпрати гъделичкаща топлина по шията ѝ. — Не означава абсолютно нищо.

— М-м-м — каза тя, затваряйки очи, когато ръцете му се спуснаха под талията ѝ. — Добър човек.

— Прибери си го в гащите, Бродди. Трябва да поговорим.

Нейт се скова и отстъпи назад, а там, разбира се, стоеше Ники, която ги шпионираше на лунната светлина.

— Лягай си, Ники — каза Нейт. — Ще поговорим утре.

— Не — отвърна тя. — Ще говорим сега. Важно е. — Дръпна от цигарата си и Фрея се улови, че се взира в яркочервения ѝ край.

Бе забравила колко хубаво изглеждаха запалените цигари нощем.

— Ники... — започна Нейт, но Фрея го докосна по рамото.

— Всичко е наред — каза тя.

Той се извърна към нея.

— Не, наистина не е.

— Става дума за Пайпър. Трябва да отидеш. — Фрея знаеше, че е редно да му каже това, но ѝ беше омразно. Така ми се пада като имам проблеми с майчинските чувства.

Той я погледна, а по лицето му пробяга израз на безпомощност и разочарование.

— Добре. Хубаво.

Ники отново и продължително дръпна от цигарата си. Фрея вдиша дълбоко, като пое колкото можеше от издишания дим.

Здравей, стари приятелю.

— Да отидем в къщата — предложи Ники, като стрелна Фрея с най-директния поглед на света. — Искам да се концентрираш.

— Добре — въздъхна Нейт. — Да вървим.

— Почакайте — обади се Фрея, а после слезе по стълбите към Ники и протегна ръка с дланта нагоре. — Дай една цигара.

Ники я изгледа все едно е полудяла, но Фрея вдигна протегнатата длан още по-високо.

— Кодекс на пушачите — обясни тя. — Длъжна си да дадеш, освен ако не ти е останала само една в кутията.

Ники въздъхна, извади кутията от чантичката си и я отвори. Беше почти пълна. Фрея си дръпна една цигара и я хвана между

показалеца и средния си пръст.

Беше като да се завърнеш у дома.

— Пушиш ли? — попита Нейт.

— Не. Отказах ги. — Пъхна цигарата между устните си и погледна Ники, която въздъхна и ѝ поднесе запалката Фрея се наведе, докосна кранчето до пламъка и вдиша.

Аххх.

Извади цигарата от устата си, изпусна синкав дим на лунната светлина и след малко забеляза силно неодобрение в изражението на Нейт.

— В момента пуша само защото съм неудовлетворена — оправда се тя, като натърти на „неудовлетворена“, за да не му убегне мисълта ѝ.

— Лошо е за теб.

— Зная. — Тя си дръпна. О, колко бе хубаво. Издиша — Затова ги отказах.

— Не си прави труда да обясняваш — намеси се Ники, като дръпна от собствената си цигара — Никога няма да те разбере.

— Разбира се — отвърна Фрея и отправи палава усмивка към Нейт. — Той е Капитан Супергерой.

Ники се засмя.

— Това си го бива. Ще трябва да го използвам.

Нейт сложи ръка на лакътя на Ники.

— Не, няма.

— Както кажеш, капитане — каза Фрея и двете с Ники се изкискаха.

— Добре, достатъчно — каза Нейт и поведе Ники. — Последното, което ми е нужно, е да се сприятелите. Лека нощ, Фрея.

— Лека — отвърна тя, махайки с ръка, докато мъжът, когото отчаяно желаше между бедрата си, се отдалечаваше с бившата си жена. Тя въздъхна, дръпна си отново и хвърли цигарата на земята, след което я стъпка с обувката си.

Това не ѝ помагаше.

Но, помисли си тя, спомняйки си за душа в банята, може би нещо друго ще помогне.

Ритна вратата, влезе вътре и се съблече по бельо. Взе телефона си и го включи. Имаше четири съобщения. Провери набързо обажданията — две от дома на Флин. Предполагаше, че едното е от

сестра ѝ, която се тревожеше за нея, а другото от Джейк, с резултати от проучването. Имаше и две от баща ѝ, които нямаше желание да прослуша точно сега. Изключи телефона отново, грабна MP3-плеъра си, включи го на пълна мощност и пъхна слушалките в ушите си, после влезе в банята, затвори вратата и я заключи.

На кого му е нужен мъж? — помисли си тя, гледайки към дръжката на душа, докато пускаше топлата вода. Изхлузи бельото си и пристъпи във ваната, отпусвайки се бавно. Затвори очи и си представи как Нейт се настанява при нея.

Нейт постави чаша черно кафе пред бившата си жена, а после седна срещу нея край масата.

— Искаше да поговорим, давай — каза той. — Какво има?

Тя се облегна назад, кръстосвайки ръце като сърдита тийнейджърка.

— Добре, да караме направо, защото нямам време. Къде е чинията?

— Какво?

Тя го изгледа с разширени очи, без дори да се опитва да прикрива раздражението и отчаянието си. — Чинията. Нужна ми е чинията.

— Добре — каза той. — Чудесно.

Отиде до шкафа, извади една чинийка и я сложи под чашата ѝ. Тя сведе поглед към нея, а после го насочи към него.

— Какво правиш, по дяволите?

— Поиска чинийка — отвърна Нейт, като се опита да смекчи тона си. — Дадох ти. Става късно, Ники, така че ако искаш да говорим за Пайпър...

Тя се отдръпна от масата.

— Престани, Нейт. Не се будалкам. Просто ми я дай и утре сутринта ще се махна оттук и никога няма да пристъпя до прага ти.

Нейт я зяпна.

— За какво говориш, по дяволите?

Тя го наблюдава за момент с присвити очи.

— Знаеш за чинията, нали? Каж ми, че знаеш за нея, Нейтън, защото ако не е така, хубавият ми розов мозък ще се пръсне по

хубавата ти стена.

— Не зная нищо за никаква чиния — отвърна той, — но със сигурност знам, че не си дошла заради Пайпър. Дявол да го вземе, Ники! Ако искаше пари или нещо такова, можеше просто да ме помолиш. Защо трябваше да я замесваш?

— Става дума за една чиния. — Тя протегна ръце на разстояние от около тридесет сантиметра една от друга. — Има някаква златна инкрустация, отчупени ръбове. Някаква птица в средата. Лилава линия по края. Къде е?

Нейт замръзна, припомняйки си последния разговор с баща си.

— Лилава?

Очите ѝ се оживиха и тя постави ръка върху неговата.

— Да Знаеш за нея. Къде е? Нейт, не мога да ти кажа защо, но ми е нужна. Веднага.

Той се облегна на стената, нуждаейки се от малко време, за да осмисли информацията.

— Исусе! Значи е чиния?

— Ъм, да. И престани да се правиш на тъп. Видях изражението ти. Зная, че разбираш за какво говоря.

— Не, аз... — Той въздъхна и прокара ръка през косата си, опитвайки се да събере мислите си. Беше съвсем сигурен, че не бе виждал нещо, което да отговаря на описанието, докато претърсваше имота. През последните шест месеца бе използвал всички чинии в къщата и сред тях нямаше такава. Погледна към Ники. — Откъде знаеш за нея?

Тя сви рамене.

— Не е важно. Но ти казвам, че ми е нужна, и то веднага, затова ми я дай и всичко това ще приключи.

Той поклати глава.

— Няма начин. Откъде знаеш? Мик ли ти каза за нея? Поддържаш ли връзка с него?

Тя въздъхна, после седна на стола до неговия, навеждайки се над масата с умоляващ поглед.

— Нейт — каза тя, — наистина е сериозно. Ако не взема тази чиния, може нещо да се случи на Пайпър.

Въздухът в стаята замръзна, а той се взря в нея.

— Какво?

— Сложно е — отвърна Ники, избягвайки погледа му. — Аз просто... трябва само да ми я дадеш и всичко ще приключи. Детето ще бъде в безопасност, аз ще си замина, а ти ще се върнеш при скапаното си снежно зайче...

Той се хвърли към нея, сграбчвайки я за двете ръце и буквално я повдигна от пода.

— Божичко, Нейт — каза тя с разширени от изненада очи. — Какво ти става, по дяволите?

— Мамка му, какво си направила, Ники? — попита той, а сърцето му биеше с дива ярост. — Да не би някой да е заплашил Пайпър? Защото, казвам ти, ако някоя от твоите отрепки само я докосне, ще те убия собственоръчно. Разбираш ли?

— Оу! — извика тя, гърчейки се в хватката му. — Нейт, боли ме.

Той осъзна какво правеше и я пусна.

— Майчице — възкликна Ники и се засмя горчиво, докато разтриваше ръцете си. — Не мислех, че си способен да нараниш момиче.

— Това не се отнася за теб — отвърна той. — Кажи ми какво става, защото, господ да ми е на помощ, ако нещо се случи с Пайпър. Тогава ще разбереш точно на какво съм способен.

В очите на Ники проблесна изненада и, за удовлетворение на Нейт, мъничко страх. Тя се отдръпна от него и прокара ръце през косата си.

— Само ми дай минутка — каза, затваряйки очи. — Нужна ми е минутка да помисля.

— По-добре мисли бързо или...

От горния етаж се чу трясък, а после гласът на Пайпър:

— Тате!

Нейт срещна паникьосания поглед на Ники за секунда, а после се втурна през къщата, изкачвайки стъпалата по три наведнъж, докато влетя в стаята на Пайпър. Беше наведена над бюрото до прозореца и се взираше навън, а настолната ѝ лампа лежеше на една страна на пода до краката ѝ. Прекоси стаята тичешком и я взе в обятията си, после я пусна и коленичи пред нея, галейки я по ръцете и лицето.

Нищо ѝ нямаше.

— Божичко, Пайпс, изплаши ме — каза той. — Добре ли си?

— Тате, виж — тя посочи през прозореца. Нейт отново я огледа, за да се увери, че е добре, а после погледна в посоката, която тя сочеше.

В далечината ярки оранжеви пламъци хвърляха яростни, танцуващи сенки по дърветата около бунгалата. Взря се за момент, преценявайки точно от кое бунгало идваха, а после тялото му се смрази.

— Руби! — изкрещя той, като повлече Пайпър в коридора.

— Тате, онова бунгалото на Фрея ли е? — попита момичето с треперещ глас. Той пхна ръката ѝ в тази на Руби, когато възрастната жена излезе от спалнята си.

— Какво става? — попита тя делово.

— Номер 4 гори — отвърна той. — Обади се на 911 и не изпускай Пайпър от поглед.

Руби кимна.

— Дадено. Тръгвай.

Нейт избута Ники от вратата, излетя по стълбите и затича с пълни сили към бунгалото по пътеката сред дърветата. Дробовите го боляха от недостига на кислород при усилието да се движи още по-бързо. Пращането на пламъците се усилваше с приближаването му и той усети горещината на огъня върху лицето си, преди още да е изкачил стъпалата на верандата.

— Фрея! — изкрещя той. Хвана дръжката на вратата и горещината опари кожата му. Отдръпна се, ритна вратата и се закашля, когато и без друго уморените му дробове поеха задушливия дим, излизащ от бунгалото. Пристъпи вътре.

— Фрея!

Нямаше отговор.

Не мога да повярвам, че ще умра по този начин, помисли си Фрея, като потопи една хавлиена кърпа във ваната и я сложи на главата си.

Лежеше свита на пода на банята в бунгалото, след като вече бе изчерпала инструкциите за действия при пожар, които помнеше от началното училище. Когато за пръв път подуши дима, захвърли МРЗ-плеъра на пода, изскочи от ваната и пипна вратата, която пареше. Това беше лошо. После погледна към прозореца на банята — висок и малък, твърде малък, за да се провери през него. Спомни си, че кислородът

подхранва огъня, затова реши да не го отваря, освен ако не бъде сигурна, че може да излезе през него. Когато ярките оранжеви пламъци вече се прокрадваха откъм пода, не ѝ оставаше нищо друго, освен да накисне халата във водата, да го увие около себе си, да намокри хавлията, да я сложи на главата си и да се сгуши в ъгъла.

За да умре по ужасен начин.

Димът се стелеше, огънят ближеше пода и ненаситно изсмукваше кислорода от стаята. Тя притисна лице до земята, като се опитваше да диша през хавлията, доколкото можеше. Обзе я вледеняваща паника и тялото ѝ започна ту да трепери, ту да се отпуска спорадично.

Глупаво, глупаво, глупаво, помисли си тя, спомняйки си цигарата, която бе хвърлила така небрежно под старото дървено бунгало. Винаги бе очаквала, че пушенето ще я убие, но смяташе, че ще е чрез рак или автомобилна катастрофа, докато търси запалката си под шофьорската седалка.

Така ти се пада, като ти липсва въображение — каза си тя, а после се разсмя в паниката си и се закашля, когато димът изгори дробовете ѝ.

Обожеобожеобоже. Тялото ѝ се успокои, а дишането ѝ стана по-накъсано. Затвори очи, видя как Флин плаче на погребението ѝ и от очите ѝ потекоха горещи сълзи. Джейк ще се погрижи за нея, Джейк ще се погрижи за нея. Лицето на баща и проблесна в съзнанието ѝ, разочаровано от глупавата ѝ кончина. Съжалявам, татко. Всичките тези години, пропилены в опит да го накара да се гордее с нея, а тя да вземе да умре, без да е успяла да преодолее нуждата от бащиното одобрение. Винаги бе смятала, че ще има време да разреши този проблем.

Глупаво, глупаво. Още преди години трябваше да напусне тази работа и да се заеме с нещо наистина значимо, което я прави щастлива. Като Флин. Разбира се, тогава щеше да е безпарична като нея, а не беше толкова силна.

Глупаво, глупаво. Имаше чувството, че тялото ѝ се върти в кръг по пода все по-бързо и по-бързо.

От липсата на кислород е, чу да казва разумният глас на баща ѝ. Не остава много. Просто заспи, Фрея. Така ще е по-лесно.

Почувства как тялото ѝ потъва в приятна тъмнина, но после чу гласа на Нейт да вика името ѝ и сърцето ѝ спря, когато осъзна нещо с

неизпитвана досега яснота.

Той е избраникът.

Съзнанието ѝ се върна от мрака и тя се опита да се засмее, но дробовете ѝ успяха само да се задавят и изхълцат. Най-после бе срещнала мъжа, за когото считаше, че не съществува, а щеше да умре, преди да му се порадва.

Глупаво, глупаво.

Зад нея се разнесе трясък и Фрея вътрешно изкрещя, въпреки че дробовете ѝ отказваха. Хрумна ѝ, че вероятно това е вратата, че сигурно можеше да излезе, но тялото ѝ бе твърде натежало, за да помръдне. Опита се да вдигне глава, но ѝ се стори, че светът се върти под нея и сякаш се бе вкопчила в тавана и ако опиташе да помръдне, щеше да падне, да падне, да падне в самия огън.

От липсата на кислород е, изрече гласът на баща ѝ. Заспивай, Фрея.

И после всичко потъна в мрак.

— Фрея! — Нейт държеше тялото ѝ, мокро и тежко, притискайки го до гърдите си, и тичешком излезе от пламъците. Закашля се и се стовари на земята заедно с нея, надвит от липсата на кислород в собственото му тяло. Притегли я в обятията си и отметна косата от лицето ѝ. Кожата ѝ бе гореща, но не изглеждаше обгорена. Мокрите кърпи я бяха предпазили поне от това.

— Фрея. — Намести ухо до гърдите ѝ, но не чуваше нищо от пращания огън в бунгалото.

— По дяволите! — Отдръпна се и постави пръстите си срещу устата и носа ѝ. Стори му се, че усеща движението на въздуха, но не можеше да определи дали бе от дъха ѝ или ветреца.

— По дяволите! — повтори той, обзет от паника. Някъде в далечината воят на сирени се усилваше, а под него земята сякаш се тресеше, но в центъра на вниманието му, като в малка сфера, оставаха само той и Фрея. Притисна лице до нейното, докосна устните ѝ със своите и изрече единствената истина, в която бе сигурен.

— Не сме приключили — каза той. — Имаме бъдеще.

Отдръпна се и погледна лицето ѝ, съсредоточен върху красотата ѝ, спомняйки си усмивката ѝ. Не сме приключили, помисли си,

безпомощно взрян в нея.

Имаме бъдеще.

И тогава тя се изкашля.

— Божичко! — възкликна той, като я притегли в прегръдките си и я залюля, докато тя се давеше и си поемаше въздух. Ръцете ѝ се повдигнаха внезапно, сякаш за да го отблъснат, но той я притисна до себе си, докато се успокои.

— Добре си! — каза Нейт. — Държа те. Добре си. — Отдръпна се, постави ръка на лицето ѝ и впи очи в нейните — разширени, стъклени и изпълнени с паника. — Добре си.

Тя отново се изкашля и тялото ѝ се сгърчи в спазми, а той се молеше на бог да е прав. Беше жива, това беше важното.

Притегли я към себе си и я прегърна, докато кашлицата премина в хлипане и Фрея се вкопчи в него. Тя понечи да каже нещо, но успя само да зяпне в опит да си поеме въздух.

Той приглади косата ѝ.

— Не говори, чуваш ли. Просто дишай бавно и равномерно.

— Има ли още някой вътре?

Нейт се обърна в посоката на гласа и изведнъж малкото мехурче, в което бяха с Фрея, се спуска. Всичко се усили — сирените, крясъците, профучаващите автомобили в къмпинга — и тогава един от гласовете достигна до него.

— Сър! — Нейт вдигна очи и видя, че един пожарникар му вика сред глъчката около тях. — Има ли още някой в бунгалото?

— Не — опита се да изкрещи Нейт, но имаше усещането, че дробовете му са пълни с шишове. Само се закашля и поклати глава. Някой се опита да му отнеме Фрея, но той не я пускаше. След това почувства как нечий ръце го повдигат, за да го изправят на крака, но въпреки това не искаше да я пусне. Тя също се държеше за него, обвила силно шията му с ръце, а дробовете ѝ се напрягаха да дишат през кашлицата и плюенето.

Линейката току-що се бе появила, а светът около него се завъртя. Парамедиците извадиха носилка и той положи Фрея върху нея, като се подпря, за да запази равновесие. Очите ѝ потрепнаха и се затвориха, а един мъж от екипа постави кислородна маска на лицето ѝ.

— Тя ще се оправи ли? — попита Нейт с възможно най-силен глас, но изглежда мъжът не го чу. Усети ръка върху рамото си и когато

се обърна, видя една жена от екипа с надпис на якето ѝ: Луси.

— Сър, трябва да ви подам кислород — каза тя, като обгърна раменете му с ръка и го поведе към микробуса на чиито задни врати пишеше: „Спешна помощ на Кемп Каунти“.

Замайването отмина и той попита отново:

— Тя ще се оправи ли?

Луси хвърли поглед към един от колегите си, който се грижеше за Фрея. Той направи някакъв жест с ръка и Луси кимна.

— Трябва да я откарат в спешното — отвърна тя. — А в момента вие се нуждаете от кислород.

— Добре съм — каза Нейт, кашляйки. — Трябва да отида с нея.

— Искате да ѝ помогнете ли? — попита Луси, като непреклонно го дърпаше към микробуса. — Не пречете.

Нейт преглътна с усилие, докато двама парамедици плъзнаха носилката с Фрея в линейката и скочиха вътре, затваряйки умело вратата след себе си. Лампата се включи и линейката бързо се отдалечи.

Те щяха да се погрижат за нея. Щеше да се оправи. Затвори очи и го повтори наум, опитвайки се да повярва. Тя ще се оправи, тя ще се оправи.

Луси извади кислородна бутилка от микробуса и постави маска на носа и устата му.

— Дишайте бавно — каза тя. — Дишайте колкото можете по-дълбоко.

Жената извади сгъваем стол за къмпинг. Той се опита да си поеме дълбоко дъх, но дробовете му блокираха и се преви от кашлица до превозното средство, докато зрението му се замъгли от черни точки.

— Добре — каза тя, когато Нейт отново можеше да стои изправен. — Просто седнете тук...

— Тате!

Нейт вдигна очи и видя Пайпър да тича към него, а Руби я следваше. Момиченцето се хвърли в прегръдките му и се притисна силно.

— Миличка, татко ти трябва да поседне — каза Луси, после сложи ръце на раменете му, издърпа каишките на маската, докато тя прилепна към лицето му, и добави. — Дишайте. Бавно и дълбоко.

Пайпър се настани на земята до него и положи глава на коляното му. Той я погали по косата и погледна към димящото бунгало. Все още можеше да види оранжеви пламъци вътре, но пожарникарите ги обливаха и пушекът преобладаваше.

Пое дълбоко дъх и този път дробовете му не протестираха толкова много. Вдигна очи и видя как Руби го наблюдава от няколко крачки разстояние, наметната с плетена жилетка и кръстосала ръце отпред. Лицето ѝ бе изопнато, а в погледа ѝ се четеше дълбока загриженост. Нейт протегна ръка, тя се приближи и я пое, треперейки.

— Добре ли си? — попита с твърд глас.

Той кимна Тя потупа ръката му и я стисна по-силно, кимайки в посока на бунгалото.

— А Фрея?

Нейт свали маската със свободната си ръка.

— Жива е. Откараха я в спешното.

— Ще се оправи — каза Руби. — Пусна ръката му, но остана наблизно, обгърнала раменете му. — Ще се оправи. А сега си сложи отново проклетата маска — нареди тя. — Вече прояви достатъчно героизъм за една нощ.

Нейт отново си сложи маската, но само за секунда, преди да му хрумне нещо и да я свали пак. Сведе очи към Пайпър, която бе отпуснала глава на коляното му и наблюдаваше огъня. Обърна се към Руби и погледите им се срещнаха, а устните ѝ се свиха, когато разбра въпроса му.

— Няма я — отвърна тя, като кимна към номер две, където колата на Ники подозрително липсваше. — Избяга веднага след теб. Огромен шок.

Нейт отново си сложи маската и докосна ръката на Руби върху рамото си, после я отпусна на тила на Пайпър. Щеше да се занимава с Ники по-късно.

Точно сега имаше по-важни неща, за които да мисли.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оу! Помисли си Фрея. Всичко бе черно, а главата ѝ пулсираше и тялото ѝ бе твърде тежко, за да го помръдне. Отвори очи и им даде време, за да се адаптират към сенките в стаята. Първото нещо, върху което успя да се фокусира, бяха белите квадратни пана на тавана. Някъде зад нея нещо хвърляше меко синкаво сияние в мрака. В ноздрите ѝ навлизаше хладен въздух от тръбичките, които бяха закрепени около страните ѝ.

Кислород.

Не беше в рая. Нито в ада.

Болница.

Можеше да го понесе.

За миг остана да лежи неподвижно. Освен туптенето в главата ѝ, всичко изглеждаше наред. Помръдна пръстите на десния си крак, после на левия. Нямаше болка. Сви неумело дясната си ръка в юмрук. Нямаше болка. След това се опита да раздвижи лявата си ръка и нещо я прободеше. А и имаше нещо топло, което лежеше върху пръстите ѝ.

Погледна надолу. Беше друга ръка. Силна, топла и поочернена.

Наклони леко глава и го видя. Лицето му бе измито набързо, но все още имаше черни петна около косата и челюстта му. Русата му коса бе потъмняла от сажди и поопърлена от едната страна. Брадичката му опираше в гърдите, които се повдигаха и снижаваха бавно от съненото му дишане, а ръката му бе протегната към края на леглото ѝ, където пръстите му почиваха върху нейните.

Стъклената врата на стаята се плъзна и влезе ниска, закръглена сестра, която се завъртя чевръсто около спящия Нейт, за да провери компютърния екран над главата му. Записа си някакви числа, след това заобиколи от другата страна на леглото на Фрея, където издърпа празната банка от прозрачна течност от кукичката на системата, преди да забележи, че пациентката е будна.

— Хей — каза сестрата тихо. — Как се чувствате?

— Боли ме глава — отвърна Фрея. Гърлото ѝ дращеше леко, но можеше да говори. Това сигурно бе добър знак.

— Не съм изненадана. Бяхте доста обезводнена. — Сестрата се усмихна с една от онези тренирани, успокояващи усмивки. — Вижте, ще попитам лекаря дали мога да ви донеса нещичко.

— Благодаря — каза Фрея. — Би било чудесно.

Ръката върху нейната потрепна и когато обърна глава, Нейт се бе събудил.

— Как е тя? — попита той сестрата с тих, дрезгав и прегракнал глас.

Тя посочи с глава към пациентката.

— Попитайте я сам.

Нейт премигна няколко пъти и след това погледна Фрея. Очите им се срещнаха и по лицето му бавно плъзна топла усмивка.

— Хей — каза той с тих, но все пак силен глас. Глас, на който едно момиче можеше да се опре. — Как си?

Фрея се опита да отговори ведро и небрежно, но бе твърде уморена, за да скрие щастieto, че го вижда. В крайна сметка успя само да изскимти, докато глупавите сълзи потекоха по страните ѝ.

Усмивката му помръкна.

— О, ей! — Той грабна една салфетка от кутията на таблата в края на леглото и се наведе над нея, попивайки ги. — Всичко свърши. Добре си. Всичко е наред.

— Зная — каза тя, подсмърчайки. — Просто страдам от онова глупаво заболяване на очите...

Когато се усмихна, бръчките в ъгълчетата на очите му изглеждаха по-дълбоки заради саждите.

— Вярно. Бях забравил.

Сестрата я докосна леко по рамото.

— Ще отида да попитам за болкоуспокояващи. — Наведе се над леглото, хвърли закачлив поглед към Нейт и после заговори настрани към Фрея. — Междувременно, за да не загазя, задето съм позволила да наруши часовете за посещение, той ви е съпруг, докато сте в болницата, разбрахме ли се?

— Тъм. Разбрахме се.

Сестрата се изправи.

— Чудесно!

Докато тя се отдалечаваше, Фрея повдигна очи към Нейт, който сви рамене.

— Идеята беше нейна.

— Знаех си, че ще се опиташ да се ожениш за мен — каза Фрея.

— Да. — Пое ръката ѝ в своята. — Ами трудно е да се откажеш от старите навици.

Със свободната си ръка посегна и отмести кичур коса от челото ѝ. Спокойствието, което ѝ носеше неговото присъствие, бе поразително. Позволи си да се отпусне за момент, но след това я връхлетя прилив на паника, и преди да успее да я изрази с думи, стисна по-силно ръката му.

— Какво? — попита той, като се наведе по-близо. — Добре ли си?

— Пайпър — каза тя. — Руби.

— Добре са. — Прокара ръка през косата ѝ, без да отмества очи от нейните. — Не се тревожи за тях.

Фрея се отпусна, но в дълбините на съзнанието ѝ все още нещо я безпокоеше. Спомни си цигарата, която бе хвърлила, и отново се оживи.

— О, господи — каза тя. — Нейт, бунгалото...!

Той посегна и отмести косата от лицето ѝ.

— Ей, не се тревожи за това.

— Изобщо не помислих. Смятах, че съм стъпкала цигарата, но явно не съм. — Преглътна и очите ѝ отново се наляха със сълзи. — Много съжалявам.

Той я изгледа объркано, а после го осени прозрението.

— Мислиш, че ти си предизвикала пожара?

Мозъкът ѝ блокира, докато търсеше друго обяснение.

— Не съм ли?

Нейт поклати глава.

— Не. Все още разследват, но явно трябва да е било палеж, за да се разрасне толкова бързо. — Той преглътна и само за секунда тя успя да види напрежението и гнева в очите му, после изражението му се промени и той ѝ се усмихна. — Но не е нужно да се тревожиш за това.

— Как не! — Някой се опита да ме убие, но няма нужда да се тревожа.

— Фрея?

Тя наклони глава, за да го погледне.

— Не съм се обадил на семейството ти — каза той. — Ако ми дадеш имена и телефонни номера, мога да ги уведомя за случилото се.

Цялото ѝ тяло се напрегна при тази мисъл.

— Не.

Нейт направи пауза за момент.

— Но... сестра ти, баща ти...

— Не е нужно да знаят — отвърна Фрея. — Добре съм. Защо да ги тревожим?

— Защо ли? — Нейт изглеждаше смаян. — Та те са твоето семейство, Фрея. Ако нещо подобно се случи на Пайпър...

— Тя е дете.

— Няма значение — възпротиви се той. — Ако нещо се случи с нея, искам да зная.

— При нас не е така — обясни Фрея. — Аз съм тази, която се притеснява. Аз съм тази, която се втурва да оправя нещата. Флин е онази, която се дъни в работата и за малко не я убиват разни луди, а аз...

Не се нуждае от никого. Тя знаеше, че звучи зле, затова млъкна. Беше твърде уморена, за да обяснява защо това е разумно, тъй че затвори очи и си пое дълбоко въздух. Усети бавно движение и нежните устни на Нейт се притиснаха към челото ѝ. Искаше да заплаче просто от облекчение, че е до нея. Когато вдигна поглед, той ѝ се усмихваше.

— Добре — каза Нейт. — Няма да повдигам въпроса повече. Само си почивай и не се тревожи за нищо, чу ли?

— Разбира се. Бунгалото ти изгоря, а някой се опита да ме убие. — Фрея отпусна глава на възглавницата, подвластна на умората. — Няма за какво да се безпокоя.

— Да. — Той отново седна на стола и тя можеше да види колко бе уморен.

— Трябва да си вървиш вкъщи — каза младата жена. — Наспи се. Денят беше дълъг.

Усети ръката му върху своята и изви глава, за да го погледне. Изглеждаше смазан от умора, очите му бяха зачервени, а тялото му почерняло от сажди, но когато ѝ се усмихваше, изчезваше всичко лошо, както силният вятър отвява окапалите листа.

— Тук ми е добре — заяви той.

Тя затвори очи, стискайки пръстите му.
— Както кажеш, капитане.

Руби сънуваше, че живее в хотел с четиридесет и четири котки, когато лекото почукване на вратата на спалнята я събуди. Вдигна глава от възглавницата, моментално разсънена, и провери как е Пайпър, която спеше до нея, а от полуотворената ѝ уста долиташе бебешко хъркане.

Децата можеха да спят при всякакви обстоятелства. Руби ѝ завиждаше за това. Взе халата си от пода и го нахлузи, завързвайки бързо колана на възел, преди да отвори вратата. Беше Нейт с вид на човек, който буквално е бил в ада и се е върнал.

— Нуждаеш се от душ — каза Руби.

— Да — отвърна той, а очите му бяха замъглени. — Сигурно.

Тя се надигна на пръсти и огледа косата му.

— А вероятно и от подстригване.

— Благодаря, Руби — отвърна Нейт.

Тя се отпусна на цяло стъпало и го погледна.

— Как е Фрея?

— Добре. Позволиха ми да я прибера вкъщи. Спи в леглото ми.

Възрастната жена повдигна вежди, а той побърза да отговори:

— Аз ще спя на дивана.

— Добре.

Той надникна в стаята.

— Пайпър добре ли е? — попита.

— Добре е — отвърна Руби. — Снощи беше малко изплашена, затова се сгуши в леглото при мен. Донесе и пожарогасителя.

Веждите му се повдигнаха.

— Шегуваш се.

— Това е новата ѝ подсигуровка. Ще трябва да вземем още един за кухнята.

— Ще си го запиша в списъка със задачите — каза той.

Руби хвърли поглед зад себе си. Детето още спеше, но за сигурно затвори вратата и сниши глас.

— Какво научи?

Нейт поклати глава.

— Нищо ново. Подозират, че е имало бензин, но трябва да изчакаме разследващите да направят някои тестове и да анализират доказателствата, които са събрали снощи. — Лицето му се напрегна. — Искане ми се да знам само как го е направила.

Руби усети леден възел в стомаха си.

— Мислиш, че Ники го е извършила?

— Ами... да. Отмъкна ме от Фрея точно преди пожара, а след това изчезна. Не знам защо би направила подобно нещо. И преди не беше наред, но... Не знам. — Пое си дълбоко дъх и прокара ръка по темето си, после попита. — Руби, татко имаше ли... ще ти прозвучи налудничаво. Имаше ли някаква специална чиния или нещо подобно?

Руби запази непроницаемостта си изражение.

— Каква чиния?

— Не знам. Когато Ники ме довлече тук, каза, че търси чиния с лилава линия по края. Твърдеше, че, ако не я намери, някой ще нарани Пайпър.

Цялото ѝ тяло се скова.

— Кой ще нарани Пайпър?

— Не знам. Изглежда ми непонятно. Може да е било само някаква примамка, която да ме ангажира, докато бунгалото гореше. Не знам. Просто... — Прокара ръце през косата си, видимо изтощен. — Не си виждала нещо подобно, нали?

Руби постави ръка върху неговата.

— Изкъпи се. Наспи се и ще говорим по-късно.

Той потри лицето си с ръка.

— Да. Но не мисля, че ще мога да заспя. Ще се измия и ще приготвя закуска. Какво ще кажеш за палачинки?

Тя се усмихна.

— Но този път да не е нещо префърцунено. Ако сляза и те видя да палиш банани, ще си имаме разправия.

Нейт се усмихна и кимна.

— Хубаво. Нищо префърцунено.

— Добро момче. — Руби се обърна и влезе в стаята си, но се спря и извърна, когато той я повика по име. — Да?

— Благодаря ти — каза Нейт. — Знам, че не съм ти син и Пайпър не ти е внучка. Не си длъжна да правиш за нас каквото и да е. Но, въпреки... — Въздъхна тежко. — Оценявам го.

Руби кимна, после премигна с усилие и прочисти гърлото си.

— Е, върви да се измиеш.

Нейт се запъти по коридора към банята. Руби го проследи с поглед, тихо влезе в стаята си. Затвори вратата след себе си, облегна се на нея и изпусна въздуха, който сякаш бе задържала от шест месеца.

Време беше.

— Руби?

Усмихна се и погледна към леглото, където Пайпър седеше и разтъркваше очи.

— Колко е часът?

Погледна към часовника на нощното шкафче.

— Около девет.

— О! — Детето премигна отново. — И днес няма да ходя на училище?

— Не, но това не означава, че ще се изтезаваш цял ден. Върви в стаята си и се облечи. Бащата ще прави палачинки, след като си вземе душ.

— Добре. — Пайпър се измъкна от леглото, взе пожарогасителя и го понесе със себе към вратата. Спря се на прага и погледна към Руби, а едното ѝ око все още примижаваше. — Нали няма да пали бананите?

Руби се разсмя.

— Не, скъпа. Не и този път.

— Хубаво. — Детето кимна и излезе, влачейки след себе си пожарогасителя като непослушно плюшено мече. Възрастната жена я наблюдаваше как си отива, а усмивката на устните ѝ избледняваше.

Това хлапе щеше да ѝ липсва.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фрея седеше на ръба на леглото на Нейт и се взираше в сините болнични дрехи, които сестрите ѝ бяха дали, за да се прибере вкъщи. Опитваше се да приеме факта, че всъщност това беше целият ѝ гардероб в момента. Все едно бе съвсем гола. Нямаше мобилен телефон в чантата, нито лаптоп, нито осемсантиметрови токчета, с които да прободне конкуренцията.

Чувстваше се почти свободна.

Чу се леко почукване на вратата.

— Влез — каза тя, като стана бавно от леглото. Крайниците все още я наболяваха, но предвид ситуацията, можеше да го преживее.

Вратата се откря и Пайпър провря главата си през нея. Кафявите ѝ очи бяха ококорени и нерешителни.

— Будна ли си?

— Да — отвърна Фрея и приглади завивките върху леглото на Нейт.

— Тъкмо се канех да сляза долу. Чух да се споменават палачинки.

— Да, татко ги приготвя в момента. Изпрати ме да те нагледам и да питам дали си гладна.

— Умирам от глад — каза Фрея. — Особено щом баща ти готви.

— Радвам се, че си добре — каза изведнъж Пайпър. Хлапето имаше навика да сменя темата внезапно.

— Аз също — отвърна Фрея. — Ти беше тук, нали? В безопасност?

— Да — кимна детето, намествайки се на края на леглото. — Но бях изплашена. Шантаво е. Слушал си за подобни пожари, но никога не си допускал, че ще се случи на теб.

Фрея я наблюдава около минута, питайки се дали Пайпър знаеше за бензина и палежа.

— Да, шантаво е.

Остана неподвижна за момент. Пайпър седеше и подритваше с крака, описвайки хаотични кръгове — сигурен знак, че иска да ѝ каже нещо. Седна на леглото, на около метър от нея, и зачака.

— Сега ще си заминеш ли? — попита момичето най-сетне.

— Не зная какво ще правя — отвърна искрено Фрея. — Всъщност нямах много време да мисля за това.

Пайпър вдигна очи към нейните.

— Влюбена ли си в баща ми?

Ето ти я рязката промяна.

— Какво те кара да зададеш подобен въпрос?

Пайпър потисна усмивката си и отмести поглед, а бузите ѝ се изчервиха.

— Само защото съм дете, не означава, че не виждам какво става.

— Ами — започна Фрея, но млъкна, когато осъзна, че няма представа как да отговори на хлапето. Какво се очакваше да каже? Не съм влюбена в баща ти, но със сигурност се наслаждавах доста на пениса му напоследък?

— Той е щастлив с теб — каза Пайпър. — Дори и когато беше ядосан на майка ми, щом ти влезеше в стаята, отново ставаше щастлив.

Фрея се засмя.

— Не че искам да се хваля, но въздействам по този начин на много хора. Това е естествено за момичета като нас, Пайпър. Просто носим щастие, където и да отидем. Извън нашата власт е.

Детето наведе очи.

— Аз не съм такава.

— Как ли пък не! — каза Фрея. — Не се подценявай, хлапе. Ако допуснеш тези мисли сега, никога няма да се отървеш от тях.

Пайпър я погледна и лека усмивка трепна по крайчета на устните ѝ.

— И той те прави щастлива. Виждам го.

Фрея стана от леглото.

— Палачинките ще изстинат, ако не побързаме.

Пайпър също се изправи и блъсна с раменете си Фрея, докато минаваше покрай нея.

— Харесваш го. Мислиш, че е сладък.

— Млъквай — каза Фрея през смях.

— Обичаш го — затананика закачливо детето. — Искаш да се омъжиш за него.

— Не е вярно! — Излязоха в коридора и тя обгърна раменете на Пайпър. — И ще държиш голямата си уста затворена пред баща си, иначе ще му кажа за Мат Хартли.

Пайпър зяпна и я стисна за ръката.

— Не! Не!

Фрея прочисти гърлото си и се провикна към стълбите:

— Хей, Нейт! Имам да ти кажа нещо!

— Не! Ненене! — умоляваше я детето, като я дърпаше за ръката и се смееше.

Фрея вдигна предупредително показалеца си.

— Постигнахме ли разведряване на отношенията?

Пайпър премигна.

— Какво е това?

— Ако ти си мълчиш, и аз ще си мълча.

— О! — Тя заподскача нагоре-надолу. — Да, да, да! Пълно разведряване!

— Какво става там горе?

Фрея погледна надолу и видя Нейт да стои с праметната през рамо кухненска кърпа и да ги наблюдава с подозрение.

— О... нищо — отговори тя, а после подаде ръка на Пайпър, която я разтърси. — Тъкмо слизаме за палачинки.

Направи жест на момичето да мине първо и то буквално се изстреля по стълбите покрай баща си. Нейт я изгледа, а след това насочи въпросителен поглед към Фрея, която слизаше със спокойна крачка.

— Какво сте замислили вие двете? — попита той с усмивка.

— О, нищо. Изкъпал си се. — Стигна до последното стъпало и посегна към опърлената му отстриани коса. — Нуждаеш се от подстригване.

— Супер — каза той. — Рискувам живота си, за да те спася, а получавам само критика за прическата си?

— Ако си изиграеш картите добре — прошепна тя, — ще получиш повече от това.

Погледна нагоре към него, в палаво и весело настроение, но нещо в погледа му спря дъха ѝ и за пръв път ѝ хрумна мисълта, че

може би вече не си играеха.

— Е — каза тя. — Умирам от глад.

Нейт кимна към кухнята.

— Тогава да те нахраним.

Влязоха заедно. Той издърпа един стол и я настани на него, а след това отиде да довърши палачинките. Фрея разгърна салфетката на скута си и забеляза, че Пайпър я гледа и се подсмихва. Озърна се, за да се увери, че никой не ги наблюдава, после ѝ се изплези.

В тази къща имаше поне един човек, пред когото винаги знаеше как да се държи.

Руби запази мълчание по време на закуската и наблюдаваше как Фрея флиртува с Нейт, и се шегува с Пайпър. Колкото и да харесваше Фрея, смяташе, че всичко се случва прекалено бързо за нея и семейството. Твърде много проблеми оставаха неразрешени, а Пайпър бе твърде уязвима. Нейт можеше да се грижи за себе си — и изглежда правеше точно това, — но моментът не бе подходящ детето да се привързва толкова много към някой като Фрея. Съществуваше и въпросът за чинията, който трябваше да се изясни, и то скоро, а тя трябваше да подбере правилното време, за да не влоши нещо.

Фрея беше добра жена, но усложняваше всичко, а точно сега не можеха да си го позволят.

— И така, Фрея — каза най-сетне Руби, докато Нейт бе зает със съдовете. — Как се чувстваш?

— По-добре, благодаря — усмихна се тя.

— Полетът ти не беше ли днес?

Очите им се срещнаха.

— Не, билетът ми е без фиксирана дата. Надявах се да се прибера днес, но...

— Няма да си тръгваш, нали? — попита Пайпър.

Фрея бавно пренесе вниманието си от Руби към нея.

— Все още не съм сигурна какво ще се случи.

— Тогава можеш да останеш! — ухили се детето.

Водата спря и Нейт се приближи до масата. Руби се облегна в стола си и потънал мълчание. По-късно отново щеше да има възможност да повдигне въпроса.

— Пайпър — каза Нейт, — нямаш ли някаква домашна за писане?

— Не — отвърна тя. — Накара ме да я напиша в петък следобед, забрави ли?

— Е, върви в стаята си и си поиграй — каза той. Изглеждаше нетърпелив да я отпрати.

Момичето скочи.

— Добре. — Обърна се към Фрея. — Искаш ли да поиграем на „Плейстешън“-а?

Фрея се усмихна и явно се готвеше да приеме предложението на хлапето, когато Нейт се намеси:

— Не, Пайпс. Трябва да поговоря с Фрея и Руби за нещо. Разговорът е за възрастни.

И с двете? — помисли си Руби, а после погледна към Фрея, която ѝ хвърли същия въпросителен поглед.

— Значи ме разкарваш? — Пайпър сви рамене. — Боже, просто кажи така.

Размени поглед с Фрея и се отправи нагоре. Нейт стоеше, опрял ръце на облегалката на стола. Изчака, докато от горния етаж долетя звукът от затварянето на вратата на дъщеря му, после седна и погледна подред към Руби и Фрея.

— Взех някои решения — обяви той. — И исках да ги обсъдя с вас двете.

— Това ми звучи като семеен разговор — каза Фрея и понечи да стане от масата. — Не включвай и мен от любезност. Мога да...

— Не — възпротиви се той, поставяйки ръка върху нейната. — Това засяга и теб.

Очите им се срещнаха за секунда, после тя кимна и седна. Руби отпи от кафето си, любопитна да разбере какво се случва.

Нейт се облегна и отпусна ръце на масата пред себе си, взирайки се в тях, докато говореше.

— Обадиха се партньорите ми от ресторанта. Лулу — погледна към Фрея — тя беше заместничката ми, пое нещата, когато заминах. Както и да е, Лулу ще напусне, ако не я назначат за постоянно.

Фрея се наведе напред.

— Е, не могат да го направят. Ресторантът е твой. Ти си главният готвач.

— Отсъствам вече шест месеца. Лулу е внесла промени в менюто. Нещата явно вървят, а не е лесно да се намери добър главен готвач. — Сви дланите си и се взря в тях на масата.

— Значи — каза Фрея, — ще се върнеш?

Руби усети как гърбът ѝ се скова. Нейт се поколеба за момент, после поклати глава.

— Предложиха да откупят дяла ми от ресторанта. Ще приема предложението.

Стомахът на Руби се преобърна.

— Защо би го направил, Нейт?

— Виж — започна Нейт, — зная, че искаше да се преместиш в Орегон и да живееш близо до сестрите си, а парите от продажбата на това място щяха да го направят възможно. Но аз все още мога да го осъществя. Направиха ми щедро предложение. — Посегна и я потупа по ръката. — Не се тревожи. Ще се погрижа за теб.

Руби отдръпна ръката си.

— Този ресторант означава всичко за теб. Не могат ли да поизчакаат още малко?

— Изминаха шест месеца — отвърна Нейт. — Ако не се върна веднага, ще останат без готвач, а това би съсипало бизнеса. А и не мога да си тръгна. Имам предвид цялата история с Ники, пожара... Не мога да подложя Пайпър на петнадесетчасовия си работен ден точно сега. Жената, която се грижеше за нея, се премести при друго семейство... Просто няма да е честно спрямо детето ми. — Сви рамене, а лицето му изобщо не изглеждаше спокойно. — А и това сменя напрежението от плещите ми. Сега ще имам време да намеря чинията или каквото и да е, а парите от ресторанта ще ми дадат някакъв начален капитал, за да поправа това място. — Огледа се наоколо, сякаш стените го притискаха. — Ще го направя печелившо. Което означава... — Обърна се към Фрея. — Съжалявам. Няма да продам земята.

Фрея изглеждаше объркана.

— Каква чиния?

Той прокара ръка по лицето си.

— Точно преди да изчезне Ники каза нещо за една чиния с лилава ивица по края и това съвпаднаше с описанието на предмета, който баща ми искаше да открия, но... В момента дори не ми пука за това. Просто искам да постъпя правилно спрямо Пайпър. — Направи

пауза за момент, гледайки Фрея. — Съжалявам. Зная, че тази сделка бе важна за теб.

— Каква сделка? — попита Руби.

Фрея се позабави, но откъсна очи от Нейт и погледна Руби.

— Баща ми ме изпрати да купя това място. Затова съм тук.

Руби се обърна към Нейт.

— Не си ми казал.

Фрея вдигна чашата с кафето си и промърмори:

— Вероятно защото не е искал да ти признае, че е отхвърлил два милиона долара.

Руби плесна с ръка по масата.

— Два милиона долара? Отхвърлил си два милиона долара за този имот? Да не си се побъркал?

— Въпросът е спорен — каза Фрея.

— Да, такъв е. — Нейт се обърна към Руби и искаше да каже нещо, но тя направи жест с ръка.

— Не ми казвай, че си отказал, за да спазиш думата, която даде на баща си.

Руби се хвана за главата.

Фрея остави чашата си и веждите ѝ отново се сключиха.

— В това няма никакъв смисъл.

— Без майтап... — Руби се пресегна и удари Нейт по ръката. — Два милиона долара!

Той сви рамене, а Фрея поклати глава.

— Не, имах предвид, защо баща му би искал да открие някаква си чиния, за бога?

Руби се облегна. Нещата бяха много по-зле, отколкото мислеше, че могат да станат. Погледна към Нейт.

— Няма да се откажеш от ресторанта, нали?

Той изглеждаше решен.

— Смятам, че така е най-добре за Пайпър. Мога да отворя ресторант и по-късно, но тя няма вечно да е дете. Така че, това е. Спрете да спорите с мен. Решено е. Вече се обадох и им казах, че приемам предложението.

Стомахът на Руби изкъркори. На света нямаше достатъчно лекарства против киселини.

— Какво си направил?

Нейт въздъхна.

— Обадох им се тази сутрин. Свършено е.

— Не! — възпротиви се Руби. — Обади им се пак.

— Чиния с лилава ивица — каза Фрея, потънала в собствения си свят от другата страна на масата. — Това е толкова страшно. Ники каза ли нещо друго за нея?

Нейт прокара ръка по челото си. Руби го разбираше и също щеше да страда, ако току-що бе отхвърлила два милиона долара.

— Ами тя е златна по края — каза той — и има някаква птица в средата.

— Орел — промърмори възрастната жена.

Нейт се обърна към нея.

— Руби, ще спазя обещанието си към теб. Ще ти дам парите да се преместиш в Орегон. Само че ще трябва да минат няколко седмици. Ще има адвокати и работа по документите, вероятно ще трябва да пътувам до Синсинати...

— О, за бога! — Руби не можеше да издържа повече. По дяволите точния момент. Трябваше да му каже за чинията сега. Хвърли салфетката на масата и се изправи. — Последвайте ме.

Нейт размени поглед с Фрея и отново погледна Руби.

— Защо?

Тя изви очи нагоре и излезе от стаята.

— Просто елате с мен.

Изкачиха стълбите, спряха до вратата на Пайпър и Руби надникна. Детето седеше на пода, погълнато от играта на конзолата.

— Ти стой тук! — нареди Руби, а момичето отвърна „Да, по-късно“, сякаш изобщо не бе чуло.

Добро хлапе.

Руби затвори вратата, след това погледна към Нейт и Фрея, които я наблюдаваха и чакаха. Прекоси коридора до спалнята си и отвори, като изчака и двамата да влязат, преди да пристъпи вътре и да затвори след тях. Подмина Нейт и Фрея и запретна килима, след това махна дъската от пода. Коленичи, бръкна в празното пространство и извади кутията.

— Намерих я две седмици след като дойдохте с Пайпър — обясни тя, гледайки кутията, докато говореше. — Скрих я, защото не исках да си тръгвате. А после, колкото по-дълго я укривах, толкова

повече ми се искаше да не си отивате, затова не ви казах нищо. — Подаде кутията на Нейт и се приготви да срещне погледа му. — И се извинявам.

Отдръпна се и седна в края на леглото. Не ѝ оставаше друго, освен да чака.

Нейт я погледна, а после и кутията в ръцете си.

— Баща ми е искал да открия голяма лилава кутия за дамски принадлежности?

Фрея го побутна с лакът и наведе глава към рамото му, като заговори тихо.

— Защо не я отвориш? — предложи тя.

— О, да. — Отмести закопчалката и отвори капака.

Руби не отместваше очи от пода.

— Е, ето, Нейт. Сега можеш да спазиш думата, дадена на баща ти, и да се върнеш в ресторанта. — Чу звука от затваряща се кутия и преглътна с усилие, после се изправи от леглото. — Ще започна да си стягам багажа.

— Почакай — каза Нейт. — За какво говориш, по дяволите, Руби?

Мили боже! Знаеше, че е прекарал тежка нощ и вероятно не беше спал много, но тази сутрин наистина загряваше бавно.

— Чинията — каза тя, но докато думите излизаха от устата ѝ, внезапно я осени мисълта, че кутията ѝ се бе сторила много лека, докато я вдигаше от пода. Грабна я от ръцете му и я отвори, а след това — просто за по-сигурно — я обърна и разтърси.

Чинията я нямаше.

— Кучи син! — възкликна тя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нейт седеше на дивана, взирайки се в шарките на дървения под.
Умът му блуждаеше в милиони посоки.

Руби го бе излъгала.

Той всъщност търсеше чиния.

Бе загубил ресторанта.

Оставаше в Айдахо.

Ники бе казала истината.

Някой бе заплашил Пайпър и този някой вероятно щеше да се върне за онази чиния, каквато и да бе тя, по дяволите.

И където и да се намираше.

А той отново бе там, откъдето бе започнал — търсеше предмет, който нито желаше, нито разбираше. Само че този път не кариерата му бе заложена на карта, в опасност бе Пайпър.

— Кучи син! — каза той и потърка очите си. По стълбите се чува стъпки, но той не свали ръце от лицето си, докато Фрея не се настани на дивана до него.

— Как си? — попита тя.

— Супер. — Постави ръка на коляното й. — А ти? Добре ли се чувстваш?

— Екстра съм — отвърна тя. — И престани.

— С кое?

Тя го стрелна с поглед.

— Да се тревожиш за мен. Добре съм. — Стана от дивана. — А сега, хайде.

Той се взря в нея.

— Какво?

— Не си спал от два дни. Ще си легнеш.

Той поклати глава.

— Не мога. Трябва да помисля.

Тя се пресегна и хвана ръката му.

— Мисли в леглото.

Нейт се изправи, твърде уморен, за да спори с нея.

— Но Пайпър...

— Не се притеснявай — каза Фрея, като го водеше към стълбите.
— Руби и аз ще стоим при нея.

— Исусе! — промърмори той. — Руби. — Предполагаше, че е трябвало да очаква изненади от нея — все пак бе живяла с баща му осем години — и въпреки това не бе очаквал да го излъже така.

Но в момента не можеше да мисли за това. Не можеше да мисли за нищо. Послушно последва Фрея нагоре по стълбите и освободи съзнанието си. Фрея отвори вратата на спалнята му и отстъпи встрани, за да мине той. Нейт влезе, отпрати се към леглото и се свлече върху него. Дявол да го вземе, колко бе хубаво да полегне. Фрея повдигна завивките от другата страна на леглото и се настани до него.

— Ти си невероятна — каза той.

Тя завъртя очи.

— Е, вече няма спор — изтощението наистина те кара да бълнуваш.

— Може би — отвърна Нейт. — Остани тук с мен.

Тя сбърчи чело.

— Сигурно се майтапиш.

Той се засмя.

— Не заради секса. Просто... — Взираше се в нея и се опитваше да изрази с думи чувствата си. Не можеше да го обясни, нито да го осмисли, нито да се аргументира. Знаеше само, че ако Фрея излезеше през вратата, със сигурност част от него щеше да умре. В този момент нуждата му от нея се простираше отвъд секса, отвъд думите. Тази нужда просто съществуваше и Нейт се надяваше, че тя ще го разбере, без да му се налага да обяснява, защото не можеше.

Фрея го гледаше, а мозъкът ѝ се напрягаше зад сините ѝ очи, после просто кимна и се сгуши на леглото до него. Отпусна глава на гърдите му и той я прегърна. Двамата си пасваха така добре, че той се чудеше как е прекарал живота си досега, без да осъзнае, че тя липсва в него.

Разбира се, всичко това изглеждаше объркано, но не го бе грижа. Тя беше с него, а в този момент само това имаше значение.

Фрея вдигна глава от гърдите на Нейт и се намести така, че да вижда лицето му. Ръката му се бе изплъзнала от талията ѝ и паднала на матрака преди повече от час. От известно време разбираше, че трябва да стане и да задвижи нещата, но мисълта да се откъсне от него изискваше повече енергия, отколкото имаше.

И все пак трябваше да действа.

Тя се отдръпна внимателно и се измъкна от леглото. Хвана дръжката на вратата, но после се поколеба и се забави, за да го погледа как спи, преди най-сетне да събере сили да тръгне.

Едва когато излезе в коридора, ѝ хрумна колко бе странно да иска да гледа спящ мъж. Какво ставаше с нея, по дяволите? Но това нямаше голямо значение. Можеше да се тревожи за тези неща по-късно.

В момента имаше работа. Прекоси коридора до стаята на Руби и тихо почука на вратата.

— Влез! — чу прегракналия глас на възрастната жена.

Фрея пристъпи. Руби седеше в далечния край на леглото. Очите ѝ бяха леко зачервени, но нямаше признаци, че преживява силни емоции.

Дявол да го вземе, каква корава жена!

Фрея я харесваше.

— Как е той? — попита Руби.

— Спи — отвърна Фрея.

Руби кимна. Фрея се облегна на стената, потропа с нокти по нея няколко пъти, след това въздъхна.

— Виж — започна тя. — В подобна ситуация повечето жени биха си бърборили чак до следващия ден. После щяха да преминат към шоколад и чай, а вероятно и пазаруване.

Клепачите на Руби се отпуснаха тежко, сякаш се бореше с главоболие. Фрея се приближи и се подпря с две ръце на края на леглото, навеждайки се, докато очите ѝ се изравниха с тези на Руби.

— И двете знаем, че не сме като повечето жени, затова нека оставим глупостите и да оправим нещата, а после може и да се напием с хубаво уиски. Какво ще кажеш?

Руби отвори очи и ги впи в нейните. На Фрея ѝ се стори, че видя как ъгълчето на устните ѝ потрепва в подобие на усмивка, но не можеше да бъде сигурна.

— Какво ти е нужно? — попита Руби.

— Телефон за междуградски разговори и прилична интернет връзка — отвърна тя.

Руби стана от леглото.

— Да вървим.

Малкълм седеше навън в шезлонга и се наслаждаваше на следобедното слънце. Юни в Айдахо бе наистина доста приятен. Не разбираше защо повече хора не се възползваха от това. Паркингът за каравани в къмпинга беше почти пуст. Явно племенникът му имаше същия лош нюх за бизнес като брат му. Разбира се, в момента това вършеше услуга на Малкълм, но все пак бе много жалко.

Мобилният му телефон звънна. Изчака второто, третото позвъняване и след това вдигна.

— Да?

— Малкълм, глупаво лайно, какво си мислиш, че правиш, мамка му?

— Ники — каза той. — Винаги е удоволствие да те чуя.

— Какви ги вършиш? — попита Ники. — За малко да убиеш Снежното зайче.

— Снежното зайче? — повтори той, а после схвана. — О, имаш предвид Фрея Дейли. Значи е оцеляла, а? — Малкълм дълго се бе опитвал да реши дали Ричард ще действа по-бързо, ако дъщеря му е мъртва или не, а после реши да остави това на съдбата. — Устройва ме.

— Господи! — тя издиша, а след това Малкълм чу дълбоко дръпване от цигарата отсреща и пресекливо издишване. — Нейт за малко не умря, докато я измъкваше. Да не би да ти приличам на жена, склонна да се прави на самотна майка?

— Сега вземаш ли ме насериозно, Ники? — попита той с хладен тон.

Последва пауза.

— Какво трябва да означава това, по дяволите?

— Означава... — изрече той през стиснати зъби, удивен от трагичната ѝ недосетливост. — У теб ли е чинията ми?

— Би трябвало да я строша в шибаната ти глава! — промърмори тя.

— Значи е у теб? — попита отново.

— Да — отвърна Ники. — У мен е.

Малкълм се усмихна Най-сетне нещата се подреждаха.

— Добро момиче. Сега нищо лошо не е нужно да се случва на дъщеря ти. Браво, Ники. Ще се срещнем на вечеря след час.

— Не мога — каза тя. — Вече се върнах в Лос Анжелис.

Малкълм затвори очи и преброи до пет, преди да процеди през зъби:

— Какво?

— Какво очакваше да направя? — попита тя. — Ти подпали бунгалото като някакъв маниак. Качих се на самолета и съм в Ел Ей с чинията. Ако я искаш, ще трябва да дойдеш тук и да си я вземеш, защото съм дяволски сигурна, че няма да се върна.

— Някой някога да е казал нещо за езика ти? — попита Малкълм.

— Струва ми се невероятно, че не са те научили как трябва да разговаря една дама. И така, имаш двадесет и четири часа да се върнеш и да ми донесеш чинията, иначе ще изпепеля цялото място, заедно с дъщеря ти, скапана пачавро!

Настана тишина, после Ники каза:

— Утре в единадесет преди обед. Ще ти пратя съобщение къде ще бъда. А после всичко ще приключи.

— Аз определям кога... — започна Малкълм, но в ухото му се чу щракване.

Тя бе затворила.

Хората наистина трябваше да престанат да му затварят.

Очите на Фрея се взираха в екрана пред нея, за да се уверят, че информацията бе правилно въведена. Тя смяташе, че е. Оставаше да провери само още едно нещо.

— Хей — извика тя към Руби, която стоеше до прозореца на рецепцията и гледаше навън. Фрея не я винеше, жената явно имаше доста неща, за които да размишлява, но точно сега имаше нужда от нея.

Руби се обърна и отиде при нея, а Фрея нагласи монитора, за да го вижда.

— Тази ли е чинията? — попита тя.

Руби се наведе леко и примижа, после кимна.

— Да, тази е. Каква е?

Фрея въздъхна.

— Принадлежала е на Ейбрахам Линкълн.

Очите на Руби се стрелнаха нагоре.

— Без майтап?

— Без майтап. — Фрея потропа по клавишите. — Порцелан от Лимож, изработена за Белия дом през 1861 година от Хавиланд във Франция.

— Поклати глава. — Само че не разбирам едно. Струва петнадесет хиляди. И то ако минеш през традиционните аукционни къщи с пълна проверка на автентичността. На черния пазар вероятно можеш да ѝ вземеш пет хиляди. — Завъртя се в стола в посока на Руби. — Кой би заплашил да нарани дете за пет хиляди?

Руби сведе очи към нея.

— Ами има и още нещо.

— Още нещо? — Фрея почука с нокти по бюрото, докато вдигаше поглед към по-възрастната жена. — Ти си непредвидима. Никога не зная какво да очаквам. Какво още?

— Чинията беше обвита в прозрачно фолио и на гърба ѝ имаше залепена бележка с указания да се занесе в полицията на Бойс.

— Бойс? — Фрея се вцепени. — Много... интересно. — Замлъкна за момент, размишлявайки. — С почерка на Мик?

Руби кимна.

— Кога я е написал?

Старата жена сви рамене.

— Нямам представа. Беше откъсната от жълт бележник, но бе доста прашна и избеляла. Може да е било преди десет, а може и преди тридесет години.

Хъм.

— Има ли някаква причина да не си го споменала преди?

Руби решително срещна погледа на Фрея.

— Защото Нейт бе преживял достатъчно покрай цялата история. Може да се занимаем с това, след като я открием.

Фрея отново се завъртя към компютъра.

— Ако я открием. Отде да знаем, може Ники да я е взела и предала на онзи, който е заплашвал Пайпър.

— Възможно е, но не мисля — каза Руби. — Беше пълна бъркотия, а и смятам, че Ники е достатъчно умна, за да я изнесе ей така, под носа ми. Нямах време да я взема, след като Нейт хукна да те спасява от бунгалото, а ако е имала възможност преди това, щеше да изчезне, без да каже и дума.

— Май добре я познаваш, а? — попита Фрея.

— Познавам този тип жени — отвърна Руби.

Последваха няколко мига на мълчание, докато Фрея се концентрираше върху проучването си, след това Руби попита:

— Защо си още тук?

Фрея спря да пише и вдиша поглед към нея.

— Какво?

— Ами нали дойде да купиш имота?

Фрея кимна.

— Точно така.

— А Нейт не иска да го продаде. Вече ти отказа. Освен това някой подпали бунгалото, докато ти беше вътре. Ако бях на твое място, сега щях да съм в самолета на път към къщи.

Фрея си пое дълбоко въздух. Това беше въпросът, който бе избягвала да си зададе сама.

— Някой се опита да ме убие и искам да знам кой и защо.

Руби кимна, а острият ѝ поглед преценяваше младата жена.

— Не си добра лъжкиня.

— Моля? — възкликна Фрея. — Занимавам се с недвижими имоти. Аз съм страхотна лъжкиня.

— Не — възпротиви се Руби. — Имаш издайнически знак. Крайчета на дясната ти вежда се повдига леко, когато лъжеш.

— Това е неле... — ръката ѝ се плъзна към веждите. Настина ли имаше издайнически знак?

— Какво става между теб и Нейт? — попита възрастната жена.

Фрея свали ръката си и срещна погледа ѝ.

— Не е твоя работа.

— Работата ми е да се грижа за семейството си, а Нейт и Пайпър са най-близкото нещо до семейство, което съм имала. Може да не съм

сговорчива, но е дяволски сигурно, че ме засяга, ако видя, че някой в семейството ми е в опасност.

— Шегуваш ли се? — попита Фрея. — Кой тук е в опасност? Едва не бях изпържена заради твоите хора и глупавата чиния.

— Нейт е възрастен мъж и може да се грижи за себе си — отвърна Руби, — но Пайпър е просто дете, което иска майка си, а тя е безполезна. Сближава се с теб и ще ѝ е тежко, когато си заминеш.

Фрея замълча. Не можеше да спори с този аргумент. Идеята да остави Пайпър не ѝ допаднаше. Що се отнася до това да остави Нейт...

Е, беше сложно. А точно сега имаше други грижи.

— Мога ли да проведа един личен разговор? — попита тя.

Руби я изгледа за момент, после кимна:

— Ще се върна в къщата. Погрижи се за онова, което ти е нужно.

Като например самолетен билет, помисли си Фрея, докато я гледаше как се отдалечава. Щом Руби напусна рецепцията, тя види телефона и набра номера.

— „Гудхаус Армс“, Флин Дейли на телефона.

— Боже, звучиш почти професионално — каза Фрея. Сестра ѝ ръководеше фирмата от година, а все още не можеше да свикне с деловия ѝ глас.

— Е, крайно време беше да се обадиш. Звънях ти пет пъти от миналата нощ насам.

— Да, мобилният ми телефон е... — стопен и споен със сешоара ми. — Счупен.

— Ти не си наред. Наела си Тъкър, без да ми кажеш? Защо ти трябва частен детектив? Какво става?

— Ще започнеш ли някога да наричаш Джейк с първото му име?

— Това е лош опит да ме отклониш. — Както винаги, сестра ѝ не се разсейваше лесно. — И така, какво става?

— Флин, нуждая се от няколко услуги, без да ми правиш сцени. Също така трябва да говоря с Джейк.

— Той е тук, ще го включа на високоговорител.

Чу се щракване по линията, последвано от пращенето на високоговорителя.

— Здравей, Фрея — обади се Джейк.

— Здравей, Джейк Добре, Флин, бунгалото, в което бях отседнала, изгоря...

— Почакай, какво?

— ... и искам да ми изпратиш някои неща.

— Какво става там, по дяволите? Добре ли си?

— Да — отвърна Фрея. — Но загубих всичките си вещи — лаптопа, чантата си, мобилния телефон, дрехите. Искам да ми изпратиш спешно малко пари и дрехи, а после да се обадиш на Сюзан в офиса ми и да ѝ кажеш да се погрижи за всичко останало. Но ѝ предай, че строго забранявам да споменава и дума на татко.

— Почакай — каза Флин. — Няма да кажеш на татко? Та ти му споделяш всичко.

— Не и това. Ти също не му казвай. Той ме изпрати тук да свърша нещо, което се усложни малко, и не искам да се разправям с него, докато не стане неизбежно.

— Усложненията да не би да са свързани с Ники Купър? — попита Джейк — Защото я проучих и никак не ми хареса.

Фрея се напрегна, мислейки за Пайпър.

— Какво откри?

— Измами, кражба на самоличност, такива работи. Издирват я с федерална заповед.

— Е, разбираемо е — каза Фрея. — Всъщност, Джейк, искам да проучиш нещо за мен. Трябва да зная връзката между Бойс, Айдахо и една чиния от лиможки порцелан от Хавиланд, поръчана за администрацията на Линкълн. — Изчака за момент, притеснена, че Флин може да направи същата асоциация като нея, но сестра ѝ не каза нищо, затова се успокои и продължи. — Мисля, че може да е била открадната, вероятно доста отдавна. — Ако трябваше да предположи, би казала преди около тридесет и пет години, но го премълча.

— Ъ-ъм... добре. — Можеше да го чуе как пише в бележника си. — Нещо друго?

— Това ще бъде достатъчно. Нека ти оставя информация за връзка. — Продиктува адреса, телефона и факса. — Обади ми се в къщата, ако откриеш нещо. И ми изпрати сметката, Джейк.

— Дадено, и още как — каза той невъзмутимо.

— Фрея — намеси се гласът на Флин, — какво става, по дяволите? Искаш ли да дойда?

— Не — отвърна тя. — Добре съм. Ще ти се обадя, когато се прибера, и тогава ще ти разкажа всичко. — Е, почти всичко.

След известно колебание Флин каза:

— Добре.

Фрея се отпусна.

— Благодаря. Обичам те.

— И аз те обичам — отвърна Флин, а след това прекъсна обаждането. Фрея се вгледа в компютъра, а после въведе уеб адреса на „Дейли Девелъпърс Инкорпорейтид“. С три щраквания отвори биографията на баща си. Плъзна курсора надолу, докато стигна до образованието му.

„Ричард Дейли получава магистърската си степен в бизнес школата на Харвард, след като се дипломира като бакалавър по бизнес администрация в университета на щата Айдахо в Бойс.“

Разбира се, можеше да е просто съвпадение, че баща ѝ желае да плати скандална цена за някаква си затънтена дупка, която по една случайност криеше вероятно доказателство за вероятно престъпление, което вероятно се бе случило в същия град, където бе завършил колеж.

Фрея би могла да преглътне това, но не вярваше в случайностите.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нейт слезе на долния етаж и намери Руби край кухненската маса, вторачена в чаша кафе.

— Ей — повика я тихо той.

Тя вдигна очи, почти изненадана да го види.

— Здравей.

Последва напрегнат момент на мълчание, който напомни на Нейт за първите неловки дни, когато бе пристигнал и заварил баща си на смъртно легло, съжителстващ с тази жена, за която не бе и чувал, камо ли да я бе виждал. Скоро двамата с Руби свикнаха един с друг и се сприятелиха, но сега отново бяха в изходна позиция. Или в още по-лоша.

Той стоеше на прага на кухнята, пъхнал ръце в джобовете.

— Къде е Фрея? — попита Нейт.

— Трябваше да се погрижи за някои неща в рецепцията. — Руби вдигна поглед към него, и въпреки че изражението ѝ бе все така непоколебимо, той виждаше, че се чувства зле. Изпита леки угризения. Знаеше, че не бе искала да навреди. Знаеше, че просто се бе опитала да ги задържи още малко край себе си.

И все пак, мисълта за това не смекчаваше гнева му. Руби бе застрашила Пайпър и живота на Фрея, и независимо дали бе искала да навреди или не, беше го сторила, а той все още не бе готов да го забрави.

— Ще ида да проверя как е — каза той. — Пайпър е горе в стаята си. Можеш ли да я наглеждаш? Не искам да остава сама, докато не разнищим цялата тази работа.

Руби се отдръпна от масата.

— Какво ще правим с училището?

Нейт настръхна заради множественото число в „правим“.

— Още не съм решил. Сега се тревожа само за днешния ден, така че ако я наглеждаш...

— Разбира се. — Руби изля кафето си в мивката и остави чашата в нея, а после се обърна към него. — Мисля, че трябва да помолиш Фрея да си върви.

Гневът, който кипеше в гърдите му, се надигна.

— Не можеш да командваш.

— Не командвам — отвърна тя. — Правя предложение. Досега нямаше нищо против това.

— Досега не знаех, че си ме лъгала. Досега мислех, че Пайпър е в безопасност и че мога да ти се доверя. Досега имах живот, към който да се върна, ако пожелаея.

— Разбирам — кимна Руби.

— Всичките тези месеци! Мислех, че мога да ти вярвам, а си ме лъгала. Защо бе нужно?

Тя вдигна очи към неговите.

— Мислиш, че това ме прави същата като баща ти?

— Не го намесвай. Става дума за теб.

— Така ли?

— Да.

— Добре.

— Добре. — Той се обърна отново и този път почти стигна до вратата, преди отново да се върне в кухнята. — Какво? Какво? Какво разбираш?

Тя си позволи да се усмихне леко, докато го гледаше.

— Баща ти беше първокласен кучи син. Зная го, защото живях с него осем години, а по един или друг начин той превърна всяка една от тях в кошмар.

Нейт усети как стомахът му натежа. Това бе единственото нещо, което искаше да знае от първия ден, и единственият въпрос, който не се бе осмелил да зададе. Но сега учтивостта и приличието бяха загърбени, затова погледна Руби и най-сетне си позволи да попита:

— Биеше ли те?

Руби мълча дълго, с което отговори на въпроса. Нейт издърпа стол и седна.

— Защо остана с него?

— Вероятно по същата причина като майка ти.

Нейт се облегна и срещна погледа ѝ.

— Никога не съм я питал.

Възрастната жена кимна и се настани на стола срещу него.

— Човек се чувства удобно с онова, с което е свикнал.

— Той я уби — каза Нейт. — Знаеше ли го?

Веждите ѝ се склочиха.

— Мислех, че е имала аневризъм в мозъка.

— Ударите по главата могат да утежнят положението — каза той.

— Ами, предполагам, че да — отговори Руби.

Настана продължително мълчание, а Нейт се взираше в кухненския под.

— Знам, че ти се ще да вярваш, че се е променил през времето, в което не си говорехте — каза тя след известно време, — и съжалявам да ти кажа, че ако го е направил, то не е било към по-добро.

Нейт разтри очи с ръце и отново се почувства уморен, въпреки дългата дрямка, която току-що си бе взел.

— Съжалявам, че баща ти беше такъв, но това няма значение, защото ти си добър човек. Нито чинията, нито това място, нито ресторантът имат значение.

Той усети прилив на гняв и когато вдигна поглед, видя, че Руби го гледа отбранително.

— Да, казах го. Няма значение. Мислиш, че не можеш да си построиш друго място, където да готвиш? Можеше да го направиш навсякъде, дори и тук. Ако наистина искаше този ресторант достатъчно силно, щеше да се върнеш, независимо от желанието на баща ти. Не остана тук заради проклетата чиния, а защото искаше да откриеш, че в края на краищата у него е имало зрънце почтеност и че последният му дъх е бил посветен на нещо достойно. — Тя повдигна вежда. — А какво значение има всъщност?

Нейт бе стъписан от прозорливостта ѝ.

— Има значение. Разбира се, че има.

— Защо? — попита тя. — Той е мъртъв.

Нейт обходи с поглед дневната.

— Защо ми се струва, че сякаш разговарям с психотерапевт?

Руби се облегна в стола си.

— Спри да се стараяш през целия си живот да се разграничиш от баща си. Ти не си като него. Порасни, по дяволите, и бъди себе си.

Погледна я.

— Някога казвали ли са ти, че не те бива в поднасянето на извинения?

Руби се скова, вперила поглед в масата.

— Извиненията са голи думи. Човек показва, че съжалява, като се промени.

— Точно така. — Известно време Нейт остана на мястото си, чувствайки се изтощен.

— И така — заговори най-сетне тя, — готов ли си вече да чуеш какво мисля за Фрея?

Той не се сдържа и се засмя.

— Има ли значение дали съм готов?

Тя сви рамене.

— Попитах от куртоазия. — Скръсти ръце пред себе си. — Не че не я харесвам, напротив. Но в момента в главата на Пайпър е пълна бъркотия заради майка ѝ, а Фрея усложнява нещата. Аз съм последният човек, който би те съветвал да живееш като отшелник заради детето, но точно сега... — Поклати глава. — Мисля, че Фрея усложнява доста неща.

Нейт кимна, но не отговори. Руби беше права и той го знаеше, но не можеше да обсъжда заминаването на Фрея. Не сега. Все още не.

Руби въздъхна и стана от масата.

— Ще ида да нагледам Пайпър — каза тя. — Това хлапе все ме побеждава на „Супер Мънкибол“, но мисля, че днес ще ми излезе късметът.

Отправи лека усмивка към него, а после се качи горе. Известно време Нейт остана да се вира в ръцете си на масата, опитвайки се да реши следващия си ход. Когато тръгна към рецепцията, все още не беше сигурен.

Фрея барабанеше с пръсти по бюрото, докато чакаше баща ѝ да вдигне телефона.

— Ричард Дейли.

— Здравей, татко — поздрави го тя.

— Фрея. — Гласът му звучеше напрегнато. — Как върви сделката?

— Никак — каза тя. — Той няма да го продаде.

Тя взе молив от бюрото.

— Защо искаш този имот толкова силно, татко?

— Казах ти — отвърна той и заговори за разрастване на бизнеса и тъй нататък.

Фрея се пресегна и постави молива в електронната острилка, докато баща ѝ все още говореше. Машинката бе по-шумна, отколкото очакваше, и когато извади молива, чу Ричард да я пита — Какво бе това, по дяволите?

— Острилка. — Пресегна се и наостри молива още малко, а след това издуха стърготините от връхчето му.

Идеално.

— Фрея, какво правиш?

— Размишлявам. — Облегна се в стола и погледна към релефния таван. — Чудя се защо изведнъж поиска този имот толкова много. Разрастването на бизнеса просто не ми звучи убедително, татко, най-вече защото ми намирисва на пълни глупости, ако разбираш какво имам предвид.

Ричард въздъхна.

— Фрея, в момента наистина нямам време за игрички.

— Смятах, че ме подлагаш на изпитание, за да получа повишението. Но сега мисля, че си ме изпратил тук, за да ти свърша мръсната работа. — Насочи молива нагоре, сменяйки траекторията според ъгъла на ръката си. — Но знаеш ли, това няма значение. Нейт няма да го продаде. От всички мъже на света, с които би могъл да ме изпратиш да сключи сделка, избра единствения, който не може да бъде купен.

— Не понасям театралниченето, Фрея. Знаеш го. Може би трябва да се обадиш на сестра ти и заедно да се оплаквате.

— О, по дяволите! — възкликна Фрея. — Така ли сме говорили за Флин през всичките тези години? Наистина сме двама гадняри, нали, татко?

— Да не си пила?

— Не, татко. И знаеш ли какво мисля?

— Много съм зает...

— Мисля, че на очите ми им няма нищо — каза тя и докато изричаше думите, очите ѝ се напълниха сълзи, а гласът ѝ пресекна. Дявол да го вземе, беше хубаво просто да си го позволиш. — Смятам,

че толкова дълго съм потискала емоциите си, че просто бликат. И знаеш ли какво? Това не ти дава право да твърдиш, че ми има нещо. Така мисля.

— Имам среща след три минути. — Чу как баща ѝ прелиства хартия, вероятно документи.

Фрея издиша и се окопоти. Беше време за бизнес.

— Добре, тогава да не протакаме — каза тя. — Давам ти последна възможност да ми кажеш защо всъщност искаш този имот.

Последва кратко мълчание и след това баща ѝ попита:

— Това ултиматум ли е?

— Не — отвърна тя. — Е, и да, и не. Така или иначе ще си подам оставката, просто си мислех... — Че сме еднакви. Че ми се доверяваш. Че ме познаваш. — През всичките тези години считах, че сме близки, а сме били просто... Не зная. — Избърса очи. — Наблизо.

— Ако ще подаваш оставка — изрече Ричард с напрегнат глас, — предлагам да се заемеш с това.

— Но съм права, нали? Имаш какво да ми кажеш, нали? Има причина да си готов да платиш толкова за тази земя.

— Фрея, честно...

— Има нещо общо с една чиния, така ли е? От администрацията на Линкълн.

Пълната тишина бе равнозначна на потвърждение, защото споменаването на някаква чиния от администрацията на Линкълн беше чиста лудост, а ако мислеше, че някоя от дъщерите му е луда, Ричард Дейли никога не се колебаеше да го заяви.

Но сега се поколеба.

— У теб ли е? — попита той.

Фрея затвори очи.

— Ще ми кажеш ли защо за теб струва два милиона долара?

— Не е твоя работа, Фрея. Зададох ти въпрос. У теб ли е?

— Не било моя работа? Как можеш...? — И тя млъкна Той не знаеше, че заради тази чиния за малко не я убиха. Не знаеше, че заради нея Нейт бе загубил ресторанта си, а Пайпър беше в опасност.

А вероятно нямаше и да му пука, ако знаеше.

— Преди няколко минути изпратих по факса оставката си на Сюзан — каза тя. — След малко ще влезе в кабинета ти и ще те попита какво да прави с нея. Предлагам ти просто да я приемеш.

След това затвори, преди баща ѝ да успее да изрече още една дума.

Еха, помисли си, докато се взираше в тавана. Безработна съм.

Насочи молива към тавана и го изстреля. Той рикошира и политна обратно към нея, а острият му връх за малко не я прободеше в рамото.

— Как се справят всички уволнени? — промърмори тя.

— Учат се.

Вдигна очи и видя Нейт, който бе застанал до мрежестата врата, а слънцето блестеше в косите му. Беше красив, а да го види там точно в момента, в който животът ѝ се пръскаше по шевове, бе точно онова, от което се нуждаеше. Той отвори вратата, влезе и затвори и двете врати след себе си, а после се приближи и седна на края на бюрото с лице към нея.

— Как си? — попита.

— Супер — отвърна тя. — А ти?

— Аз ли? Страхотно. — Нейт седеше мълчаливо и леко подритваше с единия си крак. Фрея се усмихна. Какъвто бащата, такава и дъщерята.

— За какво мислиш? — попита Фрея.

— Руби смята, че трябва да си тръгнеш.

— Да. Тя вече ми го каза.

— И аз съм съгласен с нея.

Очите им се срещнаха и младата жена видя, че е искрен. Прониза я остра болка, а мускулите на краката ѝ отмаляха. Искеше ѝ се да заплаче и да избяга, а не разбираше защо се чувства така при мисълта да го напусне. Цял живот се бе старала да не попада в подобна ситуация, а ето че се случи, заради невниманието ѝ.

Нуждаеше се от него.

— Добре — отвърна Фрея, след като си пое въздух. — Знаеш ли, мисля, че е права. Може би е добра идея.

Тръгна покрай него към вратата, но Нейт я хвана за китката. Не я стисна, но цялата ръка я заболя и тя отмаля още повече.

— Не искам да си тръгваш — каза тихо той и Фрея замръзна на мястото си с разтуптяно сърце, обзета от паника. Съзнанието ѝ крещеше: Излез, излез, излез.

Но вместо това го погледна и ѝ се прииска да се хвърли в обятията му, да го остави да я пренесе през всичко. Не, не искаше Нейт да я носи, тя се нуждаеше от него, а това бе съвсем различно.

В какво се забърках, по дяволите?

— Виж — каза той накрая, — Пайпър вече се привърза към теб, а ти работиш и живееш в Бостън. Имам предвид, че няма да останеш вечно. Не би било честно да очаквам нещо подобно от теб. Познаваме се едва от няколко дни.

Фрея сведе поглед. Беше разбираемо, напълно разбираемо. Пръстите му се спуснаха по ръката ѝ, докато се сплетоха с нейните.

— Не знам какво става тук — каза Нейт. — Не искам да те наранят отново. Не и когато имаш хубав, сигурен живот някъде другаде.

— Да — изрече Фрея, а всеки удар на сърцето ѝ предизвикваше болка в гърдите. Така е правилно, така трябва. Не се нуждаеш от него. Можеш да си тръгнеш сама, както винаги.

— Но аз... — Той вдигна очи към нейните. — Не искам да си отиваш. Толкова силно искам да останеш, че бих застанал на пътя на колата ти, ако се опиташ да си тръгнеш.

Гледаха се дълго и цялата ѝ сила я напусна.

— Не искам да си тръгвам — призна тя.

Нейт се усмихна леко, очите му се плъзнаха по страните ѝ и спряха на устните. Тя сдържа дъха си в очакване да я притегли към себе си, да я целуне, да я докосне, но той само погали пръстите ѝ.

— Малко съм объркан — каза Нейт с тих и дрезгав глас. — Не е хубаво да те моля да останеш.

— Тогава не ме моли — отвърна нежно Фрея, хвана ръката му и я постави на талията си. Той я привлече по-близо до себе си, докато не се озова в прегръдките му. Отпусна лице на рамото му и усети как между тях се разлива топлина.

Нуждая се от него, помисли си Фрея. Поотдръпна се, вдигна лице към него и затвори очи, когато устните им се намериха. Нейт я повдигна и тя обви крака около него на бюрото. По пода изтрополиха някакви предмети. Той я вдигна и се завъртя, докато тя се озова под него и се притисна към тялото му, а тънката материя на дрехата ѝ позволи да почувства колко силно я желае. Фрея посегна и разкопча джинсите му, след това обхвана лицето му с длани и изрече:

— Кажи ми, че имаш кондом, или ще те убия.

Той се усмихна, бръкна в задния си джоб и подхвърли кутийката на бюрото до нея.

— Това е моят скаут — каза тя, като го придърпа към себе си. Той пъхна палци под ластика на панталоните ѝ и ги смъкна, галейки бедрата ѝ, а накрая обхвана задните ѝ части и ги притисна към себе си. Фрея го целуна и лявата ѝ ръка заопипва плота, докато намери кондома. След малко той вече бе у нея и се движеше бавно, а двамата се наслаждаваха на усещането да са заедно. В този момент нямаше нужда от обяснения, от каквито и да било действия, Фрея трябваше да живее само в настоящето. Обви крака около бедрата му и се изви назад, докато движенията му стимулираха точните места вътре в нея и съзнанието ѝ блажено се освободи от всичко. С изключение на Нейт.

Той бе всичко, от което се нуждаеше.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Руби стоеше до кухненския плот и се взираше в тостера, вслушвайки се в гъргоренето на кафеварката и бърбенето на Пайпър.

— ... а тостерът с „Хелоу Кити“ действително отпечатва малки котешки личица върху филийката, толкова е готин. Наистина трябва да си купим такъв, много по-хубав е от скучния ни стар тостер. Готови ли са вече?

Руби се прозя.

— Не още.

— Значи и днес няма да ходя на училище? — попита детето. —
Защо?

— Имаш пневмония. — Сладкишите бяха готови и тя избърса точилката с хартиена салфетка. — Ако някой от училището се обади, кашляй.

Руби отнесе няколко сладкиша на Пайпър, а останалите постави на масата. Момиченцето отчупи крайчета на единия и погледна към Руби.

— Някой ще ми каже ли какво става?

Възрастната жена разроши косите ѝ.

— Хлапе, хубавото на детството е, че не е нужно да знаеш какво се случва. Повярвай ми.

Пайпър изръмжа и отхапа от закуската си. Руби отиде при кафеварката и си наля чаша кафе. Когато се обърна, видя Фрея да влиза в кухнята.

— Добро утро, Пайпър — поздрави я тя.

Детето се завъртя на стола си.

— Здравей, Фрея. Снощи пропусна вечерята.

Младата жена стрелна Руби с поглед.

— Да, съжалявам. Бях уморена. Просто се свлякох в леглото.

На Нейт. А Руби бе забелязала, че го нямаше на дивана сутринта. Което беше хубаво. Бе го посъветвала, а Нейт бе взел решение.

Надяваше се само, че е правилното. Извади още една чаша от шкафа и погледна към Фрея.

— Със сметана и захар?

— Черно — отвърна младата жена. — Благодаря.

— Моля — каза Руби. Седнаха една срещу друга около масата и отпиха от кафето си.

Руби разбра, че всичко между тях е наред. Трябваше да признае, че независимо дали Фрея щеше да усложни живота на Нейт и Пайпър, у нея имаше нещо, което тя харесваше — не обсъждаше нещата до изтощение и не беше злопамятна.

За Руби тези две качества бяха много важни.

Малкълм отвори телефона и провери съобщението, което Ники му бе изпратила, за да се увери, че е на правилното място. Мотел „Мечешка лапа“, „Мейн Стрийт“ номер 1381, стая 223.

Беше на точното място. Усмихна се на себе си и вдигна ръка, за да почука. Тридесет години бе чакал онова, с което да унищожи Ричард Дейли, а сега то се намираще зад тази врата.

— Кой е? — долетя гласът на Ники отвътре.

Малкълм се огледа, след това се облегна на вратата.

— Знаеш кой е — отвърна. — А сега отвори.

Ослуша се, докато тя откачи верижката и освободи резето, после дръпна вратата и я отвори.

— Изглеждаш все така прекрасна — заяви той, въпреки че ако трябваше да бъде честен, шлиферът, който бе облякла, я правеше безформена. — Може ли да вляза?

Тя отстъпи назад и му направи място. Малкълм влезе и огледа невзрачната обстановка.

— Е — каза той. — Времената са тежки, мила, но за нула време ще си стъпиш на краката отново. — Обърна се към нея. — Къде е чинията ми?

— А моите пари?

Малкълм приглади вратовръзката си с ръка.

— Казах ти, ще си ги получиш. Но за да ги взема, ми е нужна чинията, и ако бъдеш така добра...

— О, разбира се — отвърна Ники, бръкна под палтото си и извади пистолет.

— За бога — промърмори той. Така ставаше, щом се опитваш да играеш почтено с коварни кучки.

— Не зная кое те накара да си въобразиш, че ще позволя да заплашваш детето ми — каза младата жена, а оръжието ѝ леко потрепери, — но сериозно подценяваш майчинските ми инстинкти, ненормалник такъв.

— Ники, каниш се да ме убиеш? Да спрем с игричките. Ти не притежаваш майчински инстинкт.

— О, така ли? — Тя вдигна пистолета. — Но имам добър инстинкт да дръпна спусъка.

— И после какво? — изцъка Малкълм. — Произведеш ли изстрел, хората от съседната стая ще повикат полиция, ще ти снемат отпечатъци и дяволски ще загазиш, нали?

— Не ми пука — заяви тя, но треперещата ѝ ръка издаваше напрежението, което изпитва! — Има само един начин да се погрижа да не нараниш Пайпър и той е да те убия на мига.

Настана продължително мълчание. Малкълм повдигна вежди.

— Ако не ме застреляш скоро, ще поискам вестник и чаша кафе, докато чакам.

— Просто... млъкни! Дай ми минута. — Тя постави и другата си ръка върху пистолета, но той само се разлюля още повече.

— Мисля, че и двамата знаем, че не си убийца — каза Малкълм. — Едва ли си и дама, или дори човешко същество, но има определени граници, които такива като теб не биха прекрачили, и то само от страх, а една от тези граници е отнемането на човешки живот. А сега просто ми дай чинията и ме остави да си вървя. Обещавам ти, че Пайпър няма да пострада.

— Глупавата ти чиния не е у мен, тъпако. Излъгах те, само за да те доведе тук, за да мога да те застрелям.

— По дяволите — каза той. — Боях се от това. — После пристъпи към нея и я цапардоса по лицето с opakото на ръката. Тя се свлече на пода, почти беззвучно, а пистолетът се изплъзна от ръката ѝ и се удари в стената.

— Коварна кучка — възкликна Малкълм, прекрачвайки тялото ѝ, за да стигне до телефона на нощното шкафче. Взе го, набра 911 и

когато вдигнаха, заговори с уплашен, задъхан американски акцент:

— Здравейте. Намирам се в стая 221 на „Мечешка лапа“ на шосе номер 8. Чувам борба в съседната стая. Някой спомена кражба на самоличност и някаква жена заплаши да го убие. Мисля, че трябва да дойдете и да проверите какво става. — След това затвори, вдигна пистолета и завъртя предпазителя, преди да го пъкне в колана на панталоните си и да се измъкне през вратата. Въпреки че би му доставило безкрайно удоволствие да застреля кучката, в това полицията да я поеме имаше известна доза поезия. И какво от това, ако тя споменеше името му? Полицията нямаше да хукне да го търси заради думите на една измамница. А ако до Нейт достигнеше вестта, че чичо му Малкълм се е върнал в града, щеше да е тъкмо навреме. Племенникът му винаги е бил добро, разумно момче. Не би му отказал един малък спомен от безполезния му брат. В края на краищата за всички останали, освен Малкълм и Ричард Дейли, това бе просто една чиния.

Нейт щеше да го вземе насериозно.

Беше почти сигурен в това.

Нейт наблюдаваше как заместник-шерифът въвежда Ники в стаята за разпити. Беше облечена в оранжев затворнически гащеризон. Косата ѝ бе сплескана от едната страна и стърчеше от другата, а на дясната ѝ скула се мъдреше лека синина. Той сведе очи, съсредоточен върху лакираната дървена маса, докато Ники не се настани срещу него.

— Имате десет минути — обяви заместник-шерифът и напусна стаята.

Нейт вдигна очи и я погледна. Изражението ѝ бе непроницаемо. Твърде непроницаемо, за да го разчете или разгадае. Бръчките на лицето ѝ, които му се бяха сторили леки в къмпинга, сега изглеждаха дълбоки и изсечени. Сякаш всичките ѝ преструвки бяха изчезнали и бе останала само смачканата сърцевина на истинското ѝ съществуване.

Пайпър приличаше на нея толкова много, че почти го болеше да я гледа.

— Беше Малкълм — съобщи Ники с тих и прегракнал глас, но все още с характерните нотки на гняв. — Той иска чинията. Не зная защо, но ми предложи голяма сума, за да му я доставя. А също така ми

причини това — посочи насинената си скула с окованите си ръце, — и се обади на полицията, за да ме приберат, докато бях в безсъзнание. — Затвори очи тежко, като че се бореше с отдавна потискано главоболие. — Трябваше да застрелям копелето.

Нейт се облегна, опитвайки се да осмисли информацията.

— Малкълм? Малкълм Броуди? Чичо ми? Пияницата?

Тя отвори очи.

— Опитай се да следиш мисълта ми, Нейт. Разполагаме само с десет минути.

— Мисля, че с баща ми дори не си говореха — отвърна той. — Руби каза, че даже не е знаела, че татко има брат. Откъде изобщо е научил за чинията?

Ники се намръщи.

— На кого му пука сега? Той е тук и иска чинията. Така че... просто... просто му я дай, разбра ли? Просто му я дай и той ще се махне. — Облегна се. — Въпреки че щеше да ми спестиш доста неприятности, ако ми я беше дал, когато ти я поисках.

— Не е у мен — отговори Нейт. — Изчезнала е.

— Изчезнала? — Ники го зяпна. — Това е чиния, а не куче. Къде се е дянала, по дяволите?

— Аз ще се погрижа за това — каза Нейт. — Къде е отседнал Малкълм?

Ники сви рамене.

— Нямам никаква представа. Имам само телефонен номер. — Тя го изрецитира, а Нейт въведе цифрите в телефона си. — Обади се и кажи на това фалшиво ирландско копеле, че като изляза от тук наистина ще го убия.

— Малък съвет — каза той, пъхайки телефона в задния си джоб. — Не отправяй заплахи за убийство, докато си в общинския затвор, разбра ли?

Тя отвори широко очи.

— Както и да е. Виж, Малкълм не е същият човек, който се напи на сватбата ни и заби микробуса на кетъринга в масата с подаръците, ясно ли ти е? Годишите не са му се отразили добре и е станал гаден и луд. За бога, та той за малко не изгори жива приятелката ти.

Тялото му се напрегна.

— Какво?

— Казвам ти. Става дума все за Малкълм. Той е съвсем побъркан и ще се опита да те притисне чрез Пайпър. Това направи с мен, и виждаш къде се озовах. — Повдигна ръцете си и ги отпусна. — А сега и пистолетът ми е у него.

Нейт се наведе напред.

— Твоят пистолет? Господи, Ники! Кражба на самоличност, оръжие, какво става с теб, по дяволите?

Тя го изгледа.

— Забременях на деветнадесет и се омъжих за неподходящия човек. Оттогава почти непрекъснато не ми върви.

— Добре. — Нейт се облегна. — Не съм те виждал от десет години, Ник. Все някога ще трябва да спреш да виниш мен за проблемите си.

Ники срещна погледа му и тогава, за момент, му се стори, че съзря някаква искреност в него, но тя отклони очи.

— Пайпър... е добро хлапе. — Скова се неудобно в стола си. — Справил си се добре с възпитанието й. По-добре, отколкото щях да се справя аз. Затова... ти благодаря.

— Моля — отвърна той. Никога не бе обичал Ники, но имаше покровителствено отношение към нея и искаше нещата да се подредят добре, заради самата нея, а не само заради Пайпър. Тя му бе дала онова, което обичаше най-много на света. За Нейт бе важен и фактът, че бе предпочела затвора, за да защити Пайпър, я издигаше още повече. Опитваше се да намери начин да й го каже, когато тя прекъсна мислите му.

— Виж — каза Ники, — просто я наглеждай. Вече съобщих на полицията за Малкълм, но според тях той просто е предал една малка, търсена с федерална заповед, и твърдението ми, че е побъркано копеле не го изпраца на челно място в списъка им с издирвани престъпници. — Тя вдигна очи към него и загриза устната си. — Пази я.

— Ще я пазя.

Настъпи дълга тишина, а после той попита:

— Има ли още нещо, от което се нуждаеш? Адвокат, например?

— Не — отвърна сковано тя. — Погрижила съм се за всичко. Просто исках да те предупредя за Малкълм. Казват, че утре ще ме преместят във федерален затвор, така че... Не зная кога ще се видим.

Нейният начин да каже никога.

— Добре. — Нейт стана от масата. — Ще говоря с полицията за Малкълм.

— Непременно — каза Ники. Задържа погледа му за момент, а после се изправи от стола и извика:

— Приключихме.

И наистина бе така.

Фрея смъкна хавлията от главата си и я хвърли в кошата в стаята на Нейт. Флин ѝ бе изпратила куфар с дрехи — тениски, джинси, тънки пуловери и семплия памучен потник и трикотажните панталони, с които бе облечена в момента. Компанията за коли под наем ѝ бе изпратила нови ключове, банката ѝ бе задействала процедурата за експресно издаване на нова дебитна карта. Животът би трябвало да потръгне...

Е, би било добре, ако ръката ѝ престанеше да трепери. Предполагаше, че е разбираемо, след като в рамките на няколко дни бе започнала шеметна връзка с мъж, когото почти не познаваше, едва не бе загинала в пожар и за пръв път в живота си се бе скарала с баща си и напуснала работа. Кой не би бил разнебитен след няколко подобни дни?

— Да не споменаваме, че не нося трикотаж... — промърмори тя, като се взираше в отражението си в огледалото и не можеше да разпознае жената, която я гледаше оттам. Пое си дълбоко въздух, бавно издиша и вдигна ръка.

Все още трепереше.

Вратата зад нея се отвори и тя се обърна бързо. Нейт влезе със смазан вид. После очите му се приковаха в нея и лицето му се разведри, а треперенето се пренесе и в мускулите над китката.

— Здравей — каза той. — Кажвам се Нейт. Среца ли сме се?

— Не мисля — отвърна Фрея, поглеждайки към трикотажните си панталони. — Сестра ми ги изпрати. Май се опитва да ми каже нещо. — Отново вдигна очи към него и сви рамене. — Поне не са болничните дрехи.

— На мен ми харесваха — каза той и я взе в обятията си. — Харесваше ми коприната, харесва ми и това. Харесвам теб.

Наведе се и я целуна нежно, а тя го придърпа в прегръдка, чувствайки се неловко. Изведнъж се почувства неудобно заради лактите си — никога преди не ги бе забелязвала, когато го прегръщаше, никога не бе мислила за друго, освен за него, но сега ги усещаше странно, стърчащи под необичаен ъгъл, затова ги сви и пъкна отпред, опряла длани на гърдите му. Това също бе странно.

Нейт се отдръпна и я погледна.

— Наред ли е всичко?

— Какво? С мен ли? Разбира се — отвърна тя, като също отстъпи назад. Отпусна ръце пред бедрата си. Глупави лакти. Съсредоточи се в него. — Как мина с Ники?

— Предполагам, както се и очакваше. — Седна на края на леглото, а Фрея се настани до него. — Ще я местят във федерален затвор утре следобед.

— Майчице! — възкликна Фрея. — Ще и помогнеш ли?

— Тя не пожела. Каза, че се е погрижила. Искаше да ме предупреди.

— Да те предупреди? — Фрея кръстоса крака, но това ѝ се стори непривично в трикотажните панталони, затова ги върна обратно, но това също ѝ се стори странно. За щастие, Нейт разтърваше очите си и не забеляза.

— Очевидно злият гений е чичо ми Малкълм, който, според Ники, е изтрезнял и се е превърнал в социопат. Тя смята, че той е причинил пожара миналата нощ и полицията го разследва. — Свали ръка от лицето си и ѝ се усмихна. — Страхотна партия съм, а? Бившата ми жена е фалшификатор, баща ми пребиваше жените, а чичо ми е побъркан подпалвач, който се опита да те убие.

— Нямах вина за всичко това — каза Фрея, като посегна към ръката му. Най-сетне движение, което ѝ се стори естествено.

Той кимна, но не изглеждаше, че ѝ вярва.

— Не мога да повярвам, че преживяваме всичко това заради някаква си скапана чиния!

Фрея пусна ръката му.

— Ето ги и моите проучвания. — Посегна към папката на нощното шкафче и му я подаде. — Не е просто някаква си скапана чиния. Може би ще искаш да обърнеш едно, преди да прочетеш това.

— Какво е това? — попита Нейт, като пое папката.

— Имам частен детектив в семейството — обясни тя. — Тъй че му разказах какво знаа и той изрови... това.

Нейт отвори папката на първите страници.

— Майтапиш се. Ейбрахам Линкълн? — Вдигна глава. — Това ли е чинията?

Фрея кимна.

— Според Руби, да.

Той поклати глава.

— Не разбирам. Всичко това заради... какво? Заради вещь с колекционерска стойност?

Тя обърна на следващата страница — факса, получен от Джейк преди няколко часа. Нейт я изгледа объркано, после наведе глава и прочете доклада. Когато свърши, вдигна очи към нея с мрачно изражение.

— Какво означава това? — попита той. — Чинията е била открадната от музей?

— Преди тридесет и пет години — каза Фрея. — Заедно с предмети на стойност петдесет хиляди, повечето продадени на черния пазар и възстановени с времето, но така и не са заловили извършителите.

Нейт се вторачи в документите с напрегнато изражение.

— А този пазач... — Хвърли папката на нощното шкафче. — Тъкмо когато си мислех, че родословието ми не може да стане лошо, излиза, че баща ми е бил убиец.

— Не е задължително — отбеляза Фрея, Странно невъзмутимо. — Почти сигурна съм, че и баща ми е бил замесен.

Нейт я погледна.

— Не разбирам.

— Мислех, че ме е изпратил тук на изпитание, но се оказа, че вече е препоръчал друг за свой заместник.

Нейт се намръщи.

— Баща ти те е лишил от повишението?

— Ами — започна тя, свивайки рамене, — имаше основателна причина. Бях ненадеждна. Нали знаеш... — Затвори очи от срам. — Заради сълзите. Представянето ми бе несигурно, а за това съм отговорна аз. Беше прав да предпочете Чарли.

— И все пак... Той ти е баща.

— Да, но това не означава, че ми дължи повишение, което не съм заслужила. И без друго няма значение, защото си подадох оставката, при това емоционално и нацупено.

— Браво на теб. Трябвало е да напуснеш, той... — Нейт не довърши, а Фрея чувстваше погледа му върху себе си, но не смееше да го погледне. После той посегна към нея и тя се изправи, преди да успее да я докосне.

— Фрея? Добре ли си?

— Нищо ми няма. Наистина. — Насили се да се усмихне и се надяваше да изглежда естествено. — Работата е там, че баща ми е бил в Бойс преди тридесет и пет години, и е невероятно съвпадение, че предлага два милиона долара за това място тъкмо когато започват да излизат наяве улики за убийство. Каквото и да е сторил баща ти, не мисля, че го е извършил сам.

Нейт седеше изправен и я наблюдаваше, после поклати глава.

— Не зная. Малко е пресилено. Попита ли го за това?

— Да. Не отрече, не ме попита за какво, по дяволите, говоря, но и не ми каза какво се е случило.

— Божичко! — Изправи се и отиде при нея, придърпвайки я в обятията си. Фрея искаше да облегне глава на гърдите му, да се опре на него, но не можеше. Той се отдръпна и я погледна.

— Какво става?

Тя сви рамене.

— Нищо. Всъщност всичко. Просто... съжалявам. Мисля, че полудявам.

— Ами да. Правиш това откритие за баща си, напускаш работа...

— Не е само това. — Вдигна очи към него и реши просто да изплюе камъчето. — Мисля, че трябва да си вървя.

Той я пусна напълно.

— Ами добре. — Направи пауза за момент, а след това отново седна на леглото и вдигна очи към нея. — Но... мисля, че говорихме за това. Мислех, че все още не искаш да си отиваш.

— Не исках. И сега не искам. — Тя въздъхна. — Но смятам, че трябва.

— О — кимна Нейт. — Добре.

Фрея седна до него.

— Това тук, между нас, няма да трае вечно. Мисля, че и двамата го знаем.

Той не я погледна, сякаш и не я чуваше, просто се взираше в пода. Боже, трудно беше. Очите ѝ се просълзиха и отново се отпусна на леглото в отчаянието си.

— Ах!

Нейт се обърна.

— Добре ли си?

— Не — отвърна тя, взирайки се в тавана. — Приличам на развалина. — Очите ѝ се наляха със сълзи и тя се предаде, остави ги да се търкалят по лицето ѝ. Какъв смисъл имаше да се бори вече? Всичките ѝ кутийки „Тик-так“ бяха изгорели в пожара. — Не страдам от заболяване. Зная го. Просто съм объркана и целият ми живот се срина, а аз не зная как да се справя. Купувам и продавам имоти, Нейт. Аз съм жадна и делова... или поне бях. Но сега съм безработна, изпълнена с емоции и нямам „Тик-так“. — Нов порой сълзи се затъркаля по страните ѝ и тя прехапа устни, опитвайки се да потисне чувствата достатъчно, за си върне контрола. — Изплашена съм и не зная какво правя. Искане ми се просто да си стъпя на краката и отново да разбера коя съм.

Изпусна накъсана въздишка, а очите ѝ не се отделяха от тавана, дори и когато усети, че Нейт ляга до нея, без да я докосва. Мисълта да го погледне ѝ причиняваше физическа болка...

— Ей! — Той докосна брадичката ѝ и изви лицето ѝ, докато очите им се срещнаха. Прииска ѝ се да се хвърли в прегръдките му и никога да не заминава. А тъкмо този начин на мислене я бе забъркал в тази каша.

Нейт като нежно избърса с палец сълзите от страните ѝ.

— Ако се нуждаеш от това, няма да те спирам. Но би ли ми направила една услуга?

Фрея се усмихна.

— Каква? Искане да избухна в плач, докато леглото ти подгизне ли? Дадено.

Той се засмя, но после лицето му отново стана сериозно.

— Не. Просто се надявам, че не се налага да тръгнеш тази нощ.

Нейт я погледна с такава умора и нежност, че Фрея посегна, докосна лицето му и прокара пръсти от скулата към устните му.

— Не, няма да си тръгна тази нощ — каза тя и се надигна, за да го целуне, а тялото ѝ се отпусна, когато той я придърпа към себе си. Любиха се тихо, нежно, бавно. Фрея затвори очи и забрави всичко, освен колко хубаво ѝ бе да бъде с него.

За останалото щеше да мисли на утре.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Малкълм се събуди и отново се наслади на гледката от евтината си каравана. Знаеше, че е време. Беше се опитал да се държи мило, да бъде джентълмен, но тези хора не ценяха изисканите маниери.

Време бе да свали ръкавиците.

Направи си кана кафе и две пържени яйца, опита се да се порадва на изгрева през малкото прозорче на кухненския бокс, но небето бе в облаци, а вятърът — пронизващ.

Нямаше нищо против. Скоро щеше да получи пари и отмъщение и щеше да може да си позволи да пие каквото и когато си пожелае.

Животът щеше да се оправи.

Алармата на часовника му се задейства и той натисна бутона, за да я спре. Беше девет часа по източното време. Извади мобилния си телефон и набра номера на офиса на Ричард Дейли, надявайки се, за последен път. Когато Ричард отговори, Малкълм каза:

— Приключих с игричките, Дейли.

— Какво съвпадение — отвърна Ричард. — Аз също. Занеси чинията в полицията, прави каквото щеш. Аз съм във от играта.

Малкълм си даде време, за да възприеме казаното, после попита:

— Какво?

— Не вярвам, че е у теб — каза Ричард, — но ако е, прави каквото желаш с нея. Не аз убих онзи пазач, а чинията ме уличава само в присъствие на местопрестъплението. Кое не ме притеснява. Имам пари да наема най-добрите адвокати и честно казано, предпочитам да платя милиони на тях, отколкото и едно пени на теб. Така че, действай, Малкълм. Направи най-лошото, на което си способен.

Малкълм затвори очи, а у него се надигна огнена ярост, докато се почувства като вулкан, готов да изригне. Какво трябваше да стори човек, по дяволите, за да го вземат насериозно тези хора? Искаше само малко скапано уважение, и...

Щрак.

— Не.

Отдалечи телефона и го зяпна.

Ричард Дейли му бе затворил.

Какво им ставаше на тези хора?

Това беше. Последната капка. Натисна бутона за повторно набиране и приближи телефона до ухото си.

— Ричард Дейли.

— Този път ще ме изслушаш, скапаняко — изръмжа Малкълм, а фалшивият ирландски акцент отстъпи място на акцента от средния запад, откъдето бе родом, — защото вече не става дума за чинията.

След кратка пауза Ричард отговори:

— Аз съм зает човек. Карай по същество.

— Дъщеря ти е много красива — каза Малкълм. — Толкова прилича на Вероника. По дяволите, когато я видях за пръв път, я взех за нея. Но после осъзнах, че Вероника е мъртва.

Мълчание. Малкълм сдържа дъха си, очаквайки Ричард да затвори отново. Почти му се искаше да го направи. В този момент би използвал всякакъв претекст да отприщи гнева си, но да го стовари върху дъщерята на Ричард Дейли... би било поетично.

— Съвсем близо до нея съм — каза Малкълм. — Мога да стигна до там за двадесет минути. А ти колко далече се намираш?

— Разкарай се, Малкълм — отвърна Ричард. — И двамата знаем, че не си способен...

— Нямах представа на какво съм способен — прекъсна го Малкълм.

— През всичките тези години Мик смяташе, че ти си убил онзи пазач, а ти мислеше, че е бил той, но и двамата бяхте твърде глупави, за да се досетите какво се случи в действителност — изрече с леден глас Малкълм. — Но мисля, че вече може пуснем старите призраци на свобода.

Даде време на Ричард да осмисли казаното, да прерови спомените за онзи ден и да види дали ще може да свърже подробностите, които водеха към Малкълм. Фактът, че нито Ричард, нито Мик го бяха проумели досега, говореше за старата им вражда, но всъщност не беше нужно да си гений, за да събереш две и две.

— Кучи син — процеди Ричард.

— Браво — каза Малкълм. — Знаех си, че накрая ще разбереш.

— И какво ще ме спре да се обадя в полицията веднага и да им разкажа всичко?

— Давай — подкани го Малкълм, но знаеше, че няма да предприеме нищо. Човек не напредва толкова в бизнеса без остро чувство за самосъхранение. И все пак, само като застраховка, добави: — Но това неминуемо ще те накара да отговориш на някои неприятни въпроси, нали?

— Имам адвокати, които ще го направят вместо мен.

— Тези твои чудодейни адвокати ще могат ли да съживят дъщеря ти? Питам от любопитство. Чувам, че правото върши чудеса напоследък. Племенникът ми успя да я спаси, когато подпалих бунгалото ѝ. Чудя се, какво ще сторят адвокатите ти, ако пусна куршум в главата ѝ?

— За какво говориш, по дяволите? — изрече напрегнато Ричард. — Какво бунгало?

Отне му миг, за да го осмисли, а после Малкълм осъзна, че дъщеря му не му бе казала за пожара.

— Трябва да се обадиш на дъщеря си и да я питаш, Ричард. Питай я какво е било усещането да се пържи на пода в банята, преди племенникът ми да влезе и да я спаси. Но май не бива да губиш повече време. Имаш спешни задачи.

— Какво искаш?

— Така вече е по-добре — каза Малкълм. — Ще ти изпратя съобщение с номера на банковата сметка. Ще прехвърлиш два милиона долара в нея. Междувременно с дъщеря ти ще си прекараме чудесно.

— Нужно е време, за да се събере подобна сума — каза Ричард. — Не мога просто да...

— Въпреки всички доказателства за противното, Ричард — каза Малкълм, — смятам, че си умен човек. Достатъчно умен, за да измислиш как да прехвърлиш подобна сума в офшорна сметка. И най-добре се захващай веднага. Ще чакам тук пристигането ти, заедно с дъщеря ти. После ще отведеш трима ни с чартърен полет до дестинация по мой избор и тогава... Ами просто ще импровизираме.

— Ако я докоснеш, ще те накарам да си платиш — каза Ричард. — А след като си ме проучил, би трябвало да знаеш, че мога да го направя.

— Ако изпълняваш нарежданията ми, няма да се наложи да я докосна — каза Малкълм. — Но ако не го сториш, през остатъка от живота си ще трябва да виниш себе си, че не си ме взел насериозно още в началото.

Този път Малкълм затвори.

Трябваше да признае, че разговорът му достави голямо удоволствие.

Фрея седеше на люлката на предната веранда на Нейт, взирайки се в хоризонта. Върховете на вечнозелените дървета опираха в небето, прорязвайки сивите облаци, в ореол от малкото утринна светлина, която пропускаха. Въздухът беше чист и свеж, ухаеше на бор и прясно окосена трева, и тя вдиша дълбоко — уморена, но спокойна.

Е, почти.

В три часа сутринта се бе отказала от опитите да заспи и се бе промъкнала на долния етаж, за да си направи кафе и да помисли, и тъкмо тогава я бе споходила идеята. Бе така очевидна и все пак не ѝ бе хрумвала дотогава. Тихо взе от спалнята лаптопа, който Флин ѝ бе изпратил, и слезе долу да поработи. До шест часа вече бе изготвила бизнес план за Нейт, включващ луксозни бунгала и игрище за голф на мястото на къмпинга за каравани, както и всички връзки с медиите, които му бяха нужни, за да разгласи, че най-новото и най-страхотно луксозно ваканционно селище се бе сгушило в тази част от горите на Айдахо.

А най-хубавото от всичко щеше да бъде шикозният ресторант, заради който хората щяха да изминават няколко часа път с кола, за да опитат храната на Нейт. Трябваше само да копира файловете в компютъра му и да ги разпечата. След като си заминеше, щеше да знае, че му е оставила нещо полезно, а това щеше да улесни тръгването ѝ.

Поне се надяваше да е така.

— Добро утро.

Обърна се и видя на вратата Пайпър, примижала срещу утринната светлина.

— Все още ли съм болна от пневмония? — попита тя.

— От магарешка кашлица. — Фрея отпи още една глътка от кафето си. — Децата на твоята възраст боледуват ли от магарешка

кашлица?

Пайпър седна на люлката до нея.

— Какво представлява тя?

— Нямам представа — отвърна Фрея, — но ми звучи по-забавно от пневмония.

Пайпър кимна, загледана в краката си. Те не подритваха от люлката, а просто си висяха.

Олеле, помисли си Фрея, това не е хубаво.

— Майка ми е в затвора, нали? — попита Пайпър и наклони глава, за да я погледне.

На Фрея ѝ бе нужно време, за да отговори. Къде беше Нейт, по дяволите, когато се нуждаеше от него?

— Да — отговори най-сетне, като следеше внимателно за реакцията на детето. Очите на Пайпър все още бяха големи, кафяви и красиви, но някак си помрачени от далечна тъга, която я караше да изглежда замислена и напрегната.

— Дочух татко да говори по телефона. Споменаваше за кражба на самоличност или нещо подобно. — Пайпър се изпъна. — Какво означава това?

— Сложно е — отвърна Фрея.

— Да не би... да е наранила някого?

— О, не. Не. — Ако изключим опита ѝ за убийство, който аз лично одобрявам.

— Никога повече няма да я видя, нали? — попита детето. Сърцето на Фрея се сви, а очите ѝ се насълзиха, докато гледаше как малкото сладко момиченце се бори с нещастieto да е дъщеря на Ники Купър.

— Не зная — отвърна. — Винаги има шанс.

— Тя не ме обича, нали? — попита Пайпър, а брадичката ѝ трепереше.

— Не е вярно — възрази Фрея. — Обича те.

— Не — Пайпър избърса лицето си с ръкав. — Дойде само за един ден и след това хукна, без дори да се сбогува.

— Зная — каза Фрея, — но е сложно, разбираш ли? — Поколеба се за момент, несигурна дали Нейт би одобрил при разговор, но да върви по дяволите. Така му се падаше, като се успиваше.

Прегърна Пайпър.

— Спомняш ли си нощта на пожара?

— Да — подсмръкна момиченцето.

— Е, някой е запалил огъня. А майка ти е мислела, че този човек ще нарани теб и е изтичала да го спре. Затова полицията я е заловила. Знаела е, че да те предпази би могло да означава, че ще отиде в затвора за дълго време, но е предпочела да те защити въпреки всичко. Това е любов, миличка. Объркана любов, но все пак истинска.

Брадичката на Пайпър се разтрепери още повече, а после тя избухна в ридания.

— О, не — каза Фрея, като издърпа ръката си и я потупа по коляното.

— Нямах възможност дори да се сбогувам с нея — проплака детето.

— Зная, миличка — отвърна Фрея. — Зная.

Пайпър облегна глава на рамото ѝ и за момент Фрея не знаеше какво да направи. После притегли момиченцето, погали го по косата и го остави да се наплаче. Да прегърне детето, докато то плачеше за изгубената си майка, беше простичък жест и въпреки това той някак си я успокояваше. Целуна я по главичката и вдиша. Косата ѝ утаеше на ягодов шампоан и в този миг това ѝ се стори най-прекрасния аромат на света.

— Вярвам, че майка ти те обича — промълви Фрея, — защото си нейна дъщеря и това е естествено. Но дори и да не те е обичала, дори и да те е срещнала за пръв път преди няколко дни, би те обикнала, защото си невероятно хлапе. Искам да не го забравяш, чу ли? Ти си страхотна и трябва да се чувстваш обичана всяка минута от живота си.

Пайпър се отдръпна и я погледна.

— Добре.

— Хубаво — усмихна се Фрея.

Момиченцето се поколеба за момент, хапейки устната си.

— Мислиш ли, че татко би ме завел да я видя? Нали разбираш, за да се сбогувам.

Фрея размисли за секунда, а след това каза:

— Знаеш ли какво? Качи се горе. Облечи се и се измий, а след това го попитай. Ако ти откаже, прати го при мен, аз ще го убедя.

— Добре. — Пайпър се запъти към входната врата, но после спря и погледна към Фрея.

— А ти би ли дошла също?

— О, скъпа, не мога, трябва да... — Прекъсна, преди да изрече „опаковам багажа си“. В момента детето имаше достатъчно грижи. — Смятам, че е най-добре да отидете само ти и баща ти.

Пайпър кимна, после изтича в къщата. Фрея остана отвън, взряна в хоризонта, като лекичко се поклащаше в люлката на верандата. След няколко минути трябваше да призове старата си същност и да се затвори в нея достатъчно дълго, за да стори нужното. Можеше да си събере багажа, докато са при Ники, после да се сбогува набързо и да тръгне преди здрачаване. Знаеше, че трябва да постъпи така, за да прочисти съзнанието си. Вероятно това би било най-доброто и за Нейт и Пайпър. Беше го решила, сега оставаше само да го осъществи. Но можеше да поседи още малко, да погледа красивия пейзаж, да си припомни усещането да се събужда в прегръдките на Нейт и да вдишва чистия аромат на ягоди от косата на Пайпър.

И точно това направи.

— Е — каза Нейт, като хвърли поглед към Пайпър на съседната седалка. — Как си?

Очакваше дъщеря му да говори през целия обратен път, но тя седеше безмълвна, вторачена през прозореца. Беше прекарала с Ники по-малко от пет минути и доколкото бе видял през едноръчното стъкло, не бе говорила много.

— Пайпс? — подкани я той.

Тя завъртя глава към него.

— Извинявай. Какво?

— Говори ми — настоя той. — Каж ми как си.

— Добре съм — отвърна протичко детето.

— Не ми изглеждаш добре — отбеляза той. — Доста си мълчалива.

— Просто размишлявам.

— За какво?

— Пожелах си майка ми да се върне — отвърна Пайпър. — С вълшебната ирландска монета, която ми даде Руби. Отначало си мислех, че съм объркала нещо, защото тя не се върна такава, каквато я

исках. Но сега мисля, че е хубаво. — Млъкна за момент, после кимна. — Съжалявам, че ще отиде в затвора. Но обеща да ми пише.

— Така ли? — Нейт спря до портата, пресегна се през прозореца на колата и въведе кода. — Значи си добре?

Пайпър му се усмихна.

— Да, нищо ми няма.

Вратата се вдигна и Нейт подкара по черния път към къщата, наслаждавайки се на временното чувство на спокойствие, което не продължи дълго. Забеляза наетата кола на Фрея с отворен багажник. Паркира безмълвно на алеята до нея, а Пайпър вече бе разкопчала колана си, преди да е спрял напълно.

— Ще ида да поиграя на „Плейстешън“-а, може ли?

— Да — отвърна той, все още взрян в колата на Фрея. След няколко минути извади ключовете и се отправи към стаята си.

Тя си заминаваше.

Завари я да седи на края на леглото му, облечена в джинси и лек пуловер, с ключовете от колата в ръка и распечатка на бордовата ѝ карта на леглото до нея. Нейт се приближи и наклони глава, за да я прочете.

Полет номер 2928 за Бостън. Излиташе след осем часа.

— Така значи — каза той.

— Нейт...

Погледна я.

— Няма нищо. Просто си мислех...

— Какво? Че ще променя решението си?

Докато я гледаше, осъзна, че тъкмо това си е мислел. Помръкнал, седна до нея.

— Смятах, че ще имаме повече време.

Нейт посегна към ръката ѝ. Не го поглеждаше, нито стисна пръстите му в отговор. Просто... го прие.

— Искях да говоря с теб — каза той след малко, — преди да си тръгнеш. Искях да разбера какво смяташ да правиш по въпроса с Малкълм и баща ти.

— Няма за какво да говорим. — Фрея издърпа ръката си и се изправи със странно делово изражение. — Обади се на полицията и остави цялата бъркотия на тях.

— Не мога — отвърна той. — Все още не.

— Защо?

— Защото... — Взираше се в нея, несигурен как да възприеме внезапното ѝ охладняване. — Ако баща ти е замесен... Искам да кажа, че все пак ти е баща. Не мога просто да предам всичко на полицията, не и без да го обсъдя първо с теб, след като зная, че то ще те засегне.

Фрея сви рамене.

— Каквото и да е направил, отговорността е негова. Не е мой проблем. Но фактът, че Малкълм е на свобода, е проблем. Просто се обади на полицията, дай им информацията, която ни предостави Джейк, и ако някой иска да говори с мен... — Извади визитка от чантата си и надраска нещо на гърба. — Номерът в офиса вече не е валиден, но записах домашния си телефон и адрес на гърба.

Той обърна визитката, после вдигна поглед към нея.

— Добре.

Тя отмести очи към вратата.

— Освен това... ъ-ъ, имах някои идеи какво би могъл да направиш с този имот. Нали разбираш, за да го превърнеш в доходен. Оставих ти една папка в офиса, на бюрото. Ако имаш въпроси, не се колебай да ме потърсиш.

— Да не се колебая...? — Той стана и пристъпи близо до нея, принуждавайки я да го погледне. Ако трябваше да си замине, хубаво, но проклет да е, ако я оставеше да си тръгне по този начин. — Фрея, какво ти става, по дяволите?

— Нищо. — Посегна зад него и взе бордовата си карта от леглото.

— Трябва да тръгвам, до Спокейн са два часа, така че...

Сложи ръка на рамото му, целуна го смутено по бузата и тръгна към вратата. Той я хвана за ръката и тя спря, впила поглед в пода.

— Нейт... — изрече Фрея почти шепнешком.

— Няма да те спирам — каза той. — Държа на думата си. Но можеше поне да ме погледнеш, когато се сбогуваш.

Наблюдаваше я в очакване и тя най-сетне вдигна очи към неговите. Бяха студени, уморени и сухи. Стисна ръката му и я пусна.

— Довиждане.

— Тате, мисля, че глупавият ми джойстик е повреден — каза Пайпър, като бутна вратата на стаята и я отвори. Фрея се извърна и я погледна, а детето се взря в нея.

— Какво става? — Пайпър погледна бордовата карта в ръката на Фрея.

— Тръгваш ли си?

— Да — отвърна Фрея. — Тъкмо идвах да ти кажа „довиждане“.

— Но... аз мислех, че вие двамата... — Погледна към Нейт. — Не ми каза, че тя си заминава.

— Пайпър — каза тихо той, — Фрея трябва да тръгва, така че най-добре се сбогувай с нея.

Очите на детето станаха студени.

— Добре. Чао.

Напусна стаята, а стъпките ѝ отекнаха надолу по стълбите.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фрея стоеше закована на мястото си, между Нейт, и отворената врата, и чувстваше, че ѝ се гади и отмалява, а професионалната решителност, която бе призовавала цяла сутрин, почти я бе напуснала. В другия край на коридора се отвори вратата на Руби, която надникна в стаята на Нейт и изгледа Фрея.

— Каза ли ѝ? — попита възрастната жена.

— Да, тя... — започна Фрея, но се чу тръшването на входната врата.

— Пайпър! — извика Нейт, но Руби каза: „Аз ще се погрижа“ и тръгна към стълбите.

— Руби! — повика я Фрея, тичайки след нея. Настигна я до входната врата. — Позволи на мен.

Руби се замисли, след това кимна. Фрея излезе, хвърли чантата и бордовата си карта през отворения прозорец на колата и видя Пайпър да взема колелото си от рецепцията.

— Пайпър! — извика тя, но детето не я чу, или не ѝ обърна внимание. Фрея изтича до рецепцията, грабна другия велосипед и подкара през гората, скъсявайки дистанцията, докато стигнаха при езерото. Момиченцето захвърли колелото на земята и се запъти към края на кея. Фрея подпря велосипеда си на бараката, последва я и се настани до нея.

— Пайпър? — каза тя. — Трябва да се върнем в къщата, миличка.

— Тук ми е добре — отвърна детето. — Ти нали щеше да тръгваш?

Фрея въздъхна.

— Аз не живея тук, а в Бостън.

— Е, и? — Пайпър взе камъче и го хвърли във водата, където то се плъзна по тъмната повърхност, отразяваща облачното небе. — Би могла да се преместиш. Хората го правят.

— Не е толкова просто — възрази Фрея.

— Ами татко? — Обърна се, за да я погледне. — Той те обича.

— Не е вярно — отвърна младата жена, свеждайки поглед. — Наскоро се запозна с мен.

— Е, и? — повтори детето. — Познавам го. Никога не е гледал друга така, както гледа теб. Обича те, а ти просто ще си заминеш.

— Виж, Пайпър... баща ти е страхотен. Мил, честен и толкова грижовен към теб. Ти си неговият свят и си щастлива, че го имаш. Трудно е за обяснение, но... — Пое си дълбоко въздух и я погледна — Между нас казано, не искам да си тръгвам.

Пайпър се размърда с озарено от надежда лице.

— Тогава защо го правиш?

Фрея помълча дълго, взирайки се във водата.

— Хората... хората са устроени различно, разбираш ли? Като майка ти. Просто... имат недостатъци и трябва да ги разберат, преди да ги стоварят върху другите. — Фрея поклати глава и въздъхна тежко.

— Добре, виж, това е като...

— Дори не знаеш защо си заминаваш — каза Пайпър.

— Напротив, зная. Само че... е сложно и трудно да се обясни.

Момиченцето ѝ хвърли студен поглед през рамо.

— Ако имаше основателна причина, нямаше да е толкова трудно за обясняване.

— Сложно е — повтори Фрея неубедително.

Седяха мълчаливо известно време, а после Фрея забеляза движеща се в гората сянка. Сърцето ѝ се разтуптя при мисълта за Малкълм. Готвеше се да дръпне Пайпър за ръката и да хукне, когато по пътеката се зададе Руби и Фрея се отпусна. Детето вдиша поглед, проследи този на Фрея и въздъхна.

— Загазих, нали?

— Не — каза тя, — но мисля, че трябва да тръгнеш с Руби. — Огледа останалата част от гората, опасваща езерото. Не видя нищо обезпокояващо, но се чувстваше напрегната. Пайпър по-бързо тръбваше да бъде в безопасност в къщата. — Тръгвай.

— Ами ти? — попита момиченцето.

Фрея се взираше във водата.

— Трябва ми минутка да поразмишлявам.

— Все още ли смяташ да си заминеш?

Младата жена остана безмълвна, защото не желаше да отговори. Вече просто не беше сигурна за каквото и да било. Това бе една от причините, поради които искаше да се върне вкъщи, но сега...

— Хей.

Вдигна очи и видя как Пайпър бръкна в предния си джоб. Измъкна малка торбичка с връзки. Задържа я в ръката си за момент, после я отвори, извади една монета и ѝ я подаде.

Фрея я повъртя в ръката си. Беше ирландска половин крона.

— Откъде я взе?

— Тази монета е вълшебна — обясни детето. — Заставаш с лице на изток... — посочи отгатакъ езерото — ... затваряш очи и я държиш до сърцето си, докато си пожелаваш нещо. Но желанието трябва да е наистина хубаво, нещо, което искаш повече от всичко на света, а не пари или глупавата победа на някой отбор от световните серии. Трябва да е важно. После я слагаш в торбичката и я носиш със себе си, докато се сбъдне.

— Еха! — възкликна Фрея, докато ѝ я връщаше. — Много готино.

Пайпър не я прие.

— Искам да я вземеш. — Подаде малката торбичка на Фрея, която я пое внимателно.

— Сигурна ли си? Вълшебни монети не се намират всеки ден.

Пайпър удържа погледа ѝ.

— Пожелай си нещо и виж какво ще се случи.

Младата жена се усмихна, стискайки монетата в ръце.

— Благодаря.

Руби излезе от гората, скръстила ръце пред себе си в покровителствена поза, готова да се нахвърли. Фрея потупа детето по коляното.

— Върви с Руби — настоя тя.

Пайпър се изправи.

— А ти ще дойдеш ли?

— След малко — усмихна се Фрея.

— Добре. — Момиченцето тръгна по кея. Фрея я наблюдаваше, докато се присъедини към Руби и двете изчезнаха в гората. Смрачаваше с всяка изминала минута, а облаците се сгъстяваха в

унисон с настроението ѝ. Взря се в монетата върху дланта си, чудейки се...

Желанието трябва да е наистина хубаво — чу да казва гласът на Пайпър. Трябва да бъде важно.

Какво имам да губя? Тя затвори очи, постави монетата до сърцето си и отправи желанието си.

— И това ако не е късметът на ирландците!

Отвори очи и бързо се изправи на крака. Зад нея стоеше набит белокоос мъж, облечен в сако от туид с кръпки на лактите. Прониза я страх.

— Имаш очите на майка си — каза Малкълм, приближавайки се. — Знаеше ли го?

Нейт наблюдаваше през прозореца на спалнята си как Руби се връща от езерото заедно с Пайпър. Отдъхна си с облекчение, когато чу долу входната врата да се затваря след тях. Не изпускаше от поглед пътеката — нямаше следа от Фрея. Отдръпна се от прозореца.

Вероятно просто искаше да остане сама за малко. Съдейки по небето, скоро щеше да завали, а тя щеше да се върне дотогава. Щеше да има възможност да поговори с нея отново.

Просто ѝ дай малко свобода, помисли си той, но бездействието го подлудяваше. След няколкоминутно нервно крачене напред-назад отиде до вратата на Пайпър и почука.

— Влез — извика тя.

Той надникна и я видя надвесена над бюрото, подала наполовина глава през прозореца, откъдето внезапно отекна дрънченето на метал.

— Пайпър?

Тя се отдръпна и го погледна усмихнато, а тракането престана.

— Здравей, тате. Виж.

Той влезе и погледна към прозореца. Забеляза на перваза куките на метална противопожарна стълба. Провря глава навън и видя подрънкващите вериги и пръчки да се люлеят покрай стената на къщата. Прибра се вътре и ѝ се усмихна.

— Умница.

— Руби ми каза, че не е безопасно да спя с пожарогасителя, затова намерих тези неща на тавана. — Посочи към трите кашона до

стената. — Има и за твоята стая, за Руби и за банята.

— Радвам се. — Нейт седна на леглото до дъщеря си. — Е, как си?

— Добре. Но ми се иска Фрея да не си заминаваше.

— Да — отвърна Нейт. — И на мен.

— Мислиш ли, че може да ѝ отидем на гости в Бостън?

Той се взря в краката си.

— Зависи от нея. — Погледна към Пайпър и се усмихна. — Но, да, разбира се.

— Хубаво. — Тя се усмихна в отговор. Нейт стана от леглото и отиде до прозореца.

— Обичаш ли я?

— Какво? — извърна се той.

— Фрея — поясни Пайпър. — Казах ѝ, че я обичаш, а тя отрече, но мисля, че съм права. Права ли съм?

Нейт си пое въздух.

— Сложно е. Много я харесвам. Не искам да си отива.

— Ами може би няма да си замине — каза детето. — Или пък, ако си тръгне, ще се върне.

Нейт се загледа през прозореца към пътеката през гората, която все още бе безлюдна.

— И аз се надявам, хлапе. — Обърна се към нея. — Мислиш ли, че трябва да отида да я потърся?

Пайпър се замисли за момент, накланяйки глава настрани, после каза:

— Дай ѝ малко време. Трябва да се върне. Може да поговорите тогава.

Нейт се усмихна. Умно хлапе бе отгледал. А ако на Фрея ѝ бе нужна свобода, трябваше да ѝ я даде. Настойчивостта му само би я накарала да избяга по-бързо.

— Кога поумня толкова? — попита той.

— Винаги съм си била умна — отвърна Пайпър. — Пфу!

— Добре сте се устроили — отбеляза Фрея, оглеждайки мрачната стара каравана, докато пристъпваше вътре. — Ех, че адско возило.

Зад нея Малкълм я побутна с пистолет в гърба. Тя влезе, препъвайки се, и се обърна към него.

— По-полека — каза Фрея.

Малкълм се подсмихна, после погледна евтиния си електронен часовник.

— Подраних с един час, но как бих могъл да пропусна възможността? Голямата щерка на Ричард Дейли си седи на края на кея като зрял плод, чакащ да бъде откъснат. — Усмихна ѝ се. — Да ти предложа малко ирландско уиски?

Фрея го зяпна. От една страна, не ѝ се стори добра стратегия да пие с мъжа, който едва не я бе убил и вероятно все още искаше да го направи. Но от друга страна... всички преговори трябва да се водят в приятелско настроение. А ситуациите със заложници, подобно на сделките с недвижими имоти, представляваха просто преговори.

— „Джеймисънс“? — попита тя.

Малкълм измъкна бутилка изпод малката фурничка и ѝ я подаде.

— „Тълмор Дю“.

— Ех! — Тя залитна и седна до малката кухненска маса — Какво пък?

— И аз така казвам — отвърна Малкълм. Взе две ниски чаши от шкафчето над мивката, постави ги на масата и наля два пръста уиски в нейната. След това отиде до миниатюрния хладилник, извади една кока-кола и я сипа в своята.

— Няма ли да пиеш? — попита Фрея.

— Не още. — Вдигна чаша за тост. — Нека получим онова, което желаем, нека получим онова, което ни е нужно...

Фрея вдигна своята чаша.

— ... но дано никога не получаваме онова, което заслужаваме.

Отпиха и Малкълм я изгледа за миг.

— Баща ти ли те научи на тази наздравица?

— Казвам се Дейли и отраснах в Бостън — обясни тя. — Научих я още в забавачката.

Малкълм посочи към бутилката.

— Искаш ли още едно?

Фрея го погледна. Може би щеше да се справи по-лесно с него, ако и той обърнеше няколко чашки.

— Бих искала, но не обичам да пия сама. Сигурен ли си, че няма да ми правиш компания?

— Съжалявам — каза той. — Трябва да запазя ума си бистър. Но ти можеш да пиеш колкото искаш. Имам чувството, че този следобед нещата ще загрубеят. — Напълни чашата си с кола — Моля те да разбереш, че не е нищо лично. Във всеки случай не срещу теб. Просто имаш лошия късмет да си дъщеря на истински кучи син.

— Случва се. — Фрея се облегна Малкълм беше нисък, кръглолик, с червендалести ирландски бузи. Имаше плешиво теме и топчест червен нос, най-вероятно от дългогодишно пиянство. Не изглеждаше толкова опасен, но беше причинил пожара в бунгалото, а и след като имаше пистолет, предполагаше, че е най-добре да го вземе насериозно.

— Е, какъв е планът? — попита тя. — Не можеш да вземеш чинията, следователно ще ме използваш, за да изнудваш баща ми за пари. Това ли е?

— Нещо подобно — отвърна той, постепенно губейки ирландския си акцент. — Поради необходимост планът ми претърпя развитие.

Ледени тръпки пролазиха по гърба ѝ при внезапно появилата се решителност в очите му.

— Какво искаш да кажеш с това, че е претърпял развитие?

— Имах предвид — каза той, а гневът му изведнъж пролича по напрегнатото му лице, — че той съсипа живота ми, а сега аз ще съсипя неговия.

Фрея си пое въздух и неочаквано изпита огромно любопитство да види баща си през очите на този човек.

— Съсипал е живота ти? Как, Малкълм?

Той вдигна пръст и затвори очи.

— Кажете отново името ми.

Фрея се озърна наоколо, търсейки нещо, с което да го удари, докато очите му бяха затворени, но единственото потенциално оръжие бе бутилката уиски, а той я държеше за основата. Затова просто въздъхна и изрече:

— Малкълм.

— Ах. — Отвори очи, а погледът му бе замъглен. — Дори звучиш като нея, знаеш ли? Когато изричаше името ми, и в нейния глас

имаше нотка на раздразнение.

Фрея замръзна.

— Кой?

— Ами майка ти, разбира се. — Очите му се обърнаха към небето. — Вероника Дженсън, най-красивото момиче, което някога съм познавал. — Погледна към Фрея с лека, тъжна усмивка. — Знаеш ли, че убих човек заради нея?

Фрея усети, че ѝ прилошава, когато свърза фактите.

— Пазачът ли?

Веждите на Малкълм се повдигнаха от изненада.

— Баща ти ти е казал, нали?

Тя се наведе напред.

— Майка ми е била там?

Той кимна.

— Беше разбрала, че ние тримата ще проникнем в музея. Дойде да спре Ричард. Пет пари не даваше какво ще стане с мен или Мик. Беше заради Ричард. Винаги Ричард. — Въздъхна. — Когато тя дойде, ме намери да чакам в микробуса и заплака, умолявайки ме да измъкна баща ти оттам. Имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне. Човек може да понесе всичко, но не и гледката на страдащата си любима.

Любима... Фрея посегна към чашата и погълна последните капки.

Малкълм въртеше бутилката уиски бавно и внимателно, взирайки се в нея, докато говореше.

— Отпратих я у дома и влязох вътре, но пазачът ме хвана и попита за Вероника. Беше я видял. — Малкълм вдигна очи към Фрея. Бяха зачервени и замечтани. — Нямах избор, нали разбираш. Щеше да е съсипана, ако я свържат с местопрестъплението по този начин. Така че, когато алармата се включи — Мик отрече, но зная, че непохватното копеле я е задействало, — сграбчих пазача изотзад и го застрелях. Заради нея. — Отново сведе очи. — А тя ми се отплати, като избяга в Бостън с продажния ти баща.

Отвори бутилката и разсеяно наля и в двете чаши. Фрея отпи, докато Малкълм просто се взираше в своята чаша и я душеше.

— Казах ѝ, знаеш ли — заговори той, по-скоро на чашата си, въпреки, че Фрея го слушаше внимателно. — Казах ѝ, че я обичам и искам да посветя остатъка от живота си, за да я направя щастлива. —

Засмя се горчиво. — А тя ми отвърна, че обичала Ричард. Затова ѝ наговорих някои неща, които вероятно не бяха особено ласкателни за нея, а тя... Винаги ще го помня... тя каза... — Затвори очи отново и Фрея се загледа в бутилката уиски в ръката му. — „Малкълм, ако някога си смятал, че между нас може да има нещо, значи си се самозалъгвал, ненормалник такъв.“ — Отвори очи и Фрея видя, че бузите му са зачервени от смях. — Майка ти имаше пиперлив език. Винаги съм харесвал тази нейна черта.

Фрея се наведе напред, изненадана от думите му.

— Наистина ли? Не мисля, че съм я чувала да ругае.

— Не би могла — каза Малкълм, видимо обиден от идеята. — Ти беше просто дете. Каквато и да беше Вероника, тя винаги се държеше добре в присъствието на деца.

Фрея се облегна и посегна към чашата си. Колкото ѝ да жадуваше да чуе истории за майка си, жената, която бе обичал, изобщо не приличаше на нея. По-скоро приличаше на самата Фрея.

— През всичките тези години — продължи Малкълм, погълнат от собствените си спомени, — копнеех да отмъстя на баща ти, задето ми отне Вероника. А след това открих, че през цялото време Мик е крил онази чиния с отпечатъците на баща ти. — Засмя се. — Можеш ли да повярваш? Беше я задържал, за да може да му припише убийството, в случай че то излезеше наяве. А после Ричард натрупа състояние и на брат ми му хрумнала една идея. — Малкълм вдигна пръст, след това посегна и издърпа едно чекмедже. Извади купчина пликове и ги стовари на масата пред Фрея. — Пет хиляди на месец. Плачевно. Липсваше му размах, казвам ти.

Фрея вдигна един плик — съдържаше банково извлечение на името на Мик с директен превод на пет хиляди долара от „Дейли Дивелъпърс“, направен на петнадесето число от месеца. Взе още един. Същото.

— Кучи син — каза тя.

— Да, точно така — съгласи се Малкълм, като се отдръпна от масата. — Време е да вървим.

— Какво? — каза Фрея. — Къде да вървим?

— Нагоре към къщата — обясни той. — Ще ми дадеш чинията?

Къщата. Пайпър. Фрея стана от масата.

— Не, няма.

Той изглеждаше изненадан и вдигна пистолета.

— Я повтори!

— Защо изобщо ти е нужна чинията? Имаш мен.

— Да — отвърна Малкълм. — Вярно. Но ти няма да съсипеш репутацията на баща си завинаги, нали? Плановете ми претърпяха развитие, но не са се променили изцяло. Все още искам тази чиния и ти ще ми я дадеш.

— Не — възпротиви се тя. — Няма да те заведа в къщата. Няма. Стана и тръгна към вратата, но спря, когато чу зад себе си гласа на Малкълм — леденостуден, да казва:

— Може би имаш нужда от време да го обмислиш, момиче.

Обърна се и видя, че е насочил пистолета към нея. За пръв път, откакто се бе приближил на нея, тя усети истински страх.

Той се усмихна хладно.

— Ако сега те застрелям, следващият най-подходящ заложник би било момиченцето, нали?

Фрея пристъпи напред.

— Само да я докоснеш, кълна се...

— Способността ти да я предпазиш ще бъде сериозно ограничена — каза той, — ако си мъртва — Направи дълга пауза и когато Фрея не понечи да се отдалечи, той се усмихна — Браво, моето момиче.

— Не съм твое момиче, нещастно лайно — каза тя и тръгна пред него. Зад гърба ѝ Малкълм се изкиска.

— Виждам, че си наследила и друго от майка си, освен очите ѝ — отбеляза той.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нейт плесна купчината карти в средата на леглото на Пайпър.

— Невалидна плесница! — извика Пайпър, като вдигна ръката му и прерови картите под нея.

— Беше си съвсем валидна — възрази той, посягайки към тестето. — Виж, седмица спатия върху шестица купа.

— Не — настоя тя, преглеждайки картите. — Грещиш. Аз поставих тройка пика след шестицата. Разместили са се.

— На мен ми изглежда правилно — каза Нейт. — Никой не обича вкиснатите губеци, Пайпър.

— Нито пък големи тлъсти мошеници! — възпротиви се тя и издърпа една карта от тестето. — Ха! Тройката!

— О, да бе! — засмя се той. — Извадена от средата на купчината!

— Не е... — Пайпър млъкна внезапно и притихна. Нейт се послуша и чу входната врата да се отваря. Спогледаха се и момиченцето се усмихна.

— Обзалагам се, че е Фрея — каза то и потупа баща си по коляното. — Върви да поговориш с нея, а ако не се получи, повикай ме долу и ще се разплача.

— Какво? — разсмя се Нейт.

— Върви, върви, върви! — каза тя със странен шепот, подтиквайки го. Той се ухили и скочи от леглото, тъкмо когато телефонът иззвъня.

— По дяволите! — каза той. — Очаквам обаждане от момчетата в ресторанта — погледна към Пайпър. — Слез долу и я задръж, докато дойда, става ли?

Пайпър нададе радостен вик и скочи от леглото. Изтича от стаята и се втурна по стълбите, а Нейт забърза към спалнята си, за да вдигне телефона.

— Нейт е — каза той в слушалката.

Непознат мъжки глас изрече:

— Нейтън Броуди?

Не беше нито Клинт, нито Еди.

— Да?

— Обажда се Ричард Дейли. Трябва да говоря с дъщеря си. Тя там ли е?

— Мисля, че току-що влезе — отвърна той.

— Цял ден звъня на мобилния й — каза Дейли. — Не отговаря.

— Да, телефонът й изгоря при пожара — обясни Нейт.

Настъпи абсолютна тишина, а след това Дейли каза:

— Виждали ли сте наскоро чичо си Малкълм?

— Не съм, от десет години насам — отвърна Нейт.

— Моля ви да задържите Фрея при вас, в къщата — каза Дейли.

— Не пускайте чичо си вътре при никакви обстоятелства. Аз съм на около час път. Когато пристигна, ще се разправям с него.

— Какво става?

— Заплаши Фрея — обясни Ричард. — Иска да ме притисне чрез нея.

Нейт се напрегна.

— Как я е заплашил?

— Тя там ли е? — попита баща й. — Повикайте я на телефона.

Нейт се послуша дали Пайпър и Фрея говореха долу. Цареше тишина.

— Ще й предам да ви се обади — обеща той и затвори, а после се изстреля от стаята и се спусна по стълбите. Завари Малкълм, наведен над Пайпър, да я пощипва по бузата. Зад него стоеше Фрея, напрегната и изтощена.

— Е, не си ли прекрасна? — каза Малкълм. — На колко години си, момиченце?

— На единадесет — отвърна Пайпър. — Ще стана на дванадесет през юни. — Погледна към Нейт. — Тате, не си ми казвал, че имам чичо Малкълм.

Тогавя Малкълм се изправи и Нейт видя пистолета, пъхнат в колана под сакото му.

Сърцето на Фрея биеше лудо, когато срещна острия поглед на Нейт. Бе видял пистолета. Добре. Щеше да измисли нещо, за да

измъкне Пайпър отгук. Успокои се донякъде, когато Нейт се приближи към дъщеря си.

— Пайпър — каза той. — Ела насам.

— Тате? — попита тя с любопитно изражение.

— Веднага.

Тя отиде при него и той застана пред нея, прикривайки я от Малкълм. Фрея си отдъхна, но после Малкълм я прегърна и придърпа, докато другата му ръка беше на колана, близо до пистолета.

— А ти как си, момко? — каза възрастният мъж, гледайки към племенника си с оживен поглед. — Много време мина.

— Пайпър — изрече Нейт, без да отмества очи от чичо си. — Върви в стаята си.

— О, не — възпротиви се Малкълм, като премести ръката си малко по-близо до оръжието. — Току-що се запознах с детето. Не можеш да прекъснеш семейната сбирка. Може да се обидя.

Момиченцето надзърна иззад баща си с объркан вид, а той леко я побутна по гърба.

— Тате... — започна тя, но Нейт — изрече Пайпър и тя млъкна. Точно тогава на горния етаж се отвори врата и Фрея видя Руби да слиза по стълбите.

По дяволите!

— Кой беше на телефона? — попита възрастната жена, спускайки се във фоайето, а после повдигна любопитно вежди към Малкълм. — Здравейте, господин Бейхарт. Всичко наред ли е с караваната ви?

След това очите ѝ се плъзнаха по колана му и ръката, обвита около Фрея, и тя застана до Нейт, предпазвайки Пайпър.

— Върви горе — нареди ѝ тя. Фрея затаи дъх, надявайки се въпреки всичко, че Малкълм ще пусне останалите и ще се разправя само с нея. Би било толкова по-лесно, ако останеше само тя.

— Никой никъде няма да ходи! — заяви той. — Това е семейна сбирка.

— Знаеш ли какво? — каза Фрея, извързвайки се леко към него. — Наистина не смятам, че ти е нужен друг, освен мен. Нали, Малкълм?

Той отвори уста да протестира, но Нейт се намеси:

— Не, чичо Малкълм. Аз ще остана. Всички останали могат да си вървят.

— Не! — настоя Фрея. — Наистина.

Нейт я погледна твърдо и гневно.

— Престани, Фрея.

— Нейт — започна тя, като се опитваше да придаде убедителност на тона си. — Не разбираш за какво е всичко това...

— Не ме интересува — каза той, а после вдигна очи към чичо си.

— Малкълм и аз можем да уредим това помежду си.

— Не, Нейтън, бих искал Фрея да остане. — Впи ръка в талията й и я притисна още по-близо към себе си.

— Малкълм — каза Нейт, приковал очи във Фрея. — Пусни я.

— Това е прост проблем с просто решение — отвърна чичо му.

— А решението е някой тук да ми даде проклетата чиния.

Първо ги изведи, трескаво мислеше Нейт. След това го убий.

— Добре — каза той и вдигна едната си ръка. — Само запази спокойствие, чуваш ли? — Докосна Руби по ръката, без да изпуска от очи Малкълм. — Руби, отведи детето в стаята и донеси чинията.

Руби, просто кимна. Нейт се обърна към дъщеря си и й отправи категоричен поглед.

— Пайпър, иди да покажеш на Руби къде е чинията.

— Но как...? — започна тя, но баща й я прекъсна. Само ако можеше да изпрати Руби с момичето, тя щеше да види пожарникарската стълба на прозореца и двете щяха да се измъкнат. Тогава той можеше да намери начин да изведе Фрея.

А после щеше да се разправи с чичо си. Но всяко нещо по реда си. Клекна пред Пайпър и постави ръце на раменете й.

— Върви в стаята си — изрече твърдо, — и донеси чинията Тя сведе поглед.

— Добре.

Нейт преглътна и се изправи, извъръщайки се отново към Малкълм. Докосна ръката на Руби, а тя се обърна към стълбите.

— Момент — каза Малкълм и Нейт усети как Руби се вцепени до него.

— Откога са нужни двама души, за да донесат една чиния? — Погледна към Пайпър. — Върви, дете. Донеси ми чинията.

— Върви — настоя Нейт, а Пайпър кимна и тръгна по стълбите. Той затвори очи. Беше умна. Щеше да излезе по противопожарната стълба и да бъде в безопасност.

Ще бъде в безопасност.

Сега оставаше само да изпрати Руби и Фрея там...

Малкълм се усмихна. Погледът му бе студен, но по-бистър, отколкото Нейт някога го бе виждал.

— Жалко, че се срещаме отново при тези обстоятелства, Нейтън. Винаги съм те харесвал, въпреки факта, че си син на безполезния ми брат. — Изви очи към Руби. — Приятно ми е да се запозная с теб с истинското си име, Руби. Извинявам се за историята с господин Бейхарт. Измамата беше необходимо зло, нали разбираш?

— Приятно ми е, Малкълм — отвърна безизразно тя. — Ако нараниш някого в това семейство, ще те убия!

— Той преследва баща ми — намеси се Фрея тихо. — Не е необходимо да наранява някого тук, ако вие просто си тръгнете.

Руби не сваляше очи от Малкълм.

— Това включва и Фрея.

— Виж — започна Нейт, но после чу издйническото потропване на малки крачета по стълбите. Сърцето му се сви и когато се обърна, видя Пайпър да слиза.

— Казах ти да вървиш!

Тя пристъпи във фоайето с любопитно изражение на лицето и обвита в найлоново фолио чиния с лилава ивица по края в ръцете си.

— Не, не си — отвърна Пайпър. — Каза ми да донеса чинията.

— Ха-ха! — изсмя се Малкълм, пусна Фрея и се приближи към детето. — Добро мо...

Нейт застана между тях, грабна чинията от Пайпър и я тикна в гърдите на Малкълм. Той се изправи, взе я и отстъпи назад. Остави я на холната маса, преди отново да хване Фрея. Ухили се и намигна на момиченцето.

— Браво, Пайпър — похвали я той. — От цялото семейство ти си ми любимка.

Тя го погледна с подозрение за момент, а после вдигна виновно очи към баща си.

— Съжалявам, тате. Намерих я в стаята на Руби и знаех, че ако я откриеш, ще се върнем в Синсинати, затова я скрих.

Нейт я гледаше и се опитваше да се усмихне окуражително.

— Няма нищо, Пайпс. Не се сърдя. — Погледна към Малкълм.
— Получи каквото желаше. Сега се махай.

— Никъде няма да ходя — отвърна той.

— Добре — каза Нейт. — Тогава я пусни и двамата може да поговорим.

Фрея тропна с крак.

— Няма ли да ме чуеш? Той не иска вас, иска...

— Ш-ш-т — каза Малкълм, прекъсвайки я с рязко стискане, от което на Нейт му се прииска да го убие на мига. Малкълм обходи с поглед лицата им, замисли се за миг, а после каза. — Не съм несговорчив. — Насочи очи към Руби и после кимна към вратата. — Отведи детето в рецепцията, но ако се обадиш на някого... — Погледна Нейт, а след отново възрастната жена с ледена заплаха. — Разбрахме ли се?

Тя кимна, после хвана Пайпър за ръката и я побутна към вратата, като внимаваше да я предпазва с тялото си от него. Отвори и изтика детето навън, след това погледна към Нейт, който успя да прочете мислите ѝ. Поклати глава.

— Отведи я в рецепцията — каза той. — Играйте на „Плесница“, занимавай я с нещо. Аз ще се погрижа за нещата тук.

Руби кимна.

Нейт се обърна отново към чичо си.

— Нека и Фрея отиде с тях.

— О, не — каза Малкълм, като я придърпа по-близо. — Тя остава. Все още имам работа с баща ѝ.

По дяволите.

— Малкълм, няма нужда...

— Вие двете тръгвайте — кимна той към възрастната жена и момиченцето. — Преди да съм размислил.

Руби стрелна Нейт с очи за последен път и забърза навън с Пайпър, затваряйки вратата след себе си. Нейт ги наблюдаваше през прозореца на дневната, докато се отдалечиха на безопасно разстояние от къщата, след това съсредоточи вниманието върху чичо си.

— Пусни я — каза той, — или се кълна, че ще те убия собственооръчно.

— Престани — намеси се Фрея. — Мога да се справя. Ако някой си тръгва, то трябва да си ти. — Обърна се към Малкълм и му отправи професионална усмивка, сякаш преговаряха на масата в конферентна зала.

— Разгледай вариантите, с които разполагаш. Той не ти е нужен. Имаш мен. Ако го пуснеш...

— Много мило от твоя страна, момиче — прекъсна я Малкълм, като извади пистолета от колана си и го насочи към нея. — Но Нейт има опасен поглед и нямам никакво намерение да му обърна гръб в момента. — Погледна племенника си. — А тя няма да се отдели от мен, докато Дейли не пристигне, така че можете да престанете да си пилеете силите.

Ситуацията не беше идеална, но поне Руби и Пайпър бяха излезли. Можеше да измъкне и Фрея, беше сигурен, но първо трябваше да отвлече вниманието на чичо си.

— Добре — съгласи се най-сетне. — Дейли беше на телефона одева. Ще пристигне до един час. Може да го почакаме в кухнята.

Малкълм грабна чинията от масата, после се усмихна и с оръжието посочи на племенника си да мине пръв. Нейт ги отведе до масата, а Малкълм, опрял пистолета в гърдите ѝ, побутна Фрея към стола до неговия.

Проклети семейни сбирки, помисли си Нейт и седна срещу тях.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малкълм потропваше с крак по пода, за да успокои нервите си. Оставаше му толкова малко, толкова малко да получи всичко, което желаше. Той командваше парада и докато насочваше пистолета към дъщерята на Дейли, Нейт го вземаше насериозно. Момчето си оставаше герой до края. Това го караше да се чуди дали не е незаконен син на пощальона или на някой друг. Подобно обяснение би било правдоподобно, като вземеше предвид какъв мързелив страхливец бе Мик.

Очите му се плъзнаха към чинията в средата на масата, обвита в прозрачно фолио и очакваща полицията да анализира отпечатъците на Ричард Дейли, които го свързваха със смъртта на пазача. След това, щом Дейли поръчаше частен самолет, който да откара тях тримата до някоя приятна южноамериканска държава с бели плажове и недоизпитани закони за екстрадиране, щеше да ги изпрати обратно.

Или пък да убие момичето пред Дейли, а после и издайническото копеле. И тази идея си имаше достойнства.

Е, можеше да вземе това решение по-късно. Засега не му оставаше друго, освен да чака.

— И така, Нейт — каза Малкълм. — Чух, че имаш собствен изискан ресторант в Синсинати. Браво на теб.

— Имах — отвърна Нейт, впил очи в дъщерята на Дейли. — Продадох го.

— О, съжалявам да го чуя — каза чичо му. — Фалирали?

— Не. — Нейт го изгледа хладно, а после очите му се върнаха към Фрея. Малкълм ги наблюдаваше за момент и когато забележа гневното отчаяние в изражението на племенника си, започна да преосмисля теорията си за геройството му.

Ако не го познаваше, би казал, че момчето е влюбено.

— О, не — възкликна Малкълм, гледайки ту него, ту нея. — Не, момко, кажи, че не е вярно.

Младият мъж го погледна.

— Какво?

— Влюбен ли си в нея? — попита той, като посочи към Фрея с пистолета си. Нейт заби върховете на пръстите си в дървената маса толкова силно, че почти оставиха отпечатащи. Малкълм въздъхна. — Ти да не си малоумен? Знаеш ли коя е тя?

— Достатъчно. — Нейт изръмжа студено срещу него.

— О, за бога... — Малкълм се наведе напред и приближи пистолета до момичето. — Това е дъщерята на Вероника Дженсън. Вероника Дженсън, жената, която ми изтръгна сърцето, хвърли го на студената земя и го прободде с токчето си. Дъщерята на Ричард Дейли, човек безличен и дори бездушен. Къде ти е умът?

— Достатъчно, Малкълм — повтори Нейт с нисък и сериозен тон.

— Каж ми, че не е вярно — настоя чичо му, — защото си мисля, че най-доброто, което мога да сторя за теб, е да я застрелям, преди да е станало късно. — Облегна се и поотдръпна оръжието, но все още го държеше насочено към гърдите ѝ. Да простреля дъщерята на Дейли в главата не би му помогнало в момента, а и щеше да го остави без средство за влияние над него по-късно, но би било най-голямата услуга, която можеше да направи на племенника си.

— Ще те помоля за последен път — каза Нейт. — Пусни я.

— Не мисля, че оценяваш баланса на силите тук, млади Нейтън — каза Малкълм, а собственият му гняв се надигна при вида на племенника му, готов да се хвърли през масата и да опита да му отнеме пистолета.

— Имаш ли някакъв алкохол, Нейт? — попита Фрея изненадващо.

Изражението на младия мъж се поуспокои, когато погледна към нея, а после той кимна.

— Да. Имам уиски в шкафа над мивката.

Фрея се обърна към Малкълм със студен и спокоен поглед — като онзи, който Вероника винаги му отправяше.

— Искаш ли малко, Малкълм? — попита тя.

Взря се в нея — о, толкова приличаше на майка си — и тогава в стомаха му се надигна силен копнеж. От шестнадесет месеца не бе близвал и капка. Шестнадесет трезви месеца, които му бяха донесли най-голямата награда — пълното унищожение на Ричард Дейли.

Деляха го само минути от отмъщението. Какво би навредило, ако го отпразнуваше с една чашка?

Приблужи пистолета до момичето и погледна племенника си.

— Налей две. Нужно ли е да ти казвам какво ще се случи, ако се опиташ да издърпаш оттам нещо срещу стария си чичо?

— Не — Нейт бавно се отдръпна от масата.

— Може пък аз да дръпна нещо — изкиска се Малкълм, обзет от внезапно безразсъдство при мисълта колко дяволски близо беше. Погледна към дъщерята на Дейли, която дори не се усмихваше. — Схвана ли? Да дръпна нещо? Например спусъка?

— Каж ми, че шегите ти стават по-забавни, когато обърнеш няколко чашки — промърмори момичето.

— Ирландецът винаги е по-забавен на няколко питиета — отвърна той.

— В такъв случай, Нейт — каза невъзмутимо тя, — налей му двойно.

Малкълм наблюдаваше как племенникът му вдигна поглед от чашите и се усмихна на Фрея, сякаш се опитваше да я успокои, сякаш единственото, за което мислеше, беше това момиче и щастието му.

Въздъхна. Мили боже! Нима мъжете от семейство Броуди никога нямаше да поумнеят?

Фрея гледаше как Нейт вдига чашата си, приковал очи в лудия си чичо, и не можеше да не се чувства леко подразнена. Ако беше запазил хладнокръвие и бе извел Пайпър, тя можеше да се справи с положението. Това беше по нейната специалност, единственото нещо, което умееше, а заплахата от физическо насилие правеше ситуацията съвсем малко по-различна от всички други преговори. Трябваше само да претегли своите желания спрямо тези на Малкълм и да сключи сделка. Щеше да се получи, знаеше го, но присъствието на Нейт объркваше всичко и нарушаваше основното правило на преговорите, като поставяше в залог нещо, което тя не искаше да рискува да загуби.

А сега единственият избор, който ѝ оставаше, бе да напие Малкълм дотолкова, че да остави пистолета. Знаеше, че стратегията беше слаба, но след като той пресуши своето двойно уиски и поиска ново, съзря лек лъч на надежда.

Но беше нужно време. Проблемът с пияниците бе, че са дяволски издръжливи.

— Нека ви разказа за Вероника — каза Малкълм, с все още бистър поглед и нормален говор, въпреки че започваше нова чаша. — Ах, това се казваше жена! Беше корава, красива и не търпеше глупости от никого, дори и Ричард. А когато танцуваше... — Усмихна се над чашата си. — На света нямаше нищо по-красиво от Вероника Дженсън на дансинга.

Фрея сведе очи към чашата си, която оставаше недокосната. Представи си лицето на майка си, припомни си колко хубава беше и отказа да допусне спомените на Малкълм да опетнят нейните. Жената, която той помнеше, бе изопачена от собственото му умопомрачено его. Тази жена не беше майка ѝ.

— Кучка! — изрече грубо той, после вдигна чашата си и посочи с показалец към Нейт. — А сега ме чуй, млади Нейтън Броуди. Имаш шанса да се измъкнеш, преди да е твърде късно, преди да те е накарала да продадеш душата си, само за да избяга с друго, докато пълзиш като куче и я умоляваш да... — Остави чашата, очите му бяха зачервени, но убийствено сериозни. — Казвам ти, най-доброто, което мога да направя за теб, би било да я убия още сега.

Фрея се задъха, а Нейт се наведе напред.

— Не — каза той със свито гърло. — Недей. Не прави нищо. Само... пий.

— Тя ще те унищожи. — Дръпна я за ръката, за да я привлече поблизо до оръжието. — Мислиш ли, че не съзнавам в какво съм се превърнал? Мислиш ли, че винаги съм бил такъв? Можех да стана нещо повече. Можех да бъда човек, спокоен, че не е отнел човешки живот. Но я обичах с цялото си сърце и това съсипа всичко. А тази жена ще стори същото с теб, помни ми думата.

Малкълм я хвана здраво за ръката над лакътя, карайки я да потръпне, и приближи пистолета още повече.

— Тя няма да ме унищожи — каза Нейт, без да го изпуска от поглед.

— Напротив — настоя Малкълм и Фрея затвори очи, когато дулото се притисна в гърдите ѝ. Може би не бе чак толкова добра идея да го напие.

— Не може да ме унищожи. Не я обичам.

Тя отвори очи и ги отпрати към Нейт, който не ѝ отвърна, впил поглед в чичо си.

— Познаваме се едва от няколко дни — продължи той. — Не я обичам.

Фрея преглътна с усилие и сведе очи.

— Вярно е, Малкълм. Приятели сме. Дори това е силно казано. — Докато изричаше думите, гърлото ѝ се сви. Вероятно Нейт казваше истината, но тя лъжеше и го съзнаваше. — Нищо не те кара да осъзнаеш колко си объркан, както насочения към теб пистолет.

— Добре тогава — отвърна Малкълм, като се поуспокои. — Ами ако ти кажа, че си свободен да си вървиш? Просто я остави с мен и бягай в безопасност с дъщеря си. Би ли тръгнал?

Фрея вдигна глава, неспособна да повярва във възможността, която току-що бе паднала от небето.

— Знаеш ли, всъщност това е добра идея...

— Престани, Фрея — прекъсна я Нейт с яростен поглед.

— Би останал, защото я обичаш, идиот такъв! — каза Малкълм.

— Бих останал, защото имаш пистолет — отвърна младият мъж, обръщайки студения си концентриран поглед към чичо си. — Бих останал, защото не съм човек, който би оставил една жена да умре сама.

Фрея вдигна очи при тези думи и погледна към Малкълм и Нейт, които се бяха вторачили един в друг. Можеше да види болката зад гнева в очите на Нейт. Тогава Малкълм вдигна чашата си и каза:

— Пия за Мик, нещастното копеле. — Отпи и се обърна към Фрея.

— Разказвал ли ти е историята?

Тя поклати глава.

— Ами — започна Малкълм, — Мик заминал на двуседмичен гуляй, докато майката на Нейт се оплаквала от главоболие, а впоследствие починала от аневризъм. Нейт я открил, съвсем сам. Било ужасно. Щях да отида на погребението, но по онова време никой от семейството не ми говореше, така че...

Нейт се взираше в масата, докато Малкълм заглъхна в неразбираемо мърморене, а Фрея искаше да каже нещо, но вместо това седеше замръзнала на мястото си, безсилна да стори каквото и да е.

След дълго мълчание Нейт вдигна глава и изгледа чичо си с твърд поглед.

— Ще остана, защото нямам намерение да бъда безполезно лайно като баща си. Няма нищо общо с Фрея, така че можеш да свалиш пистолета и да се успокоиш, по дяволите.

Фрея следеше с очи Нейт, чийто поглед не се отделяше от чичо му, и повече от всичко ѝ се искаше да му каже, че греши, поне що се отнасяше до нея, и че наистина го обича. Искаше той да го знае, просто в случай, че...

Но сега не му беше времето. Не и когато Малкълм размахваше оръжието като маниак. Прехвърли наум всичките си правила за водене на преговори, повечето от които вече бе нарушила. Никога не го приемай лично. Твърде късно. Никога не действай емоционално. Ха, смешно. Никога не преговаряй за нещо, което не си склонен да загубиш. Като мъжа, когото обичаш. Използвай преимуществата си...

Използвай преимуществата си. Хрумна ѝ идея и първоначално я отхвърли, но като гледаше Малкълм, накрая реши, че си струва да опита.

Със сигурност не можеше да влоши нещата.

— Да ти долея ли? — попита тихо тя.

Малкълм хвърли поглед към празната си чаша.

— Май да — отвърна той и се пресегна през масата към бутилката.

— Отново невалидна плесница, Руби — каза Пайпър с тих глас от отсрещната страна на бюрото в рецепцията. Възрастната жена вдигна очи към момичето и се усмихна.

— Проклятие — възкликна тя и побутна нагоре очилата си за четене. — Сигурно ми трябва по-силни очила.

Пайпър отпусна ръце на бюрото.

— Какво има? Добре ли си?

Руби вдигна очи и погледна през прозореца. Виждаше само върха на покрива на къщата над дърветата.

Трябваше да се обади в полицията.

Погледна към Пайпър с мисълта, че не би могла да го преживее, ако нещо се случеше с баща ѝ.

Не викай полицията.

Постави ръка върху своята купчинка.

— Добре, да продължаваме.

Момиченцето кимна, но не хвърли карта.

— Пайпър?

— Съжалявам, че взех чинията от твоето скривалище — каза тя.

— Затова ли си сърдита?

— О, не — отвърна Руби. — Не, миличка, изобщо не се сърдя за това.

— Просто исках да остана — обясни детето. — Исках да бъдем семейство, тук. Ние тримата.

— Аз също — кимна Руби.

Тъкмо тогава портата издрънча и тя вдигна очи. Беше спрял черен Линкълн.

— Чакай тук — нареди Руби, преди да излезе. — Говоря сериозно. Чакай тук. Не се връщай в къщата, разбра ли ме?

Веждите на Пайпър се склениха леко и тя попита:

— Руби, какво става...?

Възрастната жена просто повтори „Чакай тук“ и детето остана на мястото си. Руби наметна старата си жилетка и излезе. Заобиколи до портата, където от задната врата на колата се показа висок мъж с посивяла коса и скъп костюм.

— Търся Фрея Дейли — каза той. — Трябва да я видя веднага.

Руби хвърли поглед назад към къщата, а после се обърна и поклати глава.

— В момента е заета.

— Аз съм баща ѝ — обясни мъжът. — Малкълм ме очаква.

Руби се взря в него за миг.

— О, значи ви чака, а? В момента държи и двамата под прицел ей там. Дъщеря ви и моето момче. Каза, че ще застреля Нейт, ако се обадя в полицията. — Поколеба се за миг, а после продължи. — Но се проточи твърде много, затова възнамерявам да се обадя.

— Не — възпротиви се Ричард. — Дайте ми двадесет минути. Мисля, че мога да се справя с всичко това, без да го оплескам. Къде са те? В къщата ли?

— Да. — Тя го изгледа, чудейки се дали е склонна да се довери на непознатия да измъкне Нейт и Фрея в безопасност.

— Сигурен ли сте, че можете да се справите?

Ричард сведе поглед към нея със сериозно изражение.

— Той иска мен. Ако отида, смятам, че ще ги пусне.

Руби го изгледа за момент, после взе решение.

— Имате петнадесет минути. След това ще повикам полицията. Надявам се да ми простите, че не давам пет пари дали Малкълм ще ви застреля или не. Искam децата да са в безопасност.

Дейли кимна.

— Добре.

— Помолете се на бога, в когото вярвате, господин Дейли, защото ако нещо се случи, на когото и да е от тях, този пистолет няма да е най-страшното нещо, което сте видели днес.

След това отиде до портата и въведе кода.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Нейт продължаваше да я гледа настойчиво, но Фрея отказваше да срещне погледа му. Само се взираше в празната си чаша, сякаш не чуваше вече мрънкането на Малкълм за баща ѝ, чинията, убийството на пазача, майка ѝ. Беше толкова притихнала, че ако очите и не бяха отворени, Нейт би помислил, че просто е заспала.

— ... прав ли съм или да? — попита Малкълм, като пресуши още една чаша и я бутна по масата към Нейт, за да я напълни отново. Младият мъж изля остатъка от бутилката в нея и му я върна, а после забеляза, че рефлексите на чичо му бяха доста забавени.

Добре, помисли си той. Напий се до припадък, копеле.

Наблюдаваше Фрея и чакаше тя да вдигне поглед, за да разбере дали е добре, но главата ѝ оставаше наведена, а очите ѝ бяха затворени.

Това не е хубаво.

— Фрея — каза той. — Добре ли си?

Тя вдигна глава, а по лицето и се стичаха сълзи. Усети пробождане в гърдите и посегна към нея, но дръжката на пистолета се стовари на масата.

— Никакви неочаквани движения! — извика Малкълм, като тропаше с оръжието по масата при всяка дума.

И пистолетът изгърмя.

Гърмежът накара Руби да подскочи, а сърцето ѝ се качи в гърлото. Ослуша се внимателно, но се чуваше само далечният звук от колата, която се движеше по чакълената алея към къщата.

— Какво? — попита Пайпър, а очите ѝ се разшириха при вида на Руби. — Какво става?

— Някакъв клон — отвърна възрастната жена, която следеше с очи как колата изчезва зад дърветата. Бе обещала на Ричард Дейли петнадесет минути.

Майната му на Ричард Дейли. Вдигна телефона и набра.

— Върви в банята, струва ми се, че ти се пишка — каза тя на детето, когато женски глас от другата страна на линията отговори: „Тук 911, какъв е вашият спешен случай?“.

Пайпър се изправи и тръгна по коридора, а Руби изчака, докато чу вратата да се затваря, преди да заговори.

— Един мъж държи двама заложници под прицел в къмпинга на Броуди край шосе номер 8 — каза тя със снишен глас. — Каза, че ще ги застреля, ако се обадя на ченгетата, затова не пускайте сирените, но си довлечете задниците тук. Веднага!

— Добре, можете ли да ми кажете...?

— Веднага — повтори тя, когато вратата на банята се отвори и Пайпър се върна. Затвори и се настани в стола си.

— Готова ли си за още един рунд? — попита, усмихвайки се весело на Пайпър. Посегна небрежно и натисна бутона за дистанционно отваряне на портата.

— Да, добре. — Пайпър седна, а лицето ѝ беше мрачно, когато изгледа Руби. Не се връзваше на привидното „Няма нищо нередно“, но се престори, за което Руби щеше да ѝ е вечно благодарна.

Пайпър беше страхотно хлапе.

Нейт не откъсваше поглед от Фрея, дори и когато зад него на пода паднаха парченца от мазилката. Защо не го поглеждаше?

— Я виж ти! — смееше се Малкълм и се взираше в дупката в стената. — Проклетото нещо работи все пак.

На Нейт му се искаше да се хвърли през масата и да удуши чичо си, но пистолетът, с димящо дуло, отново бе насочен към Фрея, която все още плачеше тихичко на стола, с наведена глава.

— Фрея — каза той с твърд тон, с който се надяваше да привлече вниманието ѝ. — Погледни ме.

Тя не му обърна внимание, само подсмръкна и избърса лицето си.

— Хайде, момиче — каза Малкълм, потупвайки я по рамото със свободната си ръка. — Престани да плачеш веднага.

— Не може да се контролира — обясни Нейт. — Страда от едно заболяване...

— О, да бе — каза тя и вдигна глава — Заболяване. — Изви очи нагоре. — Господи! През последните петнадесет минути разправяше на чичо си колко малко означавам за теб и искаш да отдадеш факта, че съм разстроена, на някакво заболяване?

Нейт имаше чувството, че подът под краката му току-що бе пропаднал.

— Чакай — каза той. — Фрея! — Не можеше да я успокои пред Малкълм, който бе достатъчно луд, за да я застреля, ако знаеше какво изпитва Нейт в действителност, но и не искаше да я нарани повече, отколкото вече я бе наранил, затова млъкна и се заслуша в тихия ѝ плач.

— Той просто ме използваше, Малкълм — каза тя. — Не мога да повярвам, но е така. Как съм могла да бъда толкова глупава?

— Фрея — започна Нейт, но Малкълм бавно насочи оръжието към него.

— Млъкни и дай салфетка на дамата — нареди чичо му, като извърна студения си поглед към него. — Вече нарани достатъчно горкото момиче, не мислиш ли?

Нейт го зяпна, а после отклони очи към Фрея. Тя му намигна леко, преди да избухне в още по-драматични ридания.

Тя го манипулира.

От една страна, бе по-спокоен, че не я е разстроил толкова. От друга страна обаче, тя се поставяше в опасност.

— Казах — повтори Малкълм, като вдигна пистолета по-високо — дай салфетка на дамата.

— Не му пука! — продължи тя, като хленчеше по-силно, за да привлече вниманието на Малкълм. — Никога не ме е обичал. Всичко е било лъжа, за да получи своето. А аз се хванах. Сгрехих, Малкълм. Допуснах най-голямата грешка в живота си. Също като майка ми. — Размърда се и избърса лицето си, а от очите и се търкаляха едри сълзи.

Нейт се напрегна, очаквайки чичо му да схване колко очевидно го манипулираше с чувствата му към майка ѝ. Но Малкълм просто я гледаше с омекнал поглед.

Хвана се, като риба на кукичката. По дяволите, като я наблюдаваше и знаеше, че лъже, на Нейт също му се искаше да я прегърне и утеши.

Биваше си я.

— О, не, ш-ш-ш — каза Малкълм, като обви раменете ѝ със свободната си ръка и поотхлаби хватката около пистолета с другата. — Човешко е. Допуснала си грешка. Влюбила си се в неподходящия мъж. Може да се случи на всеки.

Нейт гледаше Фрея, питайки се какво точно целеше. Трябваше ли да се хвърли към оръжието, докато Малкълм бе разсеян? Планът бе налудничав и твърде рискован за нея. Беше по-пресметлива. Трябваше да е намислила нещо друго.

Фрея подсмръкна и погледна Малкълм през мокрите си ресници.

— Не искам да го виждам — каза тя. — Можеш ли да го накараш да си върви? Моля те. Той не ти трябва. Само аз съм ти истински нужна.

Нейт усети как стомахът му се сви, когато осъзна какво правеше тя. Вторачи се в нея, докато тя гледаше чичо му с умоляващи очи.

Не, помисли си той.

А после пистолетът се вдигна и насочи към него.

— Чу дамата, Нейтън — каза Малкълм, като извърна студения си поглед към племенника си. — Излизай.

Фрея продължаваше да плаче и умишлено избягваше погледа на Нейт. Знаеше, че той изобщо няма да одобри идеята, но това беше единственият начин. Трябваше да си върви. Нямахше да постигне нищо, докато той беше там, особено след като Малкълм се държеше толкова непредвидимо и имаше вероятност да стреля. Нейт може и да не я обичаше, но тя знаеше, че го обича и докато имаше какво да губи, нямахше да е в състояние да преговаря с Малкълм.

А беше приключила с провалите в преговорите.

— Добре — Нейт се изправи и тя въздъхна с облекчение. — Застреляй ме.

Фрея вдигна глава, шокирана Той се взираше в барабана на оръжието като идиот.

— По дяволите, Нейт — каза тя и тропна с ръка по масата. — Просто си върви!

Той я погледна и Фрея разбра, че не бе разгневен само на чичо си.

— Няма!

— Ще те застрелям, Нейтън — предупреди го Малкълм. — Няма да ми е приятно, но ще го направя. Дамата те помоли да си вървиш.

Паниката я обзе и тя се отдръпна от масата.

— Ей — каза Малкълм, като също се изправи.

— Върви, Нейт. Не е нужно да доказваш, че не си като баща си, разбираш ли? Всички го знаем. Не искам да си герой, а да останеш жив.

— Не се опитвам да докажа каквото и да било — отвърна той, — и се кълна, че може самият аз да те убия, когато всичко приключи, но няма да си тръгна сега.

— Нейтън, дамата е разстроена и... — Малкълм млъкна, погледна я, а очите му се фокусираха, макар и бавно.

Мамка му.

— Май сълзите пресъхнаха доста бързо — отбеляза Малкълм, като я сграбчи за ръката над лакътя толкова силно, че болката я прониза чак до гърба. — Излъга ме.

Фрея се опита да предизвика още сълзи, но гневът ѝ надделя. Гледаше го свирепо.

— Просто го накарай да си тръгне и двамата може да поговорим.

— Вероника! — каза Малкълм с тих и нежен глас, но с доловими нотки на ярост. — Толкова много приличаш на нея, че не мога да ви различа.

Нейт се приближи.

— Пусни я, Малкълм!

Той сякаш не го чу, а просто се взираше във Фрея.

— Да рискуваш живота си, за да спасиш един мъж. Да захвърлиш всичко. Да ме излъжеш. Също като нея. И аз се хванах. Отново. — Дръпна я за ръката, за да се обърне към него, а тя потръпна от болката. — Гледай ме, като ти говоря, кучко!

Наистина ще ме застреля, помисли си младата жена.

— Не! — Нейт се хвърли между тях и освободи ръката ѝ от хватката му. Издърпа я и я избута зад себе си толкова силно, че тя се строполи на пода. Когато вдигна очи, той стоеше с лице към Малкълм, който държеше пистолета.

— Глупаво малко лайно! — процеди Малкълм.

— Ако ще стреляш, направи го, по дяволите! — каза Нейт. — Но няма да ти позволя да я нараниш.

Секундите се проточиха, дълги и тихи, докато Малкълм, със зачервени и влудени от пиенето очи, насочи пистолета към Нейт. В съзнанието на Фрея се вихреха паника, мъка и ярост... Тя изрита Нейт зад коленете, поваляйки го на земята до нея, тъкмо когато Малкълм дръпна спусъка.

И той щракна.

— Кучи син! — извика Нейт, като се хвана за коляното и изгледа Фрея.

Малкълм свали пистолета и се взря в него с опулени очи. Насочи го към тавана, дръпна спусъка отново и той отново изщрака.

— Тази кучка — каза той, като зяпаше оръжието. — Сложила е само един патрон.

— О, за бога — промърмори Нейт.

Фрея се надигна от пода и посегна към него. Той потръпна, докато се изправяше, и я стрелна с гневен поглед, а тя го попита.

— А ти какво очакваше? Просто да те застреля ли? Какво беше това, по дяволите? Идиот!

Малкълм отново изщрака с пистолета, после го вдигна и издърпа празния пълнител.

— О, аз ли съм идиот? — извика Нейт, вперил яростен поглед във Фрея. — Ти искаше да те оставя сама с него!

— Само защото не можех да преговарям, докато си в стаята, кретен такъв! Можех да приключа с това за няколко минути. Божичко! Почти ми се иска да те сритам отново!

— Кучката е сложила само един патрон — повтори Малкълм.

В този момент входната врата се отвори и високата фигура на баща ѝ изпълни рамката.

— Малкълм — каза Ричард Дейли, пристъпвайки вътре. — Всичко свърши.

Изражението на Малкълм мигновено премина от удивление към ярост. Хвърли пистолета на пода, където той се плъзна, докато не се удари в стената, и се нахвърли върху Ричард Дейли.

Нейт издърпа Фрея от пътя на Малкълм, когато той полетя към Ричард и го повали с глухо тупване на верандата.

— Мамка му, добре ли си? — попита Нейт. Гневът му изведнъж се бе стопил, докато нежно докосваше ръката ѝ.

— Нищо ми няма — отвърна тя, като се отдръпна от него. — Коляното ти добре ли е?

— Да — каза той, като се колебаеше да я целуне или да ѝ се разкрещи. — В ред е.

— Добре. — Тя се отправи навън към данданията пред входа. — Върви да ги разтървеш, докато някой от тях не е получил сърдечен удар.

На верандата се чуваше ръмжене и поредица от тупвания. Търколиха се по стълбата. Нейт посочи с пръст към Фрея.

— Не мърдай оттук — каза той.

— Няма — отвърна тя и му махна с ръка. — Сега върви.

Той се поколеба за секунда, след това се отправи навън, където Ричард и Малкълм се боричкаха на моравата Малкълм беше отгоре и се опитваше да докопа врата на Ричард. В далечината отекна пукотът на гръмотевица и от небето заваляха едри капки дъжд.

— Така — промърмори Нейт и излезе в пороя. Сграбчи Малкълм за рамото и вложи целия си гняв в един здрав удар. Старецът се стовари в безсъзнание върху Ричард. Нейт подаде ръка на бащата на Фрея и го издърпа на крака.

— Нейтън Броуди? — попита Ричард, като успя да запази достойнството си, въпреки факта, че изглеждаше нелепо под дъжда.

— Да — отвърна младият мъж.

— Ричард Дейли — представи се по-възрастният и му подаде ръка. Нейт за малко не се засмя на абсурдността на жеста, но все още беше прекалено вбесен, затова пое ръката му и я разтърси.

В този момент в имота нахълтаха две полицейски коли с мигащи светлини. Зад тях, от рецепцията тичешком се зададе Руби, следвана от Пайпър.

— Дявол да го вземе! — крещеше Руби, — какво ще ви стане, ако проявите малко дискретност, бе хора? — Забави ход, когато забеляза Малкълм, проснат на моравата. — Няма значение.

— Тате! — Детето изтича към Нейт и обвини шията му с ръце. — Руби не ми казваше какво става, но беше нещо лошо, нали? Чичо Малкълм е лош човек, нали? Затова ли го удари?

Нейт хвърли поглед към Ричард, който го потупа по рамото и тръгна към къщата. Младият мъж погледна към предния прозорец, но не можа да види Фрея. Е, щеше да разговаря с нея след малко. Сега бе щастлив да прегърне дъщеря си и да замени гнева си с успокоението, че тя е в безопасност.

— Не се тревожи за чичо Малкълм. — Целуна я по бузата. — Вече всичко е наред.

Пайпър се отдръпна и се огледа с разширени очи.

— Къде е Фрея?

— В къщата — отвърна Нейт. — Добре е.

Пайпър кимна. Един от полицаите се приближи, хванал дръжката на пистолета си.

— Получихме съобщение за заложници на този адрес — каза той.

— Да, всичко приключи. — Към Малкълм внимателно приближаваше друг полицаи. — Не е ранен. — Вдигна очи и видя Руби. — Руби, можеш ли...?

Преди да успее да довърши, тя бе поела ръката на Пайпър от неговата.

— Миличка, хайде да влезем вътре и да ти намерим сухи дрехи. — Руби погледна към полицаия. — Може ли?

Той кимна.

— Не напускайте имота. — Каза нещо кратко по радиостанцията, а после се обърна към Нейт. — Готов ли сте да отговорите на някои въпроси?

— Разбира се. — Отправиха се към заслона на верандата, тъй като дъждът се усилваше. — Давайте.

Фрея извади чинията от горещата сапунена вода и я изплакна под струята. Ръцете ѝ вече трепереха съвсем леко, което тя прие за успокояващо при тези обстоятелства. Златните очукани ръбове на чинията блестяха под пръстите ѝ, а лилавата ивица изглеждаше почти прозрачна. Подсуши я и я постави в средата на масата, а след това наклони глава, за да провери дали не изглежда по-красива под друг ъгъл.

Не. Тази чиния винаги щеше да си остане грозна.

— Фрея?

Вдиша очи и видя баща си с изцапан от калта и тревата сив костюм, с мръсна, разрошена коса и устна, която започваше да посинява в едното ъгълче. Той погледна към чинията, а после и към кърпата в ръцете ѝ.

— Какво си направила? — попита.

— Измих я — отвърна тя.

Той се приближи и продължи с тих тон:

— Фрея, току-що унищожих доказателство.

Тя се засмя. Не беше помислила за това от тази гледна точка.

— А, да — Въздъхна. — Мислех, че така ще те защитя. Смяташ ли, че ще мога да пледирам за посттравматичен шок?

Ричард постави ръце на облегалката на един стол.

— Ще си призная всичко. В момента адвокатите ми работят над споразумение и мислят, че ако вложат средства във връщането на останалите предмети, може да получим известна снизходителност.

Фрея се засмя пресекливо.

— Значи напразно я измих? Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Не съм искал подобно нещо да се... — Млъкна. Както правеше винаги, преди да допусне да проличат някакви чувства, преди някое извинение или признание за прегрешение да успее да се промъкне на повърхността. Тридесет и пет години този човек не се бе извинявал за нищо.

— Не е здравословно, знаеш ли? — каза Фрея, докато очите ѝ се наливаха със сълзи. — Като сдържаш чувствата си, накрая те изригват. Пайпър му казва „емоционална диария“.

Помисли си за момиченцето, за Нейт и Руби и за всичко, което се бе случило през този следобед. Постави ръка на масата, приведе се напред и се опита да се овладее, поне докато баща ѝ беше наблизо.

Усети студената мокра ръка на баща си върху рамото си. Потупа — прекалено силно и припряно, но поне се стараяше. Трябваше да му го признае. Изправи се и го погледна през сълзи.

— Благодаря — тихо каза Фрея. Искаше ѝ се да я притегли в прегръдките си, както правеше Нейт с Пайпър, да я целуне по главата и да ѝ каже, че я обича и ще оправи всичко.

Вместо това той отдръпна ръката си и продължи да стои мълчаливо известно време, а после изрече:

- Трябва да отида да говоря с полицията.
- Добре — каза тя и го проследи с поглед, докато излизаше.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Нейт почука два пъти на вратата на спалнята си и когато не получи отговор, надникна. Фрея седеше на леглото с гръб към него и се взираше през прозореца. Пристъпи тихо и затвори вратата след себе си.

— Всички си отидоха — обяви той. — Някакъв съдия в Бойс познавал баща ти още от колежа и ще уредят нещата.

Фрея кимна.

— Значи не съм загазила, задето измих отпечатъците от чинията?

— Безпредметно е, след самопризнанията на баща ти и показанията, които дадохме за Малкълм по случая с пазача. — Усмихна се с надеждата тя да му отговори със същото.

Не го направи.

— Добре ли си? — попита той.

Тя се поколеба, а после отвърна:

— Да. Добре съм. Всъщност... имам... полет...

Нейт замръзна.

— Тръгваш ли си? Тази вечер?

— Да. Има още един полет в единадесет.

По дяволите. Приблужи се и седна до нея.

— Има ли шанс да те убедя да останеш до утре? Ще спя на дивана, не е заради секса, аз просто... — Хвана ръката ѝ в своята и се взря в нея. — Нужно ми е повече време, за да ти кажа колко съжалявам.

Тя го погледна.

— Съжаляваш? За какво?

— За какво? Господи, Фрея, задето едва не те убиха. Задето ти се разкрещях. За... всичко свързано с чичо ми.

Тя се усмихна, но толкова недоловимо, че Нейт едва го забеляза.

— Ами и теб заради мен за малко не те убиха. Аз също ти виках. И те сригах зад коленете. — Тя потрепери и го погледна. — Как са те, между другото?

Ужасно ме болят.

— Добре.

Тя потъна в мълчание за известно време, а той я наблюдаваше, питайки се какво ставаше в главата ѝ. Най-после тя каза:

— Когато слязох да поговоря с Пайпър, на кея, тя ми даде нещо.

Извади малка платнена торбичка от джоба си и я подаде на Нейт.

Нейт извади сребърна монета, малко по-голяма от четвърт крона.

— Това е ирландска монета, изпълняваща желаниа — обясни тя.

— Пайпър ми каза, че мога да си пожелаая каквото си поискам. И знаеш ли какво си пожелах?

Нейт се намести на леглото, а после я погледна.

— Не.

— Пожелах си да си върна стария начин на живот — каза тя. — Моят студен, празен, лишен от емоции живот. — Обърна се, за да го погледне със сухи и уморени очи. — И наистина бях сериозна. Това искам.

Той се изправи.

— Фрея... Защо?

— Имах спокойствие. Знаех коя съм. Знаех с какво си имам работа, как да се справя с живота си. Прекарах с теб няколко дни и вече ми е трудно. Объркана съм през цялото време и се притеснявам, че мога да бъда наранена и да нараня теб или Пайпър. Просто не съм устроена така. — Въздъхна тежко, а очите ѝ бяха толкова тъжни, че Нейт едва издържаше да ги гледа — Освен това е твърде трудно да обичаш някого по този начин. Мога да ти спестя поне това.

— Какво да ми спестиш? Да те обичам ли? — Опита се да намери по-добър начин да изрази онова, което искаше да ѝ каже, но успя да изрече само: — Вече си закъсняла.

Тя вдигна поглед към него с изненада.

— Не го казвай. Моля те.

— Защо не? Истина е.

— Не е. Не може да бъде. Правихме страхотен секс, ти ме спаси от пожара, бяхме държани като зложници заедно. Това ни кара да си въобразяваме несъществуващи неща, а аз не мога...

Нейт се наведе и я целуна — както за да я накара да млъкне, така ѝ за да я убеди, че между тях има нещо повече, отколкото тя искаше да признае. Фрея отвърна на целувката му, постави ръце на лицето му и

той я привлече към себе си, опитвайки се да ѝ каже всичко, което искаше да ѝ признае. И тя го знае, — помисли си той. Знае го.

Фрея притисна челото си към неговото, после го целуна по бузата, прошепна „Довиждане“ и стана от леглото.

— Фрея, почакай — каза той, като я хвана за китката и се изправи след нея.

— Нейт, ти просто правиш раздялата по-тежка — отвърна тя. Той я придърпа в прегръдките си и отново я целуна, като вложи в тази целувка всичко, което знаеше, че ги свързва. Всеки смях, всяка усмивка, всяка гневна дума, всички безмълвни моменти, които бяха споделили. Когато се отдръпна, плъзна двете си ръце по страните ѝ и я принуди да го погледне.

— Не сме приключили — каза той. — Има още.

— Наистина ли ме обичаш? — попита тя, като вдигна поглед към него.

— Да — отвърна Нейт. — Това се опитвам да ти кажа.

— Тогава трябва да ме пуснеш.

Той се взираше в нея, неспособен да повярва, че това е действителност. Луда ли беше? Да не би да си мислеше, че подобни неща се случват всеки ден? Какво правеше тя, по дяволите?

Докато си мислеше всичко това, Нейт я изпрати с поглед от стаята и не помръдна, за да я спре.

Фрея спря напред стълбите и избърса лицето си. Не искаше да се сбогува с Руби и Пайпър, плувнала в сълзи.

Малко сила, каза си тя, като насочи поглед към небето. Искам само още малко сила, колкото да успея да изляза през вратата.

Окопители се и слезе по стълбите. Остави куфара си до входната врата. Дамската ѝ чанта и лаптопът бяха вече в колата. Долови гласовете на Пайпър и Руби, които играеха на „Плесница“ в кухнята. Засмя се. Тези момичета се нуждаеха от нова игра.

Бих могла да си тръгна веднага, помисли си тя. Бих могла просто да си тръгна и да им изпратя писмо по-късно.

Но не можеше да постъпи така и го знаеше. Руби би разбрала, но не и Пайпър.

Влезе в кухнята и се облегна на касата на вратата. Руби плесна купчината карти, а ръката на Пайпър се стовари само със секунда закъснение.

— Ха! — извика възрастната жена и затанцува в стола си. — Мислиш си, че можеш да се възползваш от старата дама? Все още владее някои трикове, хлапе.

Пайпър се усмихна и погледна към Фрея. Усмивката ѝ помръкна.

— Фрея? Добре ли си?

— Нищо ми няма — отвърна тя и се усмихна насила — Но тъкмо си тръгвам и исках да се сбогувам.

— Какво? — каза детето. — Не.

— Имам работа — изрече неубедително Фрея. — Баща ми ще отсъства известно време. Нужна съм му в офиса.

— Мислех, че си напуснала... — каза Руби и Фрея я погледна. Възрастната жена сви рамене извинително. — Какво? Беше оставила факса в кошчето за боклук.

Фрея се усмихна.

— Точно когато си мисля, че нямам достатъчно причини да те харесвам, ти ми предоставяш нови.

Руби сви рамене и отново насочи вниманието си към картите. Но Пайпър не отместваше очи от младата жена.

— Мислех, че ще останеш — каза тя. — Мислех, че ти и татко...

— Ние сме приятели — отвърна Фрея. — Всички ние. А и поканата да ми дойдете на гости в Бостън все още важи. — Срещна погледа на Руби. — След известно време.

Руби ѝ кимна кратко, с разбиране.

Фрея се приближи до Пайпър и коленичи до нея.

— Трябва да ми обещаеш, че ще дойдеш, чу ли?

— Да — отвърна момиченцето. — Добре.

Фрея я придърпа в прегръдката си.

— Ти си невероятно хлапе, знаеш ли?

Пайпър я притисна по-силно.

— Уф!

Фрея се засмя, после я пусна и се изправи.

— Ще закъснея за самолета.

Руби стана от масата.

— Нека те изпратя.

Вървяха до вратата мълчаливо, рамо до рамо. Фрея навлече сакото си и праметна чантата и лаптопа през рамо. Обърна се към Руби, с ключовете за колата в ръка.

— Е? — каза тя.

— Да! — отвърна Руби.

Спряха за момент.

— Не съм по прегръдките... — каза Руби.

— Да! — съгласи се Фрея. — И аз не си падах по тях... Ами...

— Обърна се към вратата. Руби я отвори и младата жена излезе на верандата. Дъждът барабанеше по покрива и тъжното му потропване в мрака ѝ се стори в унисон с настроението ѝ.

— Ей — извика Руби и Фрея се обърна. — Ако някога промениш решението си, ние ще сме тук. Разбра ли?

— Благодаря! — отговори Фрея.

Руби кимна и бавно затвори вратата, оставяйки я сама навън, в тъмнината и дъжда.

Най-сетне всичко свърши.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Не мога да повярвам. — Къдравата кафява коса на Флин обрамчваше смаяното ѝ изражение, когато тя остави чантата си на бара в „Гудхаус Армс“. — Татко бил крадец!

Фрея потупа сестра си по рамото.

— Да. Това донякъде обяснява сегашното му състояние.

— Майчице! — възкликна Флин. — И колко ще остане в Айова?

— Айдахо — поправи я Фрея. — Около седмица, предполагам. Което означава, че трябва да се върна в офиса в понеделник.

— Не — каза Флин. — Утре е неделя, недей да тръгваш още. Не и докато не осмисля напълно факта, че татко е крадец. Ще ми е нужна поне още една седмица.

— Тук съм от четири дни — каза Фрея. — Някой трябва да поеме фирмата, в противен случай всичките ни холдинги, включително и този, ще банкрутират.

— Как я карате, момичета? — попита Джейк, приближавайки се към тях зад бара.

— Тя си тръгва утре — отвърна Флин.

— Съжалявам, скъпа. Искаш ли да ти наля още едно? — предложи той, като преметна кърпа през рамото си и посегна към бутилката „Джеймисънс“, над която се трудеха през последния час.

— Това не ми харесва — каза Флин. — Да не би да намекваш, че ми е нужен алкохол, за да се справя с проблемите си?

— Аз ще изпия още едно — обади се Фрея и плъзна чашата си към Джейк.

— О, по дяволите — каза сестра ѝ и също плъзна своята. Джейк се усмихна и наля питиетата.

— Все още ли няма достатъчно работа, която да запълни времето му? — попита Фрея тихо.

— Шегуваш ли се? В този град? Твоята чиния беше най-вълнуващото нещо, което се е случвало от месеци. — Флин сви

рамене. — Но трябва да призная, че ми харесва да е зад бара, когато стане скучно. Напомня ми как се запознахме.

Джейк остави бутилката, плъзна чашата към Фрея и взе тази на Флин.

— Това е последното ти питие за тази вечер — каза той. — Искам те трезва, когато смяната ми свърши.

Фрея наблюдаваше как Джейк се наведе и леко целуна сестра ѝ, а след това отиде в другия край на бара.

— Луд е по теб — отбеляза тя.

— Да, горкият — отвърна Флин, а след това вдигна чашата си. — За заложеността и насочения пистолет — дано никога повече да не ни се случва.

Фрея се засмя и чукна чашата си в тази на сестра си.

— Пия за това.

И двете отпиха, после Флин каза:

— Е, разкажи ми останалото.

— Какво имаш предвид? Мисля, че ти разказах най-интересното, включително как татко се забърка в юмручен бой на калната морава... Мислиш ли, че останалото е по-хубаво?

Флин мълчеше и когато Фрея вдигна очи, лицето на сестра ѝ беше сериозно.

— Потисната си — каза тя.

— Не съм — отвърна Фрея. — Добре съм.

— Както и да е — каза Флин. — Знаеш ли, когато започна да получавам онези пристъпи на паника миналата година, си помислих, че това е нещо хубаво.

— Нима?

— Да. Татко те поставяше под твърде голямо напрежение, просто за да бъдеш като него. Отдавна се очакваше да изпаднеш в някакво подобно състояние.

— Чудесно! — каза Фрея.

— А когато започна онази странна история със сълзите, да, беше странна, но... — Флин я погледна, клатейки глава. — Сега съм разтревожена.

— О, супер — отвърна Фрея. — Тревожиш се за мен? Трябва да е сериозно.

— Така е — съгласи се сестра й. — Тази необяснима психическа лабилност всъщност означаваше, че подсъзнанието ти ти дава знак да промениш нещата. Смятах, че ще се досетиш. Но ето те сега, готова да се върнеш в отправната точка.

— Разбира се, че ще се върна — каза Фрея. — Животът ми е в Бостън. Защо да не се върна?

— Заради онзи мъж — отвърна простиичко Флин.

Фрея рязко вдигна глава.

— Какъв мъж?

— Собственикът на имота, племенникът на лудия, който за малко не уби татко. Как му беше името, Дейл?

— Нейт — отговори тихо Фрея.

— Точно така — продължи Флин. — Нейт. Почти не спомена за него.

Фрея сви рамене.

— Защото няма какво.

— Наистина ли очакваш да ти повярвам?

— Да — каза Фрея. — Нищо не се е случило. Приятели сме.

— Точно така — повтори сестра й. Отпи, остави чашата си и се обърна към Фрея. — Знаеш ли, не е честно. Когато с Тъкър имахме проблеми миналата година, аз ти разказвах всичко. А сега насила трябва да ти тегля думите.

— Няма какво да теглиш — увери я Фрея и цялото й тяло се напрегна. — Ние сме просто приятели. А сега престани, чуваш ли?

— Добре — отвърна сестра й. Вдигна ръка и помахна на Джейк, който се приближи усмихнат.

— Ще трябва да ни оставиш бутилката — каза му тя.

— Мислех, че съм те разубедил — възрази той, щастливо кръжейки около Флин.

— За нея е — обясни тя. — Сърцето й е разбито, а не иска да си признае.

— Не е... — протестира Фрея. И двамата се взряха съчувствено, но недоверчиво в нея.

— Добре де. Нещастна съм. Сега доволни ли сте? — Въздъхна и облегна глава на рамото на сестра си.

— О, миличка — Флин приглади косата на Фрея с ръка.

— Ще се справя — увери я тя. — Просто трябва да си отида у дома и да се върна на работа. Да си стъпя на краката отново.

— Да — отвърна с равен тон сестра ѝ. — Работата — вълшебният лек.

Джейк хвана ръката на Фрея и ѝ се усмихна.

— Който и да е този мъж, ако те е оставил да си вървиш, значи е глупак.

Фрея стисна ръката му и се опита да се усмихне. Джейк беше добър човек, но имаше чувството, че може и да греши за това кой беше глупакът в тази ситуация.

Нейт седеше на люлката на верандата, вирайки се в спокойната юнска утрин. Къмпингът на Броуди беше затворен за цели две седмици и парите от продажбата на дяла в ресторанта отдавна бяха преведени по сметката му. Папката с бизнес плана, която Фрея му бе оставила, все още си седеше недокосната в офиса му, и нямаше намерение да я отваря. Някак си това му изглеждаше равносилно на признание, че си е отишла завинаги и че никога няма да има възможност да получи съветите ѝ лично. Знаеше, че е истина, но все пак нямаше нужда да сипва сол в раната.

Пращият форд пикап на баща му се зададе иззад ъгъла и затрополи по чакъла. Руби го паркира на алеята и излезе от него, изкачи се по стълбите на верандата и седна до Нейт.

— Е — каза тя, — оставих Пайпър в центъра за отпих. Майката на Бранди обеща да я върне вкъщи, когато момичетата се наиграт. Сигурно ще минат няколко дни.

Нейт кимна.

— Благодаря.

— Освен това се отбих до пощата. — Стовари някакви писма в скута му. — Нищо интересно.

Той срещна погледа ѝ. Това беше кодово послание — Нищо от Бостън. Кимна.

— А също така — продължи Руби, — наминах покрай банката.

Нейт запази мълчание и отпи от кафето си.

— Казах ти, че не искам парите — заяви Руби.

— А аз ти казах, че не е нужно да се местиш в Орегон при сестрите ти — отвърна той. — Но ти си живяла осем години тук, с баща ми. Заслужаваш компенсация.

— Получих я — измърмори тя.

— Няма да водя този спор отново.

— Добре — отвърна Руби. — Тогава имам предложение за теб.

Нейт я стрелна с поглед.

— Вече нямам търпение да го чуя.

— Искам да инвестирам в това място — каза тя. — Искам то да бъде и мое. И смятам, че трябва да го развием, нали разбираш. — Направи пауза. — Фрея е оставила някои добри идеи в онази папка.

Нейт я погледна.

— Отворила си я?

Руби сви рамене без никакво разкаяние.

— Ти не смяташе да правиш нищо с нея. А Фрея имаше добра идея за отварянето на ресторант. Мисля също, че трябва да наемеш консултант, за да ти помогне с всичко това.

Нейт поклати глава.

— Не.

— И какво ще правиш? Ще си седиш тук, в този никакъв обикновен къмпинг?

Нейт отпи от кафето си.

— Така правеше баща ми.

— Ти не си като него — отвърна Руби. — А ако получим подходящата помощ, от подходящия човек...

Нейт се обърна към нея.

— Не й се обаждай.

— Какво? — попита Руби, но никак не й се отдаде да се прави на невинна. — На кого?

— На Фрея.

— Да не би да казах „Фрея“? Не помня.

— Руби, престани, чуваш ли? Просто... престани. — Не искаше да бъде груб с нея, но и без това му беше достатъчно трудно да не мисли за Фрея, а Руби го затрудняваше още повече.

— Все някой трябва да й се обади. Ти си твърде глупав и упорит...

Нейт я стрелна с очи.

— Да, казах го и ще го повтора. Глупав. Упорит. Не зная какво се случи между вас онзи ден, но оттогава си унил и замислен...

— Не съм унил.

— ... а това не е добре за Пайпър.

Нейт се засмя горчиво.

— Мислех, че ти искаше Фрея да си замине заради Пайпър.

Руби придърпа и приглади ризата си.

— Е, възможно е да съм сгрешила. От време на време се случва. А Пайпър е добре. Развълнувана е, планира пътуване до Бостън. Но ти си зле...

— Не съм — настоя Нейт отново.

— ... и правиш всички около себе си нещастни. Не си готвил от седмици. Понякога ставаш от леглото едва след десет часа. Не ти е присъщо, Нейт, и не е добре за дъщеря ти, затова просто се обади на Фрея и каквото и да е станало, поправете го.

— Опитах се — отвърна той. — Тя не ме иска, разбираш ли? Отказа ми и си замина. И няма да се върне, затова просто... — Въздъхна. — Просто престани, чуваш ли? Не ми помагаш.

Руби се взря в него за известно време, после го потупа по ръката.

— Нека ти наля топло кафе — предложи тя и посегна към чашата му.

— Благодаря — каза той.

Възрастната жена тръгна към къщата, но после се обърна и го погледна.

— Следобед ще отида на пазар — заяви тя, — и довечера ти ще сготвиш.

Нейт се усмихна.

— Виж, ще сготвя утре, става ли? Днес просто...

— Не, довечера и това не подлежи на обсъждане — каза тя. — Няма повече да вехнеш и страдаш. Няма да го позволя. Ще бъда партньор в бизнеса и ти казвам, че довечера ще запалиш бананите, дори и ако трябва да те принудя насила.

Нейт я погледна — сериозното изражение, с което го заплашваше, го накара да се разсмее.

— Добре.

Руби влезе в къщата, а той се взря в дърветата, опитвайки се да се въодушеви за готвенето, но не успя.

Да вехна и страдам, помисли си той. Супер.
След това стана от люлката и влезе вътре.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Фрея стоеше до бюрото на баща си и чакаше, докато той четеше писмото ѝ. Довърши го и вдигна очи към нея.

— Ако ти е нужно да се откъснеш за известно време... — започна той, но тя поклати глава.

— Не е това — отвърна Фрея.

— Измина само месец, откакто се случи... всичко това — каза той. — Би било напълно приемливо да си вземеш отпуск.

— Не това ми е нужно, татко.

Той се облегна и кимна.

— Ами, предполагам, тогава ще приема оставката ти.

— Добре. — Тя се насили да се усмихне сковано. — Трябва да помислиш кой ще ме замести. Сюзан е много умна и смятам, че може да поеме нещата незабавно, така че дори няма да ти липсвам.

— Добре тогава — каза той с обичайния си делови тон. — Благодаря ти за всичко. Ти беше примерен служител.

— Точно така — каза Фрея, питайки се колко ли момичета мечтаеха да чуят това от бащите си. Не че имаше значение. Ричард Дейли си бе такъв и беше време да го приеме.

— Освен това ще продам апартамента си — обяви тя.

Той я погледна.

— Защо ще го правиш?

— Искам да започна на чисто — обясни Фрея. — От начало. Докато си изясня нещата, ще бъда при Флин в Ню Йорк.

— Не е в Ню Йорк — каза той, — а в покрайнините му.

— Звучиш така, сякаш провинцията е ужасно място — каза тя. — Мисля, че трябва да излизаш повече, татко.

Той кимна.

— Може и да си права.

Фрея се обърна към вратата, но после се спря. Нищо нямаше да се промени, докато не го променеше сама. Поне този урок беше научила. Затова се обърна отново с лице към него.

— Наистина се гордея с теб, да знаеш.

Баща ѝ вдигна глава, за да я погледне, но изражението му, както винаги, бе неразгадаемо.

— С това, че си призна за всичко — продължи тя, — и че се стараяш да върнеш всички експонати на музея. Справяш се с достойнство с негативните публикации в пресата. Мисля, че си добър човек, татко. Наистина.

Той отбягваше погледа ѝ.

— Благодаря ти.

— Няма защо. — Поколеба се. — Е, ще се видим следващия месец в Бойс, когато свидетелстваш на процеса срещу Малкълм, нали?

Той кимна и се изправи, за да я изпрати до вратата.

— Да. Ще излезем ли на вечеря?

— Звучи ми добре.

Той ѝ отвори вратата и тя тъкмо щеше да си тръгне, но се обърна и го целуна по бузата.

— Благодаря, татко — каза Фрея.

Ричард кимна.

— За теб винаги ще има място тук, ако размислиш.

— Благодаря. — Няма да размисля. — След това се обърна и излезе от офиса на „Дейли Дивелъпърс“ за последен път.

Нейт се подпираше на мраморната стена на сградата, в която живееше Фрея, с хартиени пакети в ръце. Портиерът отново го изгледа подозрително, затова Нейт се приближи.

— Значи когато се обадохте, тя наистина не беше там, така ли? — попита той. — Нали не ви е казала, че отсъства, защото не иска да ме вижда? Трябва само да ми отговорите и ще си тръгна.

Портиерът поклати глава.

— Нямах я.

— Добре. — Нейт си пое дълбоко въздух и се върна на мястото си, размествайки пакетите, за да погледне часовника си. Пет и тридесет. Когато бе позвънил в офиса на баща ѝ по-рано, Ричард бе казал, че си е тръгнала по-рано. Тогава къде, по дяволите, беше тя?

— Руби и глупавите ѝ идеи — промърмори. Трябваше просто да се обади. Би било толкова по-лесно да понесе удара от разстояние.

Божичко, помисли си той, а след това остави пакетите в краката си. Идеята беше лоша.

— Здравей, Маркъс.

— Добър ден, госпожице Дейли.

Нейт вдигна очи. Тя стоеше там и изглеждаше... толкова дяволски недостижима. Нищо чудно, че портиерът го бе изгледал така пренебрежително. Бе в тъмнозелен костюм, който стоеше идеално по тялото ѝ. Той беше с тениска и джинси — обяснимо, ако си скочил в самолета импулсивно, в последния момент, но все пак.

Лоша, лоша идея.

Фрея изчака Маркъс да ѝ отвори вратата. За миг Нейт затаи дъх, надявайки се портиерът да забрави за него, просто да я пусне да влезе и да го остави да се измъкне незабелязано. Би могъл да дари храната на някой приют и да се махне оттук с достойнство.

Но тогава Маркъс ѝ каза нещо тихо и Фрея погледна към него. Нейт я зяпаше, останал без дъх. После тя се усмихна и въздухът наоколо отново се раздвижи.

— Здравей! — каза тя и се приближи.

— Да, ъ-ъ, здравей — отвърна той.

— Какво правиш тук? — попита Фрея. Не изглеждаше сърдита, което Нейт взе за добра поличба.

— Ами — започна Нейт, но сърцето му биеше до пръсване. — Аз, ъ-ъ, след като си тръгна, осъзнах, че, ъ-ъ... — Погледна към торбите с покупки в краката си. — Че ти дадох обещание, което не спазих.

Веждите ѝ се сключиха.

— Какво беше това обещание?

— Казах ти, че ще те науча да правиш омлет — отвърна той. — А тази сутрин осъзнах, че не го направих. — Срещна погледа ѝ. — А знаеш колко държа на думата си.

Лицето ѝ разцъфна в най-прекрасната усмивка, която някога бе виждал.

— Е — каза Нейт, отвърщайки на усмивката ѝ, — ще готвим ли?

Тя кимна.

— С удоволствие, капитане.

Фрея отключи вратата на апартамента си, а сърцето ѝ подскочаше от вълнение. Нейт беше тук. Не бе престанала да се усмихва като глупачка, откакто го бе видяла пред сградата, и единственото, което я възпираше да не му се нахвърли в асансьора, бяха пликовете в ръцете му.

— Трябва да те предупредя — каза тя, като бутна вратата. — Нямам много кухненски пособия. Не съм кой знае каква готвачка.

— Не ни е нужно много — отвърна той, като я заобиколи и се отпрати към кухнята, — купил съм всичко, което ни е необходимо. — Постави пакетите на плота и ѝ се ухили. — Това е момчето скаут у мен. Винаги подготвен.

— Сериозно?

Извади чиста бяла престилка от торбата.

— Сериозно.

Преметна я през врата ѝ, а след това я завърза около талията ѝ. В това време тя наблюдаваше лицето му. Беше толкова щастлива, че можеше да подскочи във въздуха от радост.

Той пристегна престилката и вдигна поглед към лицето ѝ.

— Прекалено ли е?

— Не — поклати глава Фрея.

— Добре. — Завъртя се и се върна при покупките, а тя изпита почти физическа болка от отдалечаването му. Не е честно, помисли си тя и го последва.

Нейт върза своята престилка около талията и плесна с ръце.

— Е — каза той. — Омлет с козе сирене и спанак, нали така?

Извади тежък тиган от една от торбите и го постави на плота.

— Преди да започнем, трябва да ти призная нещо.

Фрея застана до него край плота, бръкна в друга торба и извади няколко яйца.

— О, така ли? И какво е то?

— Ами, дошъл съм тук по работа — отвърна той.

— По работа?

Нейт прекъсна разопаковането на покупките и се обърна към нея.

— Да. Оказа се, че притежавам един имот и нямам представа какво да правя с него. — Леко наклони глава и заприлича на малко момченце, опитващо се да измоли нещо от учителката си. — Мислех си, че можеш да ми помогнеш.

Тя кръстоса ръце.

— Искаш моята... професионална помощ?

— Да — каза той. — Бих искал да те наема. А след това... — Направи пауза и прочисти гърлото си. — След това бих искал да се върнеш с мен.

— Какво? — прошепна тя, останала без дъх.

— Да — каза Нейт и усмивката се стопи на лицето му, докато гледаше надолу към плота — Зная, че вече те помолих да останеш и ми отказа, но си прося наказание. Мисля, че дори и да откажеш отново, не би могло да е по-лошо, отколкото да се върна там без теб, така че...

Фрея отвори уста, но от нея не излезе звук, а Нейт се засмя притеснено.

— Знаеш ли какво? — попита той. — Запази си отговора за след вечерята, става ли? Искам да прекарам приятно времето с теб, преди нещо да се обърка. — Извади спанака и го остави на плота. — Между другото, бях много по-красноречив, когато упражнявах наум срещата ни.

Той отново бръкна в торбата, но тя го хвана за ръката.

— Престани, Нейт — каза Фрея, а той наведе глава и въздъхна.

— Добре. — Задържа ръката ѝ в своята и я поднесе към устните си.

— Мога да понеса удара.

— Не — отвърна тя и очите ѝ се наляха със сълзи, докато го гледаше — най-красивия мъж на света. — Не мисля, че ще можеш.

Обгърна лицето му с ръце и го целуна нежно. Той отвърна на целувката ѝ — внимателно, несигурно, а когато се отдръпнаха, обхвана талията ѝ с ръце и опря чело в нейното.

— Не си играй с мен — каза той. — Не е хубаво.

Фрея го целуна по устните и бузата и го притегли в прегръдка. Беше позабравила колко приятно бе да го чувства толкова близо.

— Не мислех, че е възможно някой да ми липсва толкова — каза тя. — Всеки ден се будех с мисълта, че ще стане по-лесно, но не се оказа така.

— И ти ли? — Нейт затегна прегръдката и я целуна по рамото. — Слава богу.

Отдръпна се и я погледна, а после разтърка очи.

— Извинявай — каза. — Просто страдам от едно заболяване на очите...

— Няма нищо. — Тя се разсмя. — Временно е.

— Радвам се — отвърна Нейт. — Значи... ще се върнеш с мен?

— Твърдо „да“ — каза Фрея и го целуна.

Той обви ръце около талията ѝ и я целуна, а когато си поеа дъх, се засмя.

— Какво? — попита тя.

— Онази монета на Пайпър... — каза той, клатейки глава. — Наистина действа, нали?

Фрея се усмихна.

— Използва ли я?

Нейт се изчерви.

— Ами нали знаеш какво казват за отчаяните времена?

Тя обви шията му с ръце.

— И какво си пожела?

— Малко е трудно за обяснение — отвърна той, а после ѝ се ухили. — Мисля, че е по-добре да ти покажа.

Много по-късно приключиха с приготвянето на омлета. Получи се идеален. Най-вкусният, който някога бяха опитвали.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.